

YOLSUZLUKLAR AK'LANDI

AKP'nin daimi şefi Erdoğan, müritleri ve medyası, yolsuzluk, rüşvet ve hırsızlık dosyalarının üzerini ne kadar örtbas etmek isteseler de gerçekler her şeyiyle ortadadır. Ancak unutulmamalıdır ki esas bataklık yolsuzluğun, rüşvetin, yağmanın yeşerdiği alan olan, sömürü üzerine kurulu kapitalist düzendir. » 3

CİZRE'DE DEVLET TERÖRÜ

HÜDA-PAR'ın provokasyonu ile tırmanan gerilim ilerleyen günlerde Cizre'ye polis-asker yığınağıyla devam etti. İlçe 'kamu düzeni' adı altında asker ablukasına alındı. Devlet destekli provokasyon ve polis saldırılarında 3 kişi katledildi. Çok sayıda kişi yaralandı. Çatışmalarda bir dizi insan gözaltına alındı. » 6

Önde yürüme ve kavgada yol açma görevlerini bir yana bırakan Birleşik Metal-İş yönetimi, 21 Aralık'ta kendisini ortaya koyan mücadele enerjisini soğutmaya bırakmıştır. İşte bunun için yönetimin geriliği görüldüğü ölçüde, geri eğilimler güçlenmeye, güvensizlik ve kararsızlık artmaya başlamıştır. Öyle ki yapılan toplantılarda "imzalayalım" yönündeki eğilim bir parça güç kazanmıştır. Fakat hala da neredeyse üçte iki çoğunlukla fabrikalar grev eğilimini korumaktadır.

Birleşik Metal-İş üyeleri için karar anı:

Ya teslimiyet ya grev!

Açık ve nettir ki önde yürüme ve kavgada yol açma görevlerini bir yana bırakan Birleşik Metal-İş yönetimi, 21 Aralık'ta kendisini ortaya koyan mücadele enerjisini soğutmaya bırakmıştır.

MESS Grup Toplu İş Sözleşmesi'nde Türk Metal'in ve hemen sonra Çelik-İş'in satış sözleşmesini imzalamasının ardından gözler Birleşik Metal-İş'in üzerinde odaklandı. Türk Metal karşısında metal işçisinin umudu olmak iddiasındaki Birleşik Metal-İş, bu iddiasının arkasında mı duracak yoksa yıllardır olduğu gibi MESS-Türk Metal'in satış oyununa boyun mu eğecekti?

Satış sözleşmesinin akabinde 21 Aralık günü Gebze'de Birleşik Metal-İş tarafından yapılan miting bu soruya bir yanıt olabilirdi. Olmadı, aksine belirsizliği çoğalttı. Fakat Birleşik Metal-İş içerisindeki duruma da ayna tuttu. Böylelikle anlaşıldı ki Birleşik Metal-İş cephesinde genel merkez ile tabanın önemli bir bölümü arasında belirgin bir tutum farklılığı var. Miting bu farklılığın gerilime dönüştüğü bir mihenk taşı oldu.

Genel Merkez, miting kürsüsünde grevin adını anmaktan uzak durarak tüm geri ve hakları tırpanlayan içeriğine rağmen sözleşmenin kabulü yönünde eğilimini ortaya koydu. Oysa miting alanında ortaya konulan irade tok biçimde "grev yolunda yürüyelim" yönündeydi.

Sendikal demokrasi sözcüğünü olur olmaz kullanan genel merkez yönetimi genel başkan şahsında, kendisini bu denli açık biçimde ortaya koyan grev iradesine rağmen bildiğinden şaşmadı. Ama bir kez daha "ilgili kurullarımız karar verir" diyerek topu fabrikalarda eğilim yoklamaları, temsilciler kurulu ve başkanlar kurulu biçiminde seyreden törpüleyici iç toplantılara bıraktı.

Oysa bu noktada sorulması gereken soru şuydu:

Genel merkez yöneticiliğinden gelen yetkilerini kiskançlıkla savunan ve pek çok durumda sendikayı yukarıdan aşağıya, neredeyse en küçük işlerine kadar yöneten bu kişiler, neden böylesine kritik bir anda kendi tutumlarını net biçimde ortaya koymazlar da, topu sendikal demokrasiye havale ederler ki? Neden kapalı salonlarda mangalda kül bırakmazken, tabanın "grev, grev" diye tutturduğu bu anda öne atılmazlar ki? "Taleplerimiz kabul edilmezse greve gideriz" diye net konuşmazlar da grev sözcüğünün etrafından dolanıp geçmek için lafı eveyip gevelerler ki?

Tüm bu soruların tek bir yanıtı var:

Birleşik Metal-İş'in genel merkez yönetimi grev istemiyor. Çünkü işbirlikçi-dayatmacı toplu sözleşme düzenini yıkabileceğine inanmıyor, grev yolunda olası risklere girmek de istemiyor. Sözleşmeyi imzalayıp defteri kapatmak istiyor. Ama tabandaki güçlü grev eğilimi onun bu tutumunu net biçimde ortaya koymasını ve bu tutumunu kararlılıkla savunmasını engelliyor.

Bu durumda da vitesi geriye alıp topu "sendikal demokrasi" adına bıktırıcı toplantılara bırakıyor.

Bunun için 21 Aralık'ta binlerce işçinin katıldığı görkemli bir miting gerçekleştirdikten sonra grev sürecinin başlamasına rağmen ortada tek bir

eylem kararı yoktur. Neredeyse aradan 20 gün geçmesine rağmen yapılanlar merkezi TİS komisyonu toplantısında eğilim yoklaması, ardından başkanlar kurulu toplantısı, sonra bölge temsilciler toplantısı, sonra yeniden başkanlar kurulu toplantısıdır...

Açık ve nettir ki önde yürüme ve kavgada yol açma görevlerini bir yana bırakan Birleşik Metal-İş yönetimi, 21 Aralık'ta kendisini ortaya koyan mücadele enerjisini soğutmaya bırakmıştır. İşte bunun için yönetimin geriliği görüldüğü ölçüde, geri eğilimler güçlenmeye, güvensizlik ve kararsızlık artmaya başlamıştır. Öyle ki yapılan toplantılarda "imzalayalım" yönündeki eğilim bir parça güç kazanmıştır. Fakat hala da neredeyse üçte iki çoğunlukla fabrikalar grev eğilimini korumaktadır.

Şimdi tabanda bir parça artan geriliğe dayanarak özellikle ortada duran güçler de kararsızlaşma eğilimindedirler. Ama yönetim de bu geriliği, mücadeleciler güçlere karşı kullanmaktadır. Onların sektörde üretimde etkisi olmayan, kimisi kapanma ihtimali olan fabrikaların çalışanları olduğu için grev dedikleri yönünde alttan alta bir düşüncenin propagandası dahi yapılmaktadır. Böylelikle mücadelede ileri bir önderlik pratiğini en başından beri göstermekten kaçınan genel merkez yönetimi "gerçekçi", satış sözleşmesini yırtıp atmak için "sonuna kadar grev" diyenler "maceracı" olarak gösterilmektedir.

Bu durum Birleşik Metal-İş'e hakim anlayışın sınıf sendikacılığından ve mücadeleciler bir önderlik kapasitesinden ne kadar uzak olduğunu bir kez daha kanıtlamaktadır. Çünkü sınıf sendikacılığı anlayışına sahip mücadeleciler bir önderlik, her şeyden önce geride durana değil ileride durana yaslanır. İleride durana yaslanarak geride duranı da ileriye çeker. Dahası en başından itibaren bir mücadeleye girerken, sermayeyi ve uşaklarını dize getirecek bir mücadele stratejisi oluşturur, tüm güç ve imkanlarıyla bu stratejinin başarıya ulaşması için çalışır. Oysa bugünkü Birleşik Metal-İş yönetimi sürecin en başından itibaren metal

işçisini edilgen bir konumda tutmuş, MESS-Türk Metal'in oyunlarını bozmak değil bu çeteye karşı bir baskı grubu sınırlarında muhalefet etmekten ibaret bir davranış çizgisi tutturmuştur.

Metal işçileri 21 Aralık mitinginde bu edilgen sığ muhalefet çizgisini kabul etmediğini ortaya koymuştur. Birleşik Metal-İş tabanı genel merkez yönetiminin sığ sularda dolaşıp sonra da "satış ama olan da bizim sayemizde" diyerek yutturmaya çalıştığı satış sözleşmesini yutmak istemediğini göstermiştir.

Göstermiştir ama sorun bu iradeyi güçlendirmek ve giderek genel merkezi aşarak sendikaya hakim kılmaktır. Bunun için de genel merkez yönetimi ve yakın çevresinin örgütlemeye çalıştığı geriliğe karşı sistemli-örgütlü bir mücadele verebilmektir. Böyle bir mücadele verilemediği bir durumda 21 Aralık'ta köşeye sıkışan genel merkez yönetimi yeniden ipleri eline alacak ve istediğini elde edebilecektir. Fakat ne yazık ki tabandaki mücadeleciler güçlerin her ne kadar zaman zaman merkez yönetimine kafa tutsalar da, çoğu zaman seçimlere endeksli sınırlı bir muhalefet zeminini pek az aşabiliyorlar. Elbette bunun istisnaları var. Ancak bu istisnalar da hırpalanarak ya da tecrit edilerek etkisizleştirilebilmektedir.

Şu durumda toplantılar silsilesi kısa süre içerisinde sonuçlanacaktır. Her halükarda da sonucu mücadele ve teslimiyet eğilimleri arasındaki mücadele tayin edecektir.

Birinci eğilimin kazanması halinde metal işçilerinin önünde yeni bir dönemin kapılarının açılması muhtemeldir. Bu aynı zamanda Birleşik Metal-İş'in de yeniden ayağa kalkmasının ve gerçek anlamda metal işçisinin umudu olmasının yolunun açılması demektir. Aksi halde ise Birleşik Metal-İş sözde ortaya koyduğu iddialarının altında ezilecek ve metal işçileri nazarındaki inandırıcılığını hepten yitirecektir.

Sonuç olarak Birleşik Metal-İş üyeleri için karar anı gelip çatmıştır.

Seçim şudur: **Ya teslimiyet ya grev!**

Beklenen oldu: Yolsuzluklar AK'landı!

Türkiye'de sermaye düzeni ve devleti gerçeğine bakıldığında yolsuzluk ve rüşvetin ne denli "olağan" olduğu görülecektir. Kapitalist düzenin fıtratında bu vardır çünkü. Kimileri kılıfına uydurmuş, kimleri buna gerek de duymamıştır.

17-25 Aralık yolsuzluk ve rüşvet operasyonlarının ardından, rant ve yağmada sınır tanımadıkları ortaya çıkan AKP'li eski bakanlarla ilgili Yüce Divan oylaması 5 Ocak'ta yapıldı. Sonucu baştan belli olan bir senaryo işletilerek Meclis Yolsuzlukları ve Rüşveti Araştırma Komisyonu oluşturulmuştu. 5 Mayıs 2014'te kurulan bu komisyonun kesintilerle süren, yayın yasağı nedeniyle sansürlenmiş 8 aylık çalışması sonucunda "Yolsuzluk AK'lama Komisyonu" gibi işleyeceği belliydi. Öyle de oldu. Oylamada, eski bakanların Yüce Divan'a gönderilmemesi kararı çıktı.

İçişleri eski Bakanı Muammer Güler, Çevre ve Şehircilik eski Bakanı Erdoğan Bayraktar, Ekonomi eski Bakanı Zafer Çağlayan ve Avrupa Birliği eski Bakanı Egemen Bağış hakkında yapılan oylama sonucunda 9'a 5 oyla eski bakanların Yüce Divan'a gönderilmemesine karar verildi. Toplantının yapıldığı salona ise sinyal kesici Jammer konuldu.

Toplantıda ayrıca bakanların çocuklarıyla konuşma tapelerinin yakılıp imha edilmesi kararı da 9'a 5 oyla alındı. İşlerine gelince "hukuku" hatırlayan AKP'nin 9 üyesi; 'deliller hukuksuz elde edildi' gerekçesiyle tapelerin imhası yönünde oy kullandılar.

Komisyonunda bakanların AK'lanması bildik söylemlerle yapıldı: "Hükümete karşı darbe", "paralel yapı" vs. Ayrıca aklamaya için "delillerin hukuka aykırılığı" olarak ileri sürülen argümanlar arasında tapeler dışında, ayakkabı kutuları, para sayma makinesi, birbirleriyle yapılan görüşmeler, mal varlıklarında açıklanamayan artışlar da vardı.

Komisyonun verdiği karar esasında kimse için şaşırtıcı olmamıştır. Türkiye'de 'hukuk', 'demokrasi' gibi kavramların geçerli olduğunu sananlar da zaten beklentilerini AKP'li vekillerin "vicdanları" üzerinden gerekçelendirmekteydi.

Bu AK'lama işi daha yolsuzluk suçlamalarının sığacağı 4 bakanın birlikte verdikleri pozlardan da belliydi. Devamında dört bakanın adının geçtiği, iki bakan oğlunun da bir süre cezaevinde kaldığı yolsuzluk ve rüşvet soruşturması takipsizlikle sonuçlandı. Zaten öncesinde soruşturmayı başlatan savcılara dosyadan el çektilmiş, ilk aşamada birçok sanık için tutuklama kararı veren hakimler de değiştirilmişti. Son olarak yapılan ise seçimler öncesi mecliste aklanma işinin tamamlanmasıdır. AKP dört bakanını 'yedirmedeği' mesajını altını çizme çizme vermektedir.

"Surda gedik" açılmamıştır!

Ancak madalyonun öbür yüzünde ise, bu yolsuzluk soruşturmalarının AKP'nin zayıf karnı olmaya devam etmesi vardır. Bu öyle bir zayıflıktır ki, Yüce Divan'a gidilmesi riski dahi göze alınmamaktadır. 17-25 Aralık soruşturmalarının ne denli kapsamlı olduğu, sadece 4 bakandan ibaret olmadığı herkesin malumudur. Tayyip Erdoğan'ın bu yüzden 4 eski bakanın hiçbir şekilde Yüce Divan'a sevk edilmesini istemediği ise en başından beri biliniyordu.

Ankara kulislerinde Ekonomi eski Bakanı Zafer Çağlayan'ın 22 Aralık'ta Cumhurbaşkanı Erdoğan'la

görüşerek, "Gideceksek hep beraber gideriz. Peşimizden Bilal de gelir" dediğinin konuşulması da bundandır. Bakanların Yüce Divan'a gidip gitmeyeceklerine yönelik oylama kararının 22 Aralık'ta yapılan toplantıda verilmesi gerekirken 5 Ocak'a ertelenmesinde de bunun etkili olduğu ifade edilmektedir. Benzer şekilde aklanmak için tek başına Yüce Divan'da yargılanmayı talep edeceğini duyuran Erdoğan Bayraktar'ın sertçe "ortak stratejinin dışına çıkıyorsun" denilerek uyarıldığının söylenmesi de bundandır.

Hatırlanırsa Erdoğan Bayraktar, 17 Aralık operasyonunun ardından, "suçlandığı işlemlerin büyük bölümünün dönemin Başbakanı Tayyip Erdoğan'ın onayıyla yaptığını, kendisiyle birlikte Erdoğan'ın da istifa etmesi gerektiğini" söylemişti.

AKP yönetici ve milletvekillerinin arasında bu bakanların nerede aklanacağına dair Cumhurbaşkanı'ndan farklı düşünüp, "Yüce Divan'da aklanma" önerilerinin konuşulduğu, hatta komisyonunda yer alan 9 bakan arasından da böyle düşünenler olduğu basına yansımıştı. Davutoğlu'nun "hırsızlık yapan kardeşim de olsa kolunu keseriz" diyen açıklamaları da bir hayli gündeme oturmuştu.

Bu yüzden 5 Ocak öncesi Cumhurbaşkanı Erdoğan'a yakınlığıyla bilinen kesimlerden "Milletvekillerinin Yüce Divan'a sevk edilmesi, darbe girişiminin son halkasıdır" türünden açıklamalar sıkça vurgulandı. Yandaş basında günler öncesinden bakanların Yüce Divan'a gönderilmesinin darbe girişimi olacağı ilan edilmişti bile. Sağlık Bakanı Müezzinoğlu ise, "AYM art niyetli, güvenmiyoruz" diyerek baştan 4 eski bakanın Yüce Divan'a gönderilmeyeceğinin sinyalini vermişti. Hatta "biz kendi aramızda çözeriz" diyerek burjuva hukukun ne denli biçimsel işletildiğini de bir kez daha göstermişti.

Yolsuzlukla 'dayanışma'

Komisyonun toplanacağı gün ise kendilerine Sivil Dayanışma Platformu diyen hükümet yandaş kuruluşların gazetelere tam sayfa olarak ilan vermeleri de yine aynı kaygının ürünüdür. Bu ilanda Anayasa Mahkemesi "siyasete müdahale eden kararlarıyla vesayet son kalıntısı" ilan edilerek olası Yüce Divan yargılamasının 'darbe' anlamına geleceği tekrar hatırlatılmıştı. Yüce Divan konusunda farklı yönetsel düşünüşe sahip olan AKP'lilerin "Siyasi kariyerlerini

ve kazanımlarını 'Sağlam İrade'nin gölgesine borçlu olanların küçük hesapları 'Büyük Türkiye' yürüyüşünü durdurmaya yetmeyecektir" ifadeleriyle tekrar uyarılma ihtiyacı da bundandır.

Bu Sivil Dayanışma Platformu, Hak-İş ve Memur-Sen konfederasyonlarına bağlı bazı sendikalar, TÜRGEV, KADEM, İnsani Yardım Vakfı "sivil toplum" kuruluşları ve yandaş gazeteci ve akademisyenlerden oluşmaktadır. Yüce Divan'a gönderilmesi çabalarını kastederek "adli yargıda başarısız olan darbe girişimini Anayasa Mahkemesi'nde sonuçlandırma çabasıdır" diyen bu platform, 17-25 Aralık operasyonlarından sonra da yine gazetelere tam sayfa ilan verip billboardlara afiş astırmıştı. Bu şekilde bir "Sağlam İrade" kampanyası yürütülmüş, yolsuzluk iddiaları ile başı sıkışan hükümete ve Tayyip Erdoğan'a destek verilmişti.

Özetle son ana kadar komisyonunda başta "Yüce Divan'a gitsin" diyebilecek AKP'li vekillere ve böyle düşünen diğerlerine "darbeci", "paralel yandaş" olarak yaftalanacakları mesajı verildi. Tüm bunların sonucunda malumun ilanı niteliğinde olan aklanma kararı komisyondan çıkmış oldu. Bundan sonraki süreçte, komisyon raporunun Meclis Başkanlığı tarafından bastırılıp dağıtılarak 10 gün içinde TBMM Genel Kurulu gündemine gelmesi var. Buradan da yeni bir AK'lanma mizansenini oynanacağı zaten ortadadır.

Çürümüş düzen, çeteleşmiş devlet gerçeği!

AKP'nin daimi şefi Erdoğan, müritleri ve medyası, yolsuzluk, rüşvet ve hırsızlık dosyalarının üzerini ne kadar örtbas etmek isteseler de gerçekler her şeyiyle ortadadır. Ancak unutulmamalıdır ki esas bataklık yolsuzluğun, rüşvetin, yağmanın yeşerdiği alan olan, sömürü üzerine kurulu kapitalist düzendir. Erdoğan ve onun gibileri bu bataklıktan nemalanmakta, kendilerine saraylar yapmakta, sefahat sürmektedir.

Türkiye'de sermaye düzeni ve devleti gerçeğine bakıldığında yolsuzluk ve rüşvetin ne denli "olağan" olduğu görülecektir. Kapitalist düzenin fıtratında bu vardır çünkü. Kimileri kılıfına uydurmuş, kimleri buna gerek de duymamıştır. Çivisi çıkmış bir düzen gerçeğidir karşımızda duran. O nedenle yapılması gereken bu yolsuzluk ve yağma düzeni gerçeğini işçi ve emekçilere anlatmak ve ona karşı mücadeleyi örgütlemektir.

AKP gericiilik “kariyerinde” hızla ilerliyor!

2015'e dinci-gericiliğin dozunun giderek artacağını gösteren haberlerle girdik. Bunun belki de en sembolik bir şekilde olanı, yılbaşı gecesi yeni yılın ilk bebeği vesilesiyle Sağlık Bakanı'nın kadınları hedef alan gerici açıklamaları oldu. Bakan Müezzinoğlu “Anneler dünyada, bir başkasının sahip olamayacağı annelik kariyerine sahip oluyorlar. Anneler, annelik kariyerinin dışında bir başka kariyeri merkeze almamaları gerekir” diyerek kadınlar üzerinden yeni bir gerici tartışmayı da başlatmış oldu. Medyada hemen yankı bulan bu gündeme ilişkin çeşitli şekillerde tepkiler verildi.

‘Annelik ve kariyer’ tartışmaları özelde çalışan kadınları hedef alırken, işsiz olan binlerce kadına da bir teselli olarak annelik “kariyeri” bahşedilmektedir. Biliyoruz ki bu tartışmalar 3 çocuk isteyerek başlayan, kürtaj tartışmalarıyla devam eden ve “bu ülkede yıllarca bir doğum kontrolü ihaneti yaptılar ve neslimizi kurutma yoluna gittiler. Neslin önemi, gücü ekonomide olduğu gibi manen de çok önemli” diyen Erdoğan'ın yürüttüğü tartışmaların bir devamıdır. Bu açıdan yeni değildir. Çocuk talebi, sermayenin uzun erimli ihtiyaçları gözetilerek, yaşlanan Türkiye'nin genç iş gücüne olan gereksiniminin farkında olarak dile getiriliyor. Kuşkusuz bu yapılırken de dinsel gericiliğin giysisi topluma giydirilmeye çalışılıyor.

“Kariyer mi annelik mi?” şeklinde medyada tartışmaya açılan bu konu, AKP'liler hiç istemese de, işçi ve emekçi kadınların çalışma yaşamına ilişkin yok sayılan taleplerini de gündeme getirdi. Kadınların anne olmaktan gelen durumları gözetilerek doğum izni, süt izni, kreş gibi talepleri bilindiği üzere sermaye düzeni için bir külfettir. Sermaye devletinin de böylesi kadın emeğini koruyucu ve çocuk bakımını kolaylaştırıcı önlemler hiç umurunda olmamıştır. Bu gibi önlemler olmadığı için çoğu kadın zaten çalışmamaktadır. Ya da kreş gibi hizmetleri dışarıdan satın alarak çalışma imkanı bulmaktadır.

Mevcut halde, 4857 sayılı İş Kanunu'na bağlı 2552 sayılı yönetmeliğin 15. maddesi uyarınca 150'den çok

kadın işçi çalıştıran özel işyerlerinin çalışanların 0-6 yaş çocuklarına yönelik kreş açma “zorunluluğu” var. Ancak bu konuda 2008 yılındaki istihdam paketiyle getirilen uygulamayla patronlara bu hizmeti piyasadan alma seçeneği sunuluyor.

Tabii ki gerçek durumda patronların böylesi ek “külfetler” nedeniyle kadın işçi çalıştırmamayı tercih ettiklerini ya da çalışan kadın sayısını 150'nin altında tuttuklarını tahmin etmek güç değildir. Kreş açma durumunda sayı sınırlamasının kalkması ve bu hakkın tüm çalışanlar için kullanılabilir halde düzeltilmesi gibi tartışmaların önü ise AKP'lilerin sıklıkla yaptığı gibi, en baştan kesilmekte, kadınların çalışmak yerine evde çocuklarına bakması yönünde gerici bir baskı oluşturulmaktadır. AKP hükümeti döneminde ise gündeme gelen kadın istihdam paketiyle kadınlara esnek ve güvencesiz çalışmanın dayatılması ise bir başka ikiyüzlülüktür. Özetle; onlar istiyorlar ki sermaye istediğinde kadın emeğini kullansın, istediği zaman esnek biçimde, istediği zaman da evde çalıştırsın. Gerek olmadığına da “asli” görevlerine dönsün, ev işi, çocuk ve yaşlı bakımı ile uğraşsın!

İşçi ve emekçi kadınların talepleri ne olmalıdır?

Kapitalist düzende çocuk bakımı sadece kadının üzerine yıkılmakta, bu düzenin gericipleri de bunu, sinsi ve ikiyüzlü bir şekilde “kutsal” annelik söylemleri eşliğinde kadınların annelik duygularını sömürerek yapmaktadır. Oysa çocuk bakımı toplumsal bir görev ve sorumluluktur. Bu nedenle tıpkı ev işleri gibi çocuk bakımı da toplumsal kurumlaşmalar yoluyla sağlanmalıdır. Kadını ev işlerinin kölesi, çocuk ve yaşlı bakımının daimi görevlisi olarak gören kapitalist düzende ise bu mümkün değildir. Bunun için gerekli olan toplumsal koşullar ancak sosyalizmde elde edilebilir.

ahlaksızlıktır”, “Eş yoktur, eşitlik yoktur. Eşim değil, zevcem olur”, “Hürriyetmiş! Or...luğun adının hürriyet olduğu dünyaya tükürürüm. Bunun adı or...luktur” lafazanlıkları aynı sömürü zihniyetinin dillerinden saçılmıştır.

Haddinizi bilin!

Sağlık Bakanı Mehmet Müezzinoğlu yılın ilk bebeği olan Meryem Azra'yı Zeytinburnu Süleymaniye Kadın Doğum ve Çocuk Hastalıkları Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde ziyaret etti. AKP'nin sağlıksız bakanı hastanede de gericiliğe devam etti. Kadının tek kariyerinin çocuk bakmak olduğunu söyleyen bakan babaya da üçüncü çocukları olduğu için “söz diyenlerdensin” demekten geri durmadı. Hemen ardından Aile ve Sosyal Güvenlik Bakanı Ayşenur İslam da yalanlarıyla kadına yönelik katliamları ve kadın ölümlerini “normalleştirmeye” çalıştı. Almanya tarafından yalanlanan “Türkiye’de 170, Almanya’da

Kadınlar için tek kurtuluşun sosyalizmde olduğu gerçeğini unutmadan, bu uğurda mücadele içinde, bugünden işçi ve emekçi kadınlar sermaye düzenin bu gerici sözcülerinin karşısına örgütlü bir şekilde çıkmalıdır.

Başta kadınları ucuz iş gücü olarak görüp, düşük ücretlerde, çoğu zamanda kayıtdışı çalıştıranların karşısına insanca yaşam ve çalışma koşulları için mücadele talepleri ileri sürülmelidir:

- * İnsanca yaşamaya yeten vergiden muaf asgari ücret!
- * Eşit işe eşit ücret!
- * Her türlü fazla mesai ve gece çalışması yasaklansın!
- * Kadın işçilerin ana ve çocuk sağlığına zararlı işlerde çalıştırılması yasaklansın!
- * Doğumdan önce ve sonra üçer aylık ücretli izin tıbbi bakım ve yardım!
- * Kadınların çalıştığı tüm işyerlerinde kreş ve emzirme odaları açılmalı!
- * Esnek üretim, parça başı çalışma sistemleri ve taşeronlaştırma yasaklansın!
- * 7 saatlik iş günü 35 saatlik çalışma haftası!
- * Herkese iş ve tüm çalışanlara iş güvencesi!
- * Parasız eğitim ve sağlık hakkı!
- * Toplumsal yaşamın her alanında kadın-erkek eşitliği!

Kariyerimiz çocuk bakmak değil, hedefimiz düzeninizi yıkmak!

Dinci-gerici sermaye hükümeti AKP'nin şefleri gerici söylemlerine devam ediyor. Her fırsatta kadını dört duvar arasına hapsedmek isteyenler 2015 yılının ilk bebeğini de gericilikle müjdelediler. Ve “Annelerin çocuk bakmaktan başka kariyeri olamaz” diyerek kadınlara çocuk doğurmaktan ve kutsal anne rolünü oynamaktan başka seçenek tanımaya niyetli olmadıklarını bir kez daha ortaya koydular.

Kadınlara yönelik ayrımcılık, saldırganlık ve sömürde sınır tanımayanlardan dökülen ilk cümleler değil bunlar. “Dekolte giyen kadınlar tecavüzü hak etmiştir”, “Örtüsüz kadın perdesiz eve benzer”, “Her kürtaj bir Uludere’dir”, “Hamile kadının sokakta dolaşması edepsizliktir.”, “Kahkaha atmak

ise 303 kadın öldürüldü. Almanya’daki durumu hiç duymuyoruz ama Türkiye’dekini sağır sultan bile duyuyor” sözleriyle rezilliklerine rezillik katmaya devam ettiler. Kadınları yalnızca ucuz işgücüne ihtiyacı olduğunda evden çıkartanlar, geleceğin işgücünü garantiye almak için de kadınları kuluçka makinesi sanmaktadırlar.

Bizlerin kariyeri çocuk bakmak değildir, olmayacaktır. Hayatı ilmek ilmek ören işçi ve emekçi kadınlarız. Ekmek ve gül uğruna tarihte direnişi büyütenleriz. Bizler tacize, tecavüze, katliamlara karşı sokaklarda sesimizi yükseltenleriz. Ekim Devrimi'nin kıvılcımını yakan ve harlayanlarız. “Milyonlarca işçi ve emekçinin haklı davasını savunan” bizler her türlü sömürü aracına olduğu gibi gericiliğe ve gericiliği yaratan bu kirli sisteme inat mücadele etmeye, mücadeleyi büyütme “haklı olan her şey için savaşılmaya” devam edeceğiz.

Emekçi Kadın Komisyonları

07 Ocak 2015

Devletin paslanmayan silahı: Hizbulkontra!

Cizre’de devlet destekli Hizbulkontra’nın imza attığı katliamın ardından “kamu düzenini sağlama” adı altında Kürdistan’da fiili bir OHAL ilan edildi. Diğer taraftan Kürt sorununda “çözüm” adı altında Kürt halkına inkar ve imha dayatan sermaye devleti, bölgede yaptığı askeri yığınağa halkın yaşam alanlarını abluka altına almaya devam ediyor. Yaygın gözaltılar belediye başkanlarını bile ayırt etmeksizin sürüyor. Üniversitelerde Kürt öğrencilere yönelik faşist saldırılar artarak devam ediyor. Sokak eylemlerinde Kürtler infaz ediliyor.

Kürt hareketini temsil eden açıklamalarda ise haklı olarak, Cizre özelinde yaşananların AKP ve Hizbulkontra koalisyonu ile gerçekleştirildiği, asıl failin AKP olduğu söyleniyor. KCK Yürütme Konseyi Eşbaşkanı tarafından yapılan yazılı açıklamada saldırıların polis gözleri önünde yaşandığına dikkat çekilerek şunlar söyleniyor: “Saldırılar bizzat AKP devletinin polis ve asker güçleriyle Hüda-Par paramilliter güçleri tarafından yapılmıştır.” AKP tarafından yapılan “provokasyon” söylemine karşı çıkan KCK, asıl failinin AKP olduğuna dikkat çekerek, Hüda-Par adlı kontra çetenin ‘90’lı yıllardan bugüne devlet tarafından kullanıldığını dile getirdi.

Cizre ile ilgili AKP adına konuşan isimler ise kendilerinden beklenen açıklamalar yaptılar. Ahmet Davutoğlu ve Bülent Arınç, Hizbulkontra’yı “mazlum” ilan ettiler ve PKK’yi hedef gösterdiler. Şaşırtıcı olmayan bu durum, bu kontra çetenin AKP ile ilişkilerini de açığa çıkarmaktadır. Kobanê’yi protesto eylemlerinde Hizbulkontra’nın nasıl aktif bir şekilde Kürt halkının üzerine saldırdığını ise hepimiz biliyoruz. Bu karanlık çetenin Kobanê eylemlerinde işlediği cinayetlerle ilgili tek bir söz söylemeyen ve hiçbir soruşturma açmayan AKP hükümeti, haklı istemleri nedeniyle sokağa çıkan Kürtlere demediğini

birakmamıştı. Eylemlerin arkasından 2 binin üzerinde insan gözaltına alınırken yine 500’e yakın insan da tutuklanmıştı.

AKP’nin Hizbulkontra’ya yaklaşımı elbette şaşırtıcı değil. Bu kontra örgütün IŞİD canilerinden hiçbir farkının olmadığı da herkesçe malum. Ancak örtüşen çok daha önemli bir şey var ki o da Hizbulkontra’nın, AKP tarafından IŞİD’in Suriye’de kullanıldığı gibi kullanılıyor olmasıdır. Bu gerçek Kürt hareketi tarafından yapılan açıklamalarda da zaten dile getiriliyor. AKP için IŞİD de, Hizbulkontra da aynı amaca hizmet eden, aynı işi yapan iki koldan biridir. AKP’nin bu kanlı kollarından biri Irak ve Suriye’de yani Güney ve Batı Kürdistan’da, diğeri de Kuzey Kürdistan’dadır. Hedefte Kürtler bulunmaktadır.

Mesele bu haliyle tüm açıklığıyla ortadayken, her şey ne kadar berrak denilebilir. Ancak asıl ‘karışık’ olan tüm bunların bizzat yürütücüsü olan AKP ile Kürt hareketinin İmralı üzerinden yürüttüğü görüşmelerdir.

“Kürt açılımı”yla başlayıp adına “çözüm süreci” denilen noktaya gelen zaman diliminde, imha ve inkarda uzman sermaye devletinin kan dökerek açtığı süreci, kan dökerek devam ettirdiği ortada olmasına rağmen görüşme trafiğinin sürüyor olması asıl ‘karışık’, belirsiz olan taraftır.

Keza Kürt halkının sokak eylemlerinde kazandığı inisiyatif boşa çıkarılmakta, militan eylem tarzı siyaset yoluyla pasifize edilmektedir. Suriye ve Irak’ta yaşanan bölgesel gelişmeler, Kürt halkının ve örgütlerinin bölgedeki kararlı direnişleri ile de birleşerek Kürt halkına tarihsel bir avantaj yaratmışken, bu durum Ortadoğu’da ABD-AB, Türkiye’de ise sermaye devleti lehine esnemeye dönüşmektedir. İçerde, yaklaşan 2015 genel seçimlerinde aşılacak yüzde on barajı Kürt halkına yeni bir dönemin başlangıcı olarak gösterilmektedir.

Kürt sorunun çözülmesiyle birlikte Türkiye’nin de demokratikleşeceğini söyleyen Kürt siyasetçilerin bu gözlemlerini hangi görünen emarelere dayandığını bilmiyoruz. Ancak sadece son birkaç aylık zaman zarfının bile açıkça gösterdiği tek olgu sermaye devletinin hiç de demokratik bir dönüşüme hazırlanmadığıdır. Gerek kolluk güçlerine yönelik çıkartılan hak ihlallerini kolaylaştırıcı ve onları koruyucu yasalar, gerekse Kürt illerinde yapıyı son hızla süren kalekollar ve daha birçok şey, faşist-sömürgeci niteliği gayet açık olan bu rejimden neler beklenebileceğini yeterince göstermektedir.

AKP’nin, Kürt sorununda sermaye devletinin resmi politikasının sürdürücüsü olmasının dışındaki tek farkı “çözüm” aldatmacası ile Kürt hareketini başarıyla oyalayabilmesidir. Kürt halkına yönelik baskılar geçmişte olduğu gibi sürerken, bu baskılar karşısında sokağa çıkanlara geçmiş hatırlatılarak ‘iyi giden çözüm sürecinin’ tehlikeye girdiği söyleniyor. Ancak kendileri aynı ‘90’lı yılların kanlı ve karanlık kontra örgütü Türkiye Hizbullah’ını ihtiyaç duyduklarında devreye sokmaktan da geri durmuyorlar. AKP’lilerin bu Hizbulkontra elemanlarını temize çıkarmak için sarf ettikleri sözcükler aklı Tansu Çiller’in kontrgerilla tetikçilerini savunmasını getiriyor. Yani Kürt halkının bu zulüm düzeninde yaşadıkları yazık ki bir “dejavu”dan öteye geçmiyor.

İç Güvenlik Paketi’ne ortak tepki

Aydın, sanatçı, yazar ve siyasetçiler düzenledikleri basın toplantısıyla “İç Güvenlik Paketi’ne karşı ortak mücadele çağrısı yaptılar.

7 Ocak’ta Taksim Hill Otel’de düzenlenen basın toplantısı, aralarında Akın Birdal, Kadir İnanır, Melda Onur, Meltem Cumbul, Menderes Samancılar, Meral Danış Beştaş, Murathan Mungan, Mücella Yapıcı, Sebahat Tuncel, Şebnem Korur Fincancı’nın da olduğu çok sayıda kişinin çağrısıyla gerçekleştirildi.

HDP Beyoğlu İlçe Eşbaşkanı **Levent Pişkin**’in okuduğu ortak açıklamada gözaltı, tutuklama ve katliamların artacağı ifade edilerek baskı ve yasaların trmanacağı belirtildi. Açıklama yasaya karşı yapılan mücadele çağrısıyla sonlandırıldı.

Açıklamanın ardından ilk sözü HDP Eş Genel Başkan Yardımcısı **Meral Danış Beştaş** aldı. “Darbe dönemlerini anımsatan bir yasal düzenlemeyle karşı karşıyayız” diyen Beştaş, son günlerde Kürdistan’da polisin katlettiği çocukları hatırlattı. Paketle birlikte

polise sınırsız saldırı ve katliam yetkisi verildiğini ifade eden Beştaş, paketin engellenmesi gerektiğini söyledi.

Türkiye İnsan Hakları Vakfı (TİHV) Başkanı **Şebnem Korur Fincancı** da bütün toplumun tehdit altında olduğunu söyledi. Paketle birlikte tüm toplumun öldürülmekle, hapis edilmekle tehdit edildiğini, sindirilmeye çalışıldığını söyleyen Fincancı bunun bir işkence olduğunu ifade etti.

Eski milletvekili ve İHD eski başkanı **Akın Birdal** ise kamu düzeni adında baskı uygulanmasını teşhir ederek bu saldırıya karşı bir arada olunması çağrısı yaptı.

Taksim Dayanışması’ndan **Mücella Yapıcı** da Haziran Direnişi’nde katledilenlerin katillerinin hala ortada olmadığını belirterek, çıkartılmak istenen yasanın bir gözdağı olduğunu söyledi.

HDP İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel, ÖDP Eş Genel Başkanı Alper Taş, Özgürlükçü Hukukçular Derneği adına Avukat Sinan Zincir ve sanatçı Pınar Aydınlar’ın da aralarında bulunduğu çok sayıda kişi söz alarak yasaya karşı ortak mücadele çağrısı yaptılar.

Cizre'de devlet provokasyonu ve katliam!

Kürt sorununda “çözüm” adı altında Kürt halkına yönelik inkar ve imha siyasetini sürdüren Türk sermaye devleti, Kürdistan'da kan dökmeye devam ediyor.

Son haftalarda devlet terörü ve polis cinayetlerinin merkezi Şırnak'ın Cizre ilçesi oldu. AKP-devlet destekli Hizbulkontra'nın saldırısıyla başlayan gerilimin faturası ağır oldu. 27 Aralık'ta YDG-H ve YDGK-H'nin Hizbullah yanlısı çetelerin saldırılarına karşı açtığı çadıra yine aynı çete yanlılarının girmeye çalışması üzerine silahlı çatışma çıktı.

Hizbullah yanlısı HÜDA-PAR üyelerinin artan saldırılarına karşın Nur Mahallesi'nde YDG-H ve YDGK-H tarafından kurulan çadıra girmeye çalışan iki kişi durduruldu. Kimlikleri istenen iki kişi, çadırdakilerin üzerine ateş açarak kaçtı.

Çatışmalar sırasında Yasin Özel adlı bir genç hayatını kaybederken HÜDA-PAR'ın Cizre ilçe yöneticisi Aziz Deniz'in babası olduğu söylenen Abdullah Deniz de öldürüldü. Akşam saatlerinde ise hastanede bulunan yaralılarından Barış Dalmış hayatını kaybetti.

HÜDA-PAR'ı mazlum ilan ettiler

AKP'nin şefleri ise Hizbulkontra'ya sahip çıktı. Ahmet Davutoğlu ve Bülent Arınç, yaptıkları açıklamalarla Hizbulkontra'yı “mazlum” ilan etti ve PKK'yi hedef gösterdi.

“HÜDA-PAR hiçbir zaman silaha ve şiddete başvurmadı, HDP ise şiddetle arasına mesafe koymadı” diyen Bülent Arınç ise yine HÜDA-PAR'ın avukatlığını yaptı.

6-7 Ekim'deki eylemlere pompalı silahlarla saldıran Hizbulkontra'yı savunan Arınç, “HÜDA-PAR'ı evlerine giderek yakmak istediler, HÜDA-PAR mazlum ve mağdurdur” ifadesini kullandı. HÜDA-PAR'ın saldırılarını görmezden gelen Arınç, yaşanan çatışmaların sebebinin ise ‘PKK'nin bölgede başka hakimiyet istememesi’ olduğunu iddia etti.

Cizre'de devlet -kamu- düzeni

HÜDA-PAR'ın provokasyonu ile tırmanan gerilim ilerleyen günlerde Cizre'ye polis-asker yığınağıyla devam etti. İlçe ‘kamu düzeni’ adı altında asker ablukasına alındı. 30 Aralık'ta ilçeye tank ve fırtına toplarından oluşan askeri sevkîyat yapıldı. Askeri konvoyda, 10 adet tank askeri araçlarla taşınırken, çok sayıda kamyon da askeri malzeme ve teçhizat olduğu görüldü.

Murat Bozlak uğurlandı

Eski HADEP Genel Başkanı ve HDP Adana Milletvekili Murat Bozlak 4 Ocak'ta hayatını kaybetti.

Ankara'da tedavi gördüğü hastanede yaşamını yitiren Bozlak, 6 Ocak'ta Ankara'da yapılan törenin ardından ailesinin bulunduğu köye götürülerek defnedildi.

Bozlak için öncelikle DBP Genel Merkezi önünde bir anma töreni yapıldı. Anmaya HDP ve BDP yöneticilerinin yanı sıra çok sayıda kişi katıldı.

Alar yaşamını yitirdi

4 Ocak'ta ise, Cizre'deki çatışmalarda ağır yaralanan 32 yaşındaki Zeki Alar tedavi gördüğü hastanede yaşamını yitirdi. Alar, polis ve özel hareket timlerinin kitlenin üzerine ateş açması sonucunda ağır şekilde yaralanmıştı.

14 yaşındaki Kurt katledildi

Cizre'de DBP'li belediye yöneticileri ile emniyet şeflerinin yaptığı görüşme sonrası ilçede kazılan hendekleri kapamaya başlayan polis, 6 Ocak günü etrafa rastgele ateş açarak 14 yaşındaki Ümit Kurt'u katletti.

Otopsi Diyarbakır'da yapılan Kurt'un cenazesi, otopsi işlemlerinin ardından 7 Ocak'ta Cizre'ye getirildi. Kurt'un cenazesi binlerce kişinin katıldığı törenle defnedildi.

Cenaze töreninde konuşan Ümit Kurt'un babası Abdullah Kurt, çocuğunun Kürt halkının şehidi olduğunu belirterek, “Oğlum polisler tarafından katledildi. Şimdi yetkililerin bunun hesabını sormasını istiyorum” diye konuştu.

DBP, HDP'li yöneticiler ile belediye başkanlarının vali ve kaymakam ile yaptıkları görüşmeler sonrası kapatılan hendekler, Ümit Kurt isimli çocuğun katledilmesi üzerine halk tarafından tekrardan açıldı.

Cizre protestolarına polis saldırısı

Birlikte mücadele yürüttüğü arkadaşları yaptıkları konuşmalarla Bozlak'ı andı.

Bozlak'ın cenazesi daha sonra ailesinin yaşadığı Ankara'nın Şereflikoçhisar ilçesine bağlı Aktaş Köyü'ne götürüldü. Bozlak'ın cenazesi köy mezarlığına götürülerek defnedildi.

30 Aralık 1952'de Ankara Şereflikoçhisar'ın Aktaş köyünde doğan Bozlak, SODEP, SHP, Halkın Emek Partisi (HEP), Demokrasi Partisi (DEP) Kurucu üyeliğinde; Halkın Demokrasi Partisi (HADEP) Kurucu Üyeliği ve Genel Başkanlığı görevlerini yapmıştı.

Cizre'deki AKP-devlet destekli provokasyonu protesto etmek için Siirt, Silopi, Hakkari ve Van'da gerçekleştirilen eylemlere polis saldırdı.

YDG-H üyesi gençler, Roboski katliamının 3. yıldönümü ve Cizre'deki saldırılara ilişkin Siirt'te yürüyüş düzenledi. Alan, Barış, Çal ve Doğan mahallelerinde polisle gençler arasında çatışma çıktı.

Siirt-Eruh karayolunu trafiğe kapatan gençler çevrede bulunan MOBESE direklerini tahrip etti. Devrilen direklerdeki kamera sistemleri molotoflarla ateşe verilerek, kullanılamaz hale getirildi.

Silopi'de bir genç katledildi

Şırnak'ın Silopi ilçesinde gençler, tarihi İpekyolu'na barikat kurarak yolu trafiğe kapattı. Polis, çok sayıda TOMA ve akrep tipi zırhlı araç, gaz bombaları ve tazyikli su ile gençlere saldırdı. Polisin saldırısına gençlerin molotof, ses bombası ve havai fişeklerle karşılık vermesi üzerine çatışma çıktı. Evinin balkonundan çatışmaları izleyen Musa Azma da polis kurşunuyla yaralanarak Silopi Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı. Burada yapılan ilk müdahalenin ardından Malatya İnönü Üniversitesi Hastanesi'ne kaldırılan Azma yoğun bakım ünitesinde tedavi altına alındı. Polisin saldırısı sonucu ağır yaralanan Musa Azma tüm müdahalelere rağmen kurtarılamayarak 3 Ocak'ta yaşamını yitirdi.

Azma 4 Ocak'ta Silopi'de on binlerce kişinin katıldığı cenaze töreniyle uğurlandı. Mezarlıkta saygı duruşunun ardından MEYA-DER Cizre Eşbaşkanı Mele Kasım Yiğit ve DBP Şırnak İl Eşbaşkanı Salih Gülenç yaptıkları konuşmalarda devletin katliamcı kimliğini teşhir ederek devletin bugün de AKP eliyle Hizbulkontra üzerinden bunu sürdürmeye çalıştığını ifade ettiler. Azma'nın dayısı Nizam Bayar da söz alarak “Kürt halkının başı sağ olsun, yeğenim Musa tek bizim şehidimiz değildir. Bütün Kürdistan halkının şehididir” dedi.

Van'ın Edremit ilçesinde Cizre'deki katliamı protesto etmek isteyen gençlere polis saldırdı ve çatışmalar yaşandı.

Sağlıkta dönüşümden sağlıkta gericileşmeye!

Dinci gericiliğin toplumu dizayn etme politikasının son alanı hastaneler oldu. Sağlık Bakanlığı ile Diyanet İşleri Başkanlığı arasında hastanelerde yatan hastalara dini propaganda yapılmasına ilişkin protokol imzalandı. Sağlığa ayrılmayan bütçe hastanelerdeki din adamlarına verilecek.

Neredeyse tüm okulları imam hatibe çevirerek, öğrencilere imamlardan 'yaşam koçluğu' dayatan AKP iktidarının son icraatı hastalara 'manevi destek' için hastanelerde din görevlileri yerleştirmek oldu. Sağlık Bakanlığı ile Diyanet İşleri Başkanlığı arasında bir protokol imzalanarak talep eden hastalara 'manevi destek' sunulacağı ifade edildi.

En son kadınları hedef alan açıklamaları ile tepki çeken Sağlık Bakanı Müezzinoğlu, Diyanet İşleri Başkanlığı ile bu konu üzerinde 2012'den beri çalışıldığını belirterek gerici uygulamayı gerekçelendirmek için Avrupa ve ABD'deki örneklerin incelendiğini söyledi. Müezzinoğlu, din adamlarına gerekli eğitimler verildikten sonra bu aşamaya geldiğini kaydederek bazı illerde başlatılacak pilot uygulamayla talep eden hastalara ve yakınlarına 'manevi destek' verileceğini bildirdi.

Alevi federasyonlarından ortak toplantı

Alevi Bektaşî Federasyonu, Alevi Vakıflar Federasyonu ve Alevi Dernekleri Federasyonu İstanbul Maltepe'deki Türkan Saylan Kültür Merkezi'nde 4 Ocak'ta ortak bir toplantı gerçekleştirdi.

"Ortak akıl, ortak duruş, birlik" başlığıyla gerçekleştirilen toplantıda üç federasyon ortak sekreteryaya ile hareket etme kararı alırken, yeni oluşturulan Alevi Federasyonları Sekreteryası adına Servet Demir bir konuşma yaptı.

Demir, eskiden süren askeri vesayetini şimdi AKP eliyle sürdürüldüğünü belirterek Alevilerin görmezden geldiğini belirtti.

Zorunlu din derslerinden cemevleri sorununa, baskı ve yasaklara, basına sansüre kadar bir dizi konunun değerlendirildiği toplantının ardından sonuç bildirgesi açıklandı.

Sonuç bildirgesinde şunlar ifade edildi:

"1. 3 federasyonumuzun bir hareket etme gereksinimini halkımız tarafından onay görmüştür. Var

Daha nitelikli olacakmış!

Müezzinoğlu, şu ifadeleri kullandı: "İnanç değerlerinin de moral motivasyondaki yerini ve desteğini hisseden, arayan tüm hastalarımıza, hasta yakınlarımıza bu desteği önümüzdeki süreçte kademeli olarak ve bu anlamdaki eğitimi almış din adamlarımızın sayısını artırarak yaygınlaştırmayı hedefliyoruz."

Paralı ve niteliksiz sağlık hizmeti gerçeği ortada olmasına rağmen Müezzinoğlu, protokol ile birlikte sağlık hizmetinin daha 'nitelikli' hale geldiği yalanını atmaktan da çekinmedi.

Hastanelerdeki imam yetmedi

Hastanelerde halihazırda imamların görev yaptığını ilişkin soruları yanıtlayan Diyanet İşleri Başkanı Görmez ve Müezzinoğlu, hastanelerdeki imamların daha çok cenaze merasimi veya namaz vakitlerinde ibadetle ilgili görev yaptığını, hastalara veya yakınlarına bu anlamda bir hizmet verme sorumlulukları bulunmadığını söyledi.

olan eksikliklerimizi giderip daha güçlü hareket etmek ilk hedefimizdir.

2. 4 ana noktada belirtilen konularda bilimsel raporların hazırlıkları için çalışma gruplarının hazırlanması

3. Hükümet ve siyasi faktörlerle görüşme ve müzakere yürütmek, alt yapısını oluşturmak. Birlik sekreteriyasının görüşmelerine hız vermek

4. Mecliste grubu olan olmayan siyasi partilerle görüşüp Alevi taleplerinin seçim bildirgelerine konulması için çalışmaların yapılması bu bağlamda özellikle Alevi toplumunun siyasi olarak oy verdiği partilerin temsiliyette daha hassas davranması

5. Bütün Alevi kurumlarının bütünlük içerisinde hareket etmesi

6. Alevi medyasının süreçte daha aktif rol alması

7. Alevi kurumlarımızda kadınlarımızın ve özellikle gençlerimizin katılımını sağlamak

8. Alevi toplumumuzun sorunları için bölgesel toplantılara ağırlık verilmesi

9. 8 Şubat'ta yapılacak olan büyük Alevi mitingine bütün kurumlarımızın seferber olup bütünlük içinde Alevi talep ve haklarının alınması için çalışılması"

Eğitimde gericilik tırmanıyor

Dinci-gerici iktidar, toplumsal yaşamı gerici ekseninde yeniden şekillendirmek için her gün yeni bir uygulamayı hayata geçiriyor.

Manisa İl Milli Eğitim Müdürlüğü ile Manisa İl Müftülüğü işbirliğinde, imamlara öğrencilere rehberlik yapması amacıyla eğitim verilecek. Eğitim alan imamlar, "Yaşam Koçumuyla Başarıya Doğru" projesinde görevlendirilecek. Amaçlarından biri "Liselerde öğrenim görmekte olan öğrencilerin yaşamlarında toplum değerlerine saygı, ahlak ve sorumluluk duygusu geliştirmek" olan proje ile imamlar, öğrencilerin yaşamlarıyla ilgili vizyon oluşturmalarına rehberlik edecek.

Müftülük ile Milli Eğitim Müdürlüğü arasındaki protokolde sadece Yaşam Koçluğu Projesi yer almadı. Okullarda yaz Kuran kursları ile ilgili bilgilendirme toplantıları düzenlenecek, müftülük personeli Kutlu Doğum ve Camiler Haftası gibi özel gün ve haftalarda öğrencilere seminer verecek, okullara en yakın semt camilerine ve ilin tarihi camilerine geziler düzenlenecek, camiler öğrencilere tanıtılacak.

MEB'den gerici kitapçık

Milli Eğitim Bakanlığı (MEB) ve Hizmet Vakfı arasında yapılan protokol kapsamında örgün ve yaygın eğitim kurumlarında "değerler eğitimi" adı altında verilecek gericilik seminerleri için hazırlanan kitapçık bütün valiliklere gönderildi.

Kitapçıkta din öne sürülerek her şeye şükür edilmesi öğütlenirken, erken evlenmeden, daha çok çocuk yapılmasına kadar AKP iktidarının ortaya koyduğu bütün gerici söylemler "nasihat" ediliyor. Devletin bekasının kurulacak aile yapısına ve nüfusun artmasına bağlı olduğu aldatmacasının yer aldığı kitapçıkta, devletin gelişmesini istemeyenlerin nüfusun artmasına karşı olduğu iddiaları da bulunuyor.

Asgari ücretli “zengin vergisi” kiskacında

Asgari ücretli beş milyon işçinin ağır vergi yükü altında inim inim inletilmesi durumu daha da ağırlaşarak sürecektir. Zira rakamlar asgari ücretliden zengin vergisinin kesileceğinin habercisi olarak önümüzde duruyor.

Asgari ücretin belirlenmesinin ardından bu zammın asgari ücret karşılığında çalışan milyonlarca işçiyi nasıl etkileyeceği tartışılmaya başlandı. Sermaye cephesi asgari ücrete yapılan zammın fazla olduğunu dile getirdi. Öte yandan yeni vergi düzenlemesi nedeniyle asgari ücrette yapılan artışın devede kulak büyüklüğünde olacağı ortaya konmaya başlandı.

Patronlar asgari ücrete yapılan zamdan şikayetçiler!

Patronlar ve örgütleri asgari ücrete yapılan yüzde 6+6 artışın fazla olduğu konusunda ortaklaştılar. Kapitalistler asgari ücrete yapılan artış hayallerine sığamayacak büyüklükte olduğunu da belirttiler. Oysa açıklanan asgari ücret açlık sınırının bile altındadır.

Kapitalistler yapılan zammın asgari ücrete yansımaları durumunda bile işçinin ve ailesinin gıda, giyim, ulaşım, barınma ihtiyaçlarını dahi karşılamaktan çok uzak olduğunu elbette ki çok iyi biliyorlar. Buna rağmen açlık sınırı altında bir artış sağlanmasından bile kaygı duyuyorlar. Çünkü kapitalistler açısından en makul işçi en az ücretle, karın tokluğuna çalıştırılan işçidir.

Asgari ücretlilerden zengin vergisi kesilecek!

1 Ocak'la 30 Ocak arasında işçiyeye net 949 TL asgari ücret ödenirken, yılın ikinci altı aylık diliminde ise asgari ücretli işçiyeye net 1000 TL aylık ücret ödenecek. Asgari ücretli beş milyon işçinin ağır vergi yükü altında inim inim inletilmesi durumu daha da ağırlaşarak sürecektir. Zira rakamlar asgari ücretliden zengin vergisinin kesileceğinin habercisi olarak önümüzde duruyor.

AKP iktidarı bir yandan asgari ücretin vergi dışı tutulmasına dair işçileri beklentiye sokan hayalleri yaydı. Öte yandan asgari ücretli işçinin vergi yükünü arttırdıkça arttırdı. Asgari ücretin gelir vergisi kiskacındaki parası büyüdükçe büyüdü. Bu sermayeyi koruyan soygun düzeni vergileri nedeniyle 2014 yılından itibaren asgari ücrete talim eden işçiler zengin sayıldı. Bu nedenle de “zengin vergisi” ödemeye başladılar.

Sermayeyi koruyan vergi düzeni kapitalistlerden daha fazla vergi almak için, kapitalistlerin içtikleri çayı bile masraf olarak gösterip vergiden düşmesini

sağlarken, 2014 yılından itibaren asgari ücretlinin açlık sınırının altındaki maaşından kesilen vergiyi yüzde 15'ten yüzde 20'ye çıkardı. Yani asgari sefalet ücreti kiskacındaki beş milyon işçiden zengin vergisi alınmaya başlandı.

Devlet asgari ücrete talim eden, açlık sınırının altında yaşamaya mahkum ettiği işçilerden daha fazla vergi tahsil etmenin peşinde koşuyor. Bu durum patronlara kayıtsız işçi çalıştırmak ve bunu da üstelik işçinin rızasıyla yapmak için yeni olanaklar sunuyor.

Sermayenin, patronların korunduğu bu düzende verginin aslan payını ücretli emek, yani işçi ve emekçiler ödemektedirler. Vergi kaynakları içinde en fazla öne çıkanlar ise açlık ve sefaletin kör kuyusunda yaşamaya itilen asgari ücret karşılığında emek gücünü satan işçilerdir.

Çalışan toplam nüfusun yüzde 43'ü asgari ücrete talim ediyor. Yani neredeyse her iki çalışandan birisi asgari sefalet ücretinin kiskacında bulunuyor. Asgari ücretteki hafif bir artış bile bütçeyi hemen etkiliyor. Toplanan vergilerin yüzde 70'i ücretli ve maaşlılardan gelince, asgari ücretliler önemli bir ekonomik gelir kitlesi haline geliyorlar.

Vergide adalet, kapitalizmin egemen olduğu Türkiye için ham bir hayaldir. Kapitalizm koşullarında bölüşümden aldığı pay büyüdükçe, yani burjuvazi için vergiler azalıyor. Ana omurgasını asgari sefalet ücreti alan işçilerin oluşturduğu emekçi kitleler ise, en fazla vergi ödemek zorunda bırakılıyorlar.

Asgari ücretlilerin milli gelirden aldığı pay her yıl azalırken ödedikleri vergiler ise büyüyor. 2014'te milli gelirden yüzde 22,2 pay alan asgari ücretli işçiler, aynı

yıl gelir vergisinin yüzde 52,3'ünü ödemek zorunda bırakıldılar. Asgari ücretli işçi çalıştırırken nasıl vergi alınıyor? Asgari ücretten işçinin devlete ödediği vergi ve SSK primleri ile işverenin ödediği prim ve vergiler, işçinin eline net geçen paranın boyutlarına yaklaşıyor. Asgari ücretli, eline net geçen paranın yüzde 36'sı kadar prim ve vergi ödüyor.

Devletin ağır vergileri kayıtlı işçi istihdamını daraltan sonuçlara yol açıyor. Kapitalistler tam da bu zeminde her geçen gün daha fazla kaçak işçi çalıştırıyorlar. Nitekim 2014'nin ilk çeyreğinde 2 milyon 570 bin ücretli ve yevmiyelinin kaçak çalıştırıldığı belirlenirken ikinci çeyrekte bu sayı yüzde 23 artışla 3 milyon 163 bine çıkmıştır.

Kaynağı kapitalizm olan vergi adaletsizliği, doğrudan vergilerin yükünü ücretli emeğe yıkmakla kalmıyor, toplam vergiler içinde dolaylı verginin faturasını da ücretli emeğin öznesi olan işçi ve emekçilere ödetiyor. Başta KDV, akaryakıt tüketim vergisi, iletişim vergisi gibi vergiler olmak üzere çeşitli mal ve hizmeti tüketirken alınan dolaylı vergiler yüzde 70'e ulaştı. Bu nedenle her geçen yıl vergi adaletsizliği daha da büyüyor. Bu vergilerin aslan payını asgari ücret alan işçiler ödüyorlar.

Asgari ücrete ilişkin yapışan sadaka artışı yetmiyormuş gibi, asgari ücretliden zengin vergisi alınması tam bir utanmazlık örneğidir. Ancak bu yapılanlar işçi sınıfı için her şeyin sonu da değildir. Asıl önemli olan yaşananlar karşısında işçilerin öfkelenmesi, kızması, tek tek tepkisini ortaya koyması da değildir. Asıl yapılması gereken insanca yaşamaya yeten ve vergiden muaf olan asgari ücret için dalga dalga militan, topyekün mücadelenin büyütülmesidir. Masa başında belirlenen sefalet ücretini yok sayan mücadele, ağır vergi yükünün ortadan kalkmasının da biricik yoludur.

Asgari ücretin insanca yaşamaya yeten düzeye çıkması için gerekli olan, işçilerin mücadele birliğidir. İşçi sınıfı devrimci birliğini güçlendirdikçe, devrimci yıkıcı gücünü ortaya koydukça insanca yaşamaya yeten asgari ücret mücadelesini kazanmaya yakınlaşır. Tutulması gereken yol, insanca yaşamaya yetecek vergiden muaf asgari ücret mücadelesini güçlendirmek için devrimci sınıf mücadelesini büyütmehtir.

Milyonlarca emekçi yeni yılda köleliğe mahkum

Haftalarca süren orta oyunundan, milyonlarca işçi ve emekçiyeye bir kez daha sefalet zammı çıktı. Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun 30 Aralık 2014'te yaptığı son toplantıda, asgari ücretin 2015'in ilk 6 ayı için 949 TL ikinci altı ay için ise 1000 TL olması kararlaştırıldı. Böylece yılın ilk ve ikinci altı ayları için yüzde 6'lık artış yapıldı.

Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun bir önceki toplantısında Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) bir işçinin geçimi için gereken aylık tutarı bin 424 lira 70 kuruş olarak açıklayarak asgari ücretin sefalet ücreti olduğu gerçeğine işaret etmişti.

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) asgari ücretin bin 800 lira olmasını isterken Türk-İş ise TÜİK'in verisinin pazarlıkta temel alınmasını istiyor. “İşçileri temsilen” komisyon toplantılarına katılan Türk-İş, kölelik zammının reva görüldüğü pazarlık masasında kalıp sesini çıkarmayarak sınıfa yeni bir ihanete imza attı.

'Sefalet zammına karşı grev yapılmalı'

Asgari ücrete sefalet zammı açıklandı. Milyonlarca işçi ve emekçiye bir kez daha kölelik reva görüldü.

Gebze ve Tuzla bölgesinde metal, gıda, liman, petro-kimya ve çeşitli sektörlerde çalışan işçiler, sefalet zammını gazetemize değerlendirdi. Sefalet zammına isyan eden işçiler mücadelenin yükseltilmesi gerektiğini dile getirdiler.

Visteon Halla işçisi: Bizim fabrikada Türk Metal var. % 9,78'lik sözleşme imzaladı. Bu da yetersiz. Genel olarak baktığımızda işçilere verdikleri maaşlar hep yetersiz. Ancak biz ne yapacağız? Biz işçiler olarak bir şeyler yapabiliriz ama önlerimiz tıkalı. Şişecam grevinde gördük. Devlet müdahale edip grevi durdurdu. Bunlara karşı daha dirayetli olmak lazım. Ben Gebze Organize'de Visteon Halla fabrikasında çalışıyorum. Bizim fabrikada onu yapacak kimse yok. İşçiler tepkili ama sonuç yok. 'Çok şükür' deyip geçiyoruz.

Kroman Çelik taşeron işçisi: Yapılan zam yeterli olsa ne olur olmasa ne olur. Yapacağımız bir şey var mı? Yok. İşçiler bir araya gelebiliyorlar mı? Gelemiyorlar. İşçilerle 8-10 sene beraber yan yana çalışıyorsun. Beraber yola çıkıyorsun. Arkana bir bakıyorsun bir Allah'ın kulu yok. Tamam biz bu yüzden hep zararlı çıkıyoruz. Ama insanoğlu işte güvenemiyorsun ki.

Ben Kroman Çelik'te taşeron işçisi olarak çalışıyorum. Üretim her yerinde çalışıyoruz. Kadrolu işçilerin neredeyse bir şey yaptığı yok. Tüm işi bir yapıyoruz. Düşünebiliyor musunuz? Biz kadrolu işçilerin soyunma koğuşuna giremiyoruz. Adamlar bunu bile ayırmış. Sonuçta o da insan sen de insan. Ama seni ikinci plana bırakmışlar.

Fabrikada grev süreci var ama biz taşeron işçileri bunun içinde değiliz. Ne olup bittiğini bilmiyoruz. Aslında bizim de sendikaya üye olmamız gerekiyor. Ama benim vardiyada 40 kişi var. Toplasan 10 kişi anca çıkar. Çoğunluk olmamız lazım o da zor, işte olmuyor.

Tuzla Serbest Bölge'den bir grup işçi: Devletle işverenler sırt sırta vermişler. Bize bu zammı verdiler. Bozdur bozdur harca. Bize de 2 ay önce % 3 zam verdiler. Bizim orada örgütlenemiyorsun. Serbest bölgelerde örgütlenmek zor iş. Aslında sendikali yerler de var ama biraz zorlamamız lazım. Bizim çaba göstermemiz gerekiyor ama onu da yapmıyoruz.

Yücel Boru'dan bir grup işçi:

- Açlık sınırı belli zaten tabii ki yeterli olmadığını herkes biliyor. Ama bizde öyle bir halk var ki sıfır zam bile verse sesini çıkarmaz. Yani ne diyeceksin şimdi sen bu halka. Her şeye ya rabbi şükür diyorlar.

- Valla bence sendikaların görevini yapması lazım. Ama sendikalarda iş yok.

- Bizim fabrikada grev süreci var. Patronların dayatmalarını kabul etmedik. Greve gitmeye kararlıyız.

- Bu iş birkaç kişiyle olmuyor. Asgari ücrete çalışan herkesin sesini çıkarması lazım. Susmakla bir şey olmaz.

Cengiz Makina işçisi: Türkiye'de hayat şartları her gün zorlaşıyor. Görüyorsunuz herkes ekonomik krizle uğraşılıyor. Asgari ücret devletin açıkladığı açlık sınırı

rakamı kadar olmalı. Bizim fabrikada da grev süreci var. Biz de greve hazırlanıyoruz.

Kadın işçiler: Biz ıslak mendil imalatı yapan bir fabrikada çalışıyoruz. Bizce asgari ücret çok yetersiz. Biz de asgari ücrete çalışıyoruz.

Kent Gıda işçisi: Asgari ücretle yaşamak zor. Bence yapılan zam az. Ben Kent Gıda'da çalışıyorum. Biz de bu yaz ücretlerimizi yükseltmek için greve gittik. Ancak olmadı. Bu süreçte sendika tarafından kullanıldık. Bizi sattılar. Hatta 5 arkadaşımızı işten çıkardılar.

Çayırova Boru işçisi: Bu asgari ücrete geçinmek çok zor. Bence yapılan zam çok az. Asgari ücretin en az 1300 lira olması lazım. Ücretleri yükseltmek için toplu olmalıyız.

Bizim fabrikada grev süreci var. Biz greve çıkmak istiyoruz. Bize 3 yıllık sözleşme dayatıyorlar biz de bunu kabul etmiyoruz. Bu üç yıl için bize günlük 3 lira zam vereceklermiş. 3 liraya kim doyar ya. Altı üstü 3 lira. Pazara gittiğin zaman meyvenin sebzenin fiyatı kaç para. Daha perşembe günü pazara gittim, meyve-sebze fiyatları 4-5 liradan başlıyor. Bana 3 lira veriyorlar bununla bir kilo meyve alamıyorsun. Bu yüzden greve çıkıyoruz. Allah nasip ederse çıkacağız.

Bir işçi: Asgari ücrete senelik 12,30 oranında zam yapıldı. Asgari ücret en az 1500 lira olmalı. Ama patronlar ve hükümet bu zammı vermiyor. Bu hükümete oy vermeyeceksin o zaman. Bence işçiler greve gitmeli.

Ben de yaklaşık asgari ücrete çalışıyorum. Bizim fabrikada da zam süreci şimdi. Bu zammın bir iki puan üstünde bir zammı da biz alacağız.

Bir işçi: Bu zam yeterli değil abi. En aşağı 1300-1500 olmalı ki alem geçinsin. Burada kiralar 500 lira, 200-300 doğalgaz faturası, bu insanlar ne yiyecek ne içecek. Bu çok saçma. Milletvekilleri milyarlarca lira maaş alırken 950 lirayla geçinmez. İşçilerin haklarını yiyorlar.

Bir işçi: Ben güvenlik işinde çalışıyorum. Günlük 14 saat çalışıyorum. 1000 lira maaş alıyorum.

Bir işçi: Herkes biliyor ki bu zam yeterli değil. Kiraya verilen zammı doğalgaza verilen zammı düşündüğümüzde bu zam kurtarıyor mu? Sonuçta o

para sol cebimizden giriyor sağ cebimizden çıkıyor. Bize hiçbir faydası yok. Kim memnun olabilir. 950 lirayla geçinmenin imkanı yok. Ama ne yapıyoruz ya boğazımızdan kısıyoruz, ya da üstümüzden. Kıt kanaat bir şekilde geçinmeye çalışıyoruz. Asgari ücret en kötü ihtimal 1400-1500 olsa yine lüksü yaşayamayız ama temel ihtiyaçlarımızı karşılarız. Çoluğumuzu çocuğumuzu daha kolay büyütüp okutabiliriz.

İşçiler topluca hareket etmeli. Sonuçta asgari ücrete çalışan milyonlarca işçi var. Hepsinin birlikte hareket etmesi lazım. Bunun olması da imkansız bir şey. Gelse bile kağıt üzerinde her şey bitiyor. Sendika temsilcileri gidip el altından para alıp her şeyi bitiriyorlar. Asgari ücretle çalışanı asgari ücretle çalışmadan başka hiç kimse anlamaz. Ben asgari ücretle çalışmıyorum ama arkadaşlarım var. Bizim fabrikada işçilere yüzde 10 zam yapıldı.

Bir işçi: Bence yetersiz bir zam oldu. En az 1300 lira olmalı. İşçiler bunu değiştirmek için grev yapmalı. Onu yapmakta zorlanıyoruz. Sonuçta çalışmalarını da lazım.

Bir işçi: Çok zam yaptılar valla taşıyamayacağız paraları. Valla biz çok isyandayız. Bizim devletimiz, hükümetimiz bize sahip çıkmıyor. Ayıp valla. Böyle bir ülkede yaşayıp da para kazanamamak tuhaf. İnşallah düzelir diyoruz ama sanmıyorum. Tek temennimiz düzelmesi. Biz aslında çok iyi firmada çalışıyoruz. Zenginler listesinde tepedeler ama işçiye geldi mi yok. Maalesef böyle. İnşallah düzelir ne diyelim.

Bir kadın işçi: Çok zam geldi. Söylenecek bir şey yok ki ne düşünebiliriz. Zam yok ki ortada. Göstermeli bir zam var. Var gibi kabul ediyoruz sadece. Kendi maaşlarına yaptıkları zamları kıyaslırsak çok büyük zam! İşçiye verilen bir değer yok maalesef keşke verilseydi ama. Çok mümkün değil. Yapılacak tek şey birlikte hareket etmektir başka bir şey değil. İşçi sınıfı varsa eğer gerçekten birlikte hareket etmelidir. Birlikten güç doğar diye çok güzel bir sözümüz var. Birlik olmadıkları için yok gibiler. Arada birkaç kişiyi görüyoruz, meydanlarda ama ayrı ayrılar. İnsanlarda büyük değişimler yapmak gerek. Hepimiz işçiyiz bir yerde esasen.

Taşeron köleliği ekseninde sınıf hareketi...

D. Umut

Geride bıraktığımız yıl, Türkiye işçi sınıfı hareketi adına büyük deneyim ve dersler barındırıyor. Bu derslerin en başında ise, işçi sınıfının iliklerine kadar sömürülmesi üzerinden var olan kapitalizmin tam anlamıyla bir katliam düzeni olduğu gerçeği idi.

Daha fazla kâr uğruna sömürü ve kölelikte limitler aşıldı Soma'da olduğu gibi yüzyılın en büyük madenci katliamına tanık olduk. Elbette, bu katliam, yarattığı yıkım ve toplum genelinde sömürü sistemine karşı öfkeyi büyüttüğü kadar güncel planda sermayenin hizmetkârı AKP'nin izlediği kölelik politikalarını da berrak biçimde ortaya koydu. Bu politikaların en dikkat çekenini ise, hiç kuşkusuz, 1980 askeri faşist darbenin ardından yoğunlaştırılan neoliberal politikalarla işçi sınıfının karşısına dikilen kan emici taşeronluk sistemi oldu. İşçi sınıfını atomize eden bu 'modern' kölelik sistemi, sadece uygulama biçimiyle değil, işçi sınıfı mücadelesinin temel mücadele eksenlerinden birinin ise güvencesiz çalışma olduğuna işaret etti.

2014'te yaşanan iş cinayetlerine ilişkin istatistiklere baktığımızda ise verilerin vahameti ve katliam bilançosunun ağırlığı kadar dikkat çeken şey ise yine taşeron köleliği oldu. Maden, inşaat, enerji, tersane gibi çeşitli sektörlerde iş cinayetlerinin kurbanı olan işçilerin tamamına yakınının taşeron şirketlerde çalıştırılmaları ve herhangi bir kadro hakkından mahrum olmaları işçi katliamlarındaki ağır bilançonun özü-özetidir.

Katliam bilançosunda AKP'nin özel rolü

İş cinayetlerinde dünyada ilk sıralara yerleşen Türkiye'de yaşanan katliamlar tablosunun baş sorumlusu, hiç şüphesiz sermayeye sunduğu sınırsız destekle işçilerin kanını elinde taşıyan AKP'dir. Cumhuriyet tarihinin en gözü dönmüş hükümeti olarak nitelendirilebilecek Tayyip ve avanesinin, bu katliam bilançosunun yaratılmasında çok özel bir yeri vardır. AKP'li son 12 yılda 15 bini aşkın işçinin iş cinayetlerine kurban gitmesi yenilir yutulur cinsten değildir. Bu, öylesine bir hizmettir ki, Soma katliamının ardından yapılan birtakım sözde düzenlemelerde dahi güvencesizlik düzeninin bozulmamasına özen gösterilmiştir. Maden işkolu özelinde yapılan düzenlemeler bu anlayışın tipik bir örneğidir. Soma'da olduğu gibi rödovans sisteminin korunduğu, asıl işlerin taşeron şirketlere verilmesi uygulamasına dokunulmamasının yanı sıra ücretler, denetim, işçi sağlığı ve güvenliği gibi alanlarda kağıt üzerinde yapılan düzenlemelerle AKP, bu katliamları en hafif hasarla atlatmayı bilmiştir. Bu açıdan, 2014 yılı, işçi ve emekçi düşmanı bu parti açısından başarılı bir yıl olarak kayıtlara geçmiştir. Ancak ne olursa olsun, geride kalan yıl, taşeron köleliğinin derin biçimde teşhir olduğu ve toplum gündemine girdiği bir yıl olmuştur. Tüm bunların ışığında denilebilir ki, 2014 yılı yıkım ve acının büyüklüğü kadar işçi kaniyle beslenen kapitalist sistem gerçeğinin görünür olduğu bir yıl olarak kayıtlara geçmiştir.

Ancak bu tablo, "yıkım, sömürü ne kadar büyüksün buna karşı tepki de büyük olur" önermesini bir kez daha çürütmüştür. Sınıf hareketinin mevcut tablosu, her türlü temelden yoksun bu önermeyi kendiliğinden çürüterek mücadele cephesinde büyük altüst oluşları beraberinde getirmemiştir.

Güvencesizlik gerçeği ve yeni dönem

Nitekim, 2014'ün son günleri, yeni yılın ise ilk günlerinde ülke genelinde binlerce işçinin kapı önüne konulması bu gerçeğin bir kez daha teyit edilmesinden başka bir şey değildir. Ağırlıklı olarak belediye ve genel hizmetler işkolunda yaşanan işçi kıyımlarının hedefinde ise taşeron işçileri vardır. Petrol arama kulelerinde petro-kimya işçileri, belediye işçileri (Urfa, İzmir, Antalya, Samsun, Mersin...) ve bir dizi işkolunda patronların başvurduğu kitlesel kıyımlar güvencesizlik gerçeğinin önümüzdeki yıl da işçi sınıfı mücadelesinin temel gündem başlıklarından olacağını göstermiştir.

2014'ün son haftalarında Yatağan Termik Santrali ve kömür işletmelerinin özel sektöre devrinin tamamlanması ise işçi sınıfının tüm gözeneklerine nüfuz ettirilmek istenen güvencesizlik politikasının özeti. Yine, iki haftayı aşkın süredir Soma'da enerji işçileri tarafından sürdürülen direnişin de sınıf hareketinde farklı bir dalgalanma yaşanmadığı koşullarda benzer bir akıbete uğraması kaçınılmazdır.

Sendikal bürokrasi engeli

Sermayenin taleplerinin AKP eliyle hayata geçirildiği güvencesizlik politikaları, sınıf hareketinin genel tablosuna ilişkin bir dizi gerçeğe ayna tuttuğu kadar mücadele cephesine de ayna tutmaktadır. Bu açıdan, sendikal hareketin içerisinde bulunduğu içler acısı tablo yeni dönemde sınıf hareketinde aşılması gereken en önemli eşik olarak görülmektedir. Yer yer işten atma saldırılarının yaşandığı işyerlerinde işçilerin refleks tepkileri gelişse de bu tepkinin örgütlü bir hal

almamasının baş sorumlusu ise, sermaye işbirlikçisi sendikal çizgi ile masa başı görüşmelere, sosyal diyaloga bel bağlayan uzlaşmacı sendikal anlayıştır. İşçi sınıfı hareketinin siyasallaşması sorunuyla paralel biçimde varlığını koruyan bu anlayışlar aşılması bekleyen önemli bir eşiktir.

Eldeki imkan ile bu imkanın bürokrasi eliyle kötürümleştirilmesine en yakın örnek ise karayollarındaki sendikal ihanettir. Kadrolu işçilerin yanısıra ülke genelinde taşeron şirketlerde çalışan binlerce işçiyi mahkeme ve AKP'nin kapılarında sürdüren Yol-İş Sendikası ağaları, AKP'den hak dilenmektedir.

Bürokrat takımı, üretimden gelen gücü ellerinde tutmalarına rağmen AKP'yle bozuşmaktan özellikle kaçınmanın yanı sıra karayolu işçisinin kaderini Erdoğan ve tayfasının iki dudağı arasına hapsetmektedirler. Yargı kararlarına rağmen kadro talepleri karşılanmayan binlerce işçinin Ankara'ya getirilerek sessizce evlerine geri gönderilmeleri bunun en büyük kanıtıdır.

DİSK cephesinden yansıyanlar ise, aynı gerçeğin başka bir yönüne işaret etmektedir. 'Taşeron cumhuriyeti' olarak tanımladığı kölelik düzenine karşı sözde kararlı bir mücadele yürüten DİSK ise, sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına yanıt vermekten uzaktır. İzmir'de İzenerji ve Kafesan örnekleri geçtiğimiz yıl içerisinde sınırlı birtakım kazanımlar olarak yansısı da bu görüntü birçok yönüyle aldatıcıdır. Ölüm gösterilip sıtmaya razı ettirilen taşeron işçilerinin tek 'kazanımı', asgari ücret sefaletini taşeron şirketler yerine belediye bünyesinde yaşıyor olmalarıdır. Buralarda elde edilen "kazanımın" kalıcı örgütlülüklerle güvenceye alınamaması güvencesizlik tehdidini canlı tutmaktadır. Nitekim, Kafesan'daki 'kazanımın' üzerinden sayılı günler geçmişken yeni işten çıkarmaların yaşanması ise 'geçici zaferler'in aldatıcılığını göstermiştir.

Elbette, iş bırakma, işçi kıyımına girişen belediyelerin yönetimlerinin kapısına dayanma ve basın açıklamaları gibi eylemler belediyelerin,

ihalelerini kendi şirketi yerine başka şirketlere vermesinin önüne geçse de bu durum işçilerin gerçek ve tam anlamıyla bir iş güvencesine sahip oldukları anlamına gelmiyor.

Greif örneği ve taşeron köleliği

Diğer yandan, sendikaların toplu sözleşme yaptığı mevcut işyerlerinde de işçiler güvencesizlik tehdidiyle karşı karşıyadır. En canlı örneğiyle, Greif sürecinde DİSK/Tekstil çetesinin ihanetiyle görülen bu gerçek farklı konfederasyonlara üye olsalar da sendikal hareketin hemen hemen bütünü için de geçerlidir.

TİS sürecinde, kırıntılara razı olmak yerine haklı ve meşru talepleri uğruna taşeron köleliğine cepheden tutum alan Greif işçilerinin işgal eylemi ve direnişi ise, taşeron köleliğine karşı yürünmesi gereken yolu göstermiştir. Yüzlerce işçinin katıldığı işgal eylemi, Amerikan tekeli kara listeye alıp dünya aleme teşhir ederken kölelik ve taşeron cehhenemi olan dünya devini taşeron sistemi konusunda düzenleme yapmaya itmiştir. Yeni yılda, Greif'in Türkiye'deki fabrikalarında taşeron uygulamasını sona erdirmeye yönelik planlar ise hiç kuşku yok ki, DİSK/Tekstil çetesinin değil Greif işçilerinin başarısıdır.

Her ne kadar, sendika ağalarının denetimi üzerinden gelişse de DİSK/Lastik-İş'in örgütlü olduğu Brisa ve Pirelli'de yüzlerce taşeron işçisinin kadro talebini kazanmaları yeni dönemin sınırlı kazanımları olarak görülebilir. Ancak, kapitalistlerle sendika bürokratlarının kapalı kapılar ardındaki pazarlıkların ardından gelen bu tür 'kazanımların' neler karşılığında verildiğini görmek için ise en önemli sınavlar ise TİS süreçleridir.

Birçok sendikanın örgütlü olduğu işyerlerinde taşeron uygulaması ya vardır ya da hayata geçirilmek istenmektedir. Var olan üye sayılarını patronlarla kurdukları al gülüm ver gülüm ilişkisiyle koruma çabasında olan sendika yönetimleri bu tabloya göz yummaktadır.

Yıkımdan ayağa kalkışa...

Yeni dönemde sermayenin kölelik dayatmalarına karşı biriken öfkeyi ve gelişen mücadeleleri devrimci sınıf mücadelesinin kanallarına akıtabilmek, taşeron karşı mücadelede mesafe almakla doğru orantılıdır. Bunun yolu ise, hedefine iş güvencesini koyan bir mücadele hattıdır. Taşeron köleliği altında ezilen işçi sınıfını katliam ve yıkımlar düzeninden işçi sınıfının devrimci iktidar hedefine yakınlaştıracak olan bu yönde alınacak mesafedir.

Trakya Döküm'de Türk Metal-patron işbirliği

2014-2016 MESS Grup TİS sürecinde Türk Metal çetesinin ihanet sözleşmesini imzalamasının ardından tepkilerin yükseldiği fabrikalardan biri de Kırklareli Lüleburgaz'da kurulu Trakya Döküm fabrikası oldu.

Satış sözleşmesine yönelik tepkilerini Türk Metal'den istifa edip DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye olarak gösteren bir grup işçi Türk Metal çetesi ve Trakya Döküm patronu işbirliğiyle işten atıldı. Patron-sendika işbirliğiyle gerçekleşen kıyımın asıl amacı ise, fabrikada kurulan kölelik düzeninin bozulmamasını sağlamaktı.

İlk önce muhalif işçiler atıldı

Fabrikada Türk Metal ihanetine tepki gösterdikleri için 6 ve 7 Ocak tarihlerinde 14 işçi işten atılırken işçi kıyımına gerekçe olarak 'küçülme' kılıfı uyduruldu. Fabrikada ilerleyen günlerde 70 işçinin "küçülme" bahanesiyle işten atılması gündemde. İşten atılan işçilerin hemen hepsinin fabrikada muhalif kimlikleriyle bilinen işçiler olması bu kıyımın patron-Türk Metal ortaklığıyla gerçekleştirildiğini işaret ederken işten atılan işçilerin yerel basına verdikleri röportaj da fabrikadaki sendika-patron işbirliğini ortaya koyuyor.

İşçiler kıyımını anlatıyor

Lüleburgaz yerelinde çıkan Görünüm gazetesine konuşan işçiler, işten atılmalarının ardında yatan gerçekleri paylaştılar. İşten çıkarılan Volkan Uysal, Bilgin Yıldız, Ersin Yıldız, Recep Levent Karakoç, Ozan Sadıkoğlu, Önder Göbel, Erdem Sağlam ve Ayhan Çanguç adlı işçiler sendika değiştirmek için örgütlendiklerini ve Türk Metal çetesinin, haklarını masada bıraktıklarını ifade ettiler.

"Hakkımızı alamadığımız için Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlenmek istedik. Sendika değiştirme hakkımızı kullanmak isterken işveren kafamıza vuruyor" diyen Trakya Döküm işçileri 10 yılda 5 sözleşme görmeyi beklerken 3 sözleşme gördüklerini ifade ettiler.

İşten atılan işçilerden Volkan Uysal, işten atılma süreçlerini şöyle anlattı: "2 arkadaşımız sendika değiştirdikten sonra işten çıkarmalar başladı. Kazanılmış haklarımızı alamıyoruz. Bize işten çıkarma gerekçesini 'iş daraltma' olarak gösterdiler. Oysa fabrikada yeni bölümler açılıyor. Sendika temsilcileri bizlerle ilgilenmiyor."

"Türk Metal arkamızda durmadı"

İşten atılan işçiler fabrikadaki Türk Metal ihanetini ise şu sözlerle anlattılar:

"Hakkımızı yiyenlere hakkımızı helal etmiyoruz. Biz mücadelemize devam edeceğiz. Biz çıkarılsak da içeride arkadaşlarımız örgütlenmeye devam ediyor. 6 ve 7 Ocak'ta işten çıkartmalar oldu hala da devam ediyor. Bize haber bile verilmedi. Şeflerimiz bile işten çıkartıldığımızdan haberi yoktu. Türk Metal de arkamızda durmadı. Biz mücadelemizde kararlıyız."

İzin haklarını kullanamadıklarını ve ağır şartlarda çalıştıklarını belirten işçiler ağır sanayide çalışan işçilere verilmesi gereken hakların kendilerine verilmediğini sözlerine eklediler.

Sendika değiştirmeleri nedeniyle işten çıkartıldıklarını belirten Trakya Döküm işçileri işe iade ve sendikal tazminat davası açıyorlar.

Harcında işçi düşmanlığı var

Trakya Döküm fabrikasında yaşanan işçi düşmanlığı ise yeni değil. Daha önce benzer gerekçelerle işçi kıyımlarına başvuran Trakya Döküm patronu, 27 yıl önce de (22 Ocak 1988) sendika değiştirdikleri için 239 işçiyi işten atmış, fabrika müdürü işçi kıyımı için "kanunsuz grev" bahanesini öne sürmüştü. Bugün yaşanan işten atma saldırısı ise, fabrikadaki 34 yıllık düzenin yeni bir evresi oldu.

Karayollarında işçi kıyımı

Yargı kararlarına rağmen Karayolları Genel Müdürlüğü tarafından kadrolu işçi statüsüne alınmaları engellenerek güvencesizliğe mahkum edilen taşeron işçileri, yeni yılın ilk günlerinde işten atılmaya başladılar. Karayolları Kayseri 6. Bölge Niğde Otoyol Bakım İşletme Şefliği bünyesinde üç ayrı taşeron şirkette çalışan toplam 20 işçi işten çıkarıldı. Böylece 20 taşeron işçisi sefaletin kör kuyusuna atıldı. Kadrolu olma umudunu koruyan taşeron işçilerinin payına yine işsizlik düştü. Taşeron işçilerinin kadroya alınması için AKP'nin kapısında hak dilenen Yol-İş bürokratları ise her zamanki gibi işçi kıyımı karşısında sessiz kaldılar.

İşten çıkarmaların arkasında taşeron köleliği, özelleştirme saldırısı var!

Yol-İş ağalarının AKP iktidarının kirli icraatlarına verdiği desteğin örneklerinden birisi taşeron işçilerinin karayolu işçisi olduklarına dair onlarca mahkeme kararına rağmen, mahkeme kararlarının gereğini yerine getirmeyen AKP iktidarına karşı mücadeleyi değil, uzlaşmayı örgütlemesidir. İkincisi; taşeron işçilerinin haklarının gaspına örtülü destek vermesidir. Üçüncüsü sendika ağalarının; işten atma saldırıları sürerken olan biteni elleri böğründe izlemesi, işten çıkarmalara karşı mücadele etmek bir yana, mücadele potansiyeli olan işçileri hedefe çakmasıdır.

Bu işten atılma işlemi aynı zamanda, sermayeyi korumayı temel görev olarak kabul eden düzen gerçeğine de ışık tutmuştur. İşten atılma işlemi tepeden tırnağa bir hukuksuzluğu içermektedir. Zira Niğde'de 20 taşeron işçisi işten çıkarılırken işçilere işten çıkarılmayla ilgili olarak herhangi bir şekilde ihbarda bulunulmamıştır. Dolayısıyla iş aramak için işçinin yasal hakkı olan iki saatlik izni kullandırmamıştır. Üstelik işçilerin ne ihbar tazminatları ne diğer alacakları ödenmiştir.

Yol-İş ağalarının desteği olmasaydı işten çıkarmalara cesaret edemezlerdi

Yol-İş bürokratlarının desteği olmasaydı karayollarında işçi kıyımına, yani işten çıkarmalara cesaret edemezlerdi. Tüm bu yaşananlar karayollarına ve işçilerine yönelik özelleştirme saldırısının parçasıdır. Özelleştirmelerin en önemli sonuçlarından birinin işten çıkarmaları olduğunu sendika ağaları da biliyorlar.

Özelleştirmenin ilk ayağı taşeronluk köleliğinin egemen kılınmasıydı. 2000'li yılların başından bu yana taşeronluk köleliği bir ur gibi büyümesine rağmen Yol-İş'in başına çöreklenmiş ihanet şebekesi kılını bile kıpırdatmadı. Bir-iki hava boşaltma eylemini ise sadece ve sadece karayolu işçilerinin öfkesini boşaltmak için gündemine aldı ve gerçekleştirdi.

Üyesi olan taşeron işçilerinin işten çıkarılmasına onay veren sendika ağalarının desteği olmasaydı özelleştirmenin ön adımı olan Karayolları Genel Müdürlüğü'nü özel bütçeli bir kurum haline getiremezlerdi. Karayolları Genel Müdürlüğü'ne ait olan araç parklarını "hizmet alımı" adı altında taşeron firmalara peşkeş çekemezlerdi. Otoyollar, köprüler ve bunlar üzerindeki tesisleri özelleştiremezlerdi.

Yol-İş ağalarının desteği olmasaydı karayolları şube şefliklerini anahtar teslim özelleştirmeye başlayamazlardı. Yüzlerce şube şefliğini anahtar teslim taşeron firmalara peşkeş çekemezlerdi. AKP iktidarının asıl hedefinin tüm şube şefliklerini anahtar teslimi satmak olduğu gerçeğini karartmak için çaba göstermezlerdi. Onlarca taşeron işçisinin işinden ekmeğinden edilmesini elleri böğründe izlemezlerdi.

Yol-İş ağaları taşeronluk köleliği sorunun çözümünü müzakerede arayacaklarını ortaya koyarken, işten atma saldırısı artarak büyüyor. Bu işten atmalar saldırısının son halkası Niğde'de 20 taşeron işçisinin şahsında yaşanmıştır. Niğde'de yaşanan işten atmalar

vermedi.

Batman'daki direnişin 3. gününde Adıyaman'da çalışan işçiler de eyleme geçerek üç sondaj kulesini kapattılar.

Yılın ilk günü ise Batman'daki Arıkaya F-200-9 No'lu petrol arama sondaj kulesinin bulunduğu alana şirket yetkilileri geldi.

2 Ocak günü Petrol-İş Sendikası Merkez Yönetim Kurulu tarafından yazılı açıklama yapılarak işçilerin maaşlarını almaya devam edecekleri ve çalışmaların başlaması ile birlikte işe geri dönecekleri duyuruldu.

ne ilktir, ne de son olacaktır. İşten atmalara son verme mücadelesini her gün AKP'nin kapısı önünde bekleyen ve taşeron işçilerinin sorunlarının çözümünü mahkeme kararlarında, protestoyu aşmayan eylemlerde arayan sendika ağalarından beklemek ölüden gözyaşı beklemekle eşdeğerdir.

Aslanan karayolu işçilerinin mücadele birliğini sağlamaktır!

Yapılması gereken işten atılmalara karşı cepheyi genişletmek, mücadeleyi büyütme ve en önemlisi de taban örgütlenmelerine hız vermektir. Yakalanan olanakları en iyi şekilde değerlendirmek, karayolu işçileri arasında taşeron köleliği ve işten çıkarma saldırılarına karşı tam bir bilinç ve örgütlenme seferberliği başlatmaktır.

Karayolu işçilerinin öncü rolü oynayacak dinamikleri kendi etrafında toplayacak ve daha geniş ölçekte harekete geçirecek bir birlik ve örgütlülüğü zorlamaları, özelde dinci-gerici AKP iktidarına ve genelde taşeron işçilik yandaşı sermaye cephesine ve taşeron işçilerine yönelik kıyımlara verilecek en önemli ve etkili yanıtıdır.

Karayolu işçileri arasında özelleştirmeye, taşeronlaştırmaya, işten çıkarmalara karşı gerekli olan işçilerin mücadele birliği ve direnişidir. Bir genel direniş için gerekli olan topyekûn mücadele ateşini tabana yaymaktır. Taban örgütleri karayollarında taşeron işçilik saldırısının, işten çıkarmaların kapsam ve niteliği konusunda işçileri aydınlatmanın etkin araçlarından biridir.

Ayrıca kendi arasında güçlü bağları olan taban örgütlülükleri işten çıkarmalar ve taşeron işçilik karşıtı mücadele ateşini ülke geneline yaymanın temel örgütsel aracıdır. Taban örgütlülükleri işten çıkarmalar, taşeronluk köleliğine karşı işçi ve emekçileri taraflaştırmanın da imkanlarını içinde taşımaktadır.

Karayolu işçilerinin taşeron işçilik karşıtı mücadelede gösterecekleri fedakârlık ve kararlılık özelleştirme hesabı yapan sermaye cephesinin korkulu rüyasıdır. Karayolu işçileri, sınıf kardeşlerine yönelik kıyımı, birinci, ikinci, üçüncü skaladan ücret alma ayırımını reddettiklerini eşit işe eşit ücret, taşeron işçiliğin ve işten çıkarmaların yasaklanması taleplerinde ısrarcı olduklarını göstermelidirler.

Taşeron patronları 4857 sayılı kanunda yer alan işten çıkarma usulünü uygulamayı yük sayıyorlar. Tüm bunlar olup biterken Yol-İş Kayseri 1 No'lu Şube yönetimi süreci elleri böğründe izlemektedir. Genel merkez de aynı utanç verici tutumu sergilemektedir. Taşeron işçilerinin kıyım uğramasının önüne geçmenin de, taşeron işçilerinin kadro haklarını almanın da, taşeronluk köleliğine son vermenin de biricik yolu karayolu işçilerinin birliğini pekiştirmesidir. Çünkü ancak birleşmek karayolu işçilerini yenilmez kılar! Ve ancak birleşmek işten çıkarma saldırılarının sonunu getirir.

TPAO'da kıyım ve direniş

Özelleştirme saldırısının hedefindeki Türkiye Petrolleri Anonim Ortaklığı'nın (TPAO), Batman, Adıyaman ve Diyarbakır'daki sondaj alanlarında TPIC'den hizmet almayacağını duyurmasının ardından Petrol-İş üyesi yüzlerce işçi direnişe geçti.

İşçiler işten atma saldırısına kendilerini sökülme istenen sondaj kulelerine kapatarak yanıt verirken 50 işçi, 30 Aralık günü, TPAO nakliye araçlarının Batı Raman 231 No'lu lokasyondaki kuleyi almasına izin

İşçiler tarafından şüpheyle karşılanan açıklamanın ardından 5 Ocak günü, TPIC, 850 işçiye, mail yoluyla işten atıldıklarını bildirdi. Kıyım kararının ardından eyleme geçen işçiler, TPAO Batman Bölge Müdürlüğü önünde eylem gerçekleştirdi. Yüzlerce işçinin katıldığı eylemde "petrol fiyatlarının düşmesi" gerekçe gösterilerek işsizlikle karşı karşıya kalmanın kabul edilemez olduğu vurgulandı.

Açıklamaların ardından yüzlerce işçi, "Direne direne kazanacağız" sloganları atarak Petrol-İş Sendikası Batman Şubesi binasına yürüdü.

Sermaye uşağından 'Sütaş'ı yedirtmeyiz' açıklamaları

Sermayenin vekili Alaboyun Sütaş'taki işçi düşmanlığına tam destek verse de Sütaş'ın büyümesinin ardında sömürü ve kölelik yatıyor.

Aksaray Sütaş'taki direniş süreci il genelinde büyük etki uyandırırken direnişi karalama kampanyasına AKP Aksaray Milletvekili Ali Rıza Alaboyun da katıldı.

Aksaray'ın yerel gazetelerinden Egemen gazetesine açıklamalarda bulunan sermaye uşağı Alaboyun, gerici AKP iktidarının rant ve yağma projelerine övgüler dizmesinin yanı sıra direnişe ve direnişçi işçilere yönelik saldırgan ifadeler kullandı.

Sermaye AKP ile çağ atladı!

Konuşmasında, Aksaray'ın AKP ile çağ atladığını iddia eden Alaboyun, sermayeye bağlılık yeminini bozmadı.

Bölgede kurulu Mercedes fabrikasında 2002'de 1400 araç üretilirken bu rakamın kendileriyle birlikte 25 bine çıktığını ifade eden Alaboyun, bölgede kurulan Sütaş fabrikasını sahiplendiklerini, eğer bunlara sahip çıkmayıp bu firmaların sorunları ile ilgilenmeselerdi firmaların Aksaray'dan gideceklerini belirtti.

Sermayeyi sahiplenme çağrısında bulunan AKP'li vekil, konuşmasının ilerleyen bölümlerinde Sütaş direnişi ve direnişçi işçilerin mücadelesini karalamaya yönelik saldırgan açıklamalarda bulundu.

Alaboyun, Sütaş'ı yerlere göklere sıdıramadığı konuşmasında şu açıklamalarda bulundu: "Günümüzde bir Sütaş olayı var. Aksaray'da Sütaş sayesinde bin kişiye yakın insanımız istihdam görüyor. Sütaş ile birlikte Aksaray'da özellikle hayvancılık kültürü gelişti. Süt üretimi kültürü gelişti. Büyük bir süt toplama, soğuk zincir ağı oluşturuldu. Hayvancılığa dayalı bitki üretimi arttı. Sütaş'ın getirdiği bu kültür diğer küçük çaptaki süt imalatçıları da yeni yatırımlara teşvik etti. Hayvancılık ciddi ivme kazandı. Yonca üretimi arttı. Aksaray Türkiye'nin yonca pazarı konumunda. Bunların hepsi bir yatırımcı sayesinde Sütaş sayesinde oldu."

İşçi düşmanlığında sınır tanımadı

Konuşmasına, "Onlara Sütaş'ı yedirtmeyiz" diyerek devam eden Alaboyun, Sütaş'a yıllarını veren ve sendikaya üye oldukları için işten atılan direnişçi işçileri ise "sendikaların aylık 1000-1500 TL para vererek getirttiği ve orada bağırıtığı kişiler" olarak nitelendirdi.

Alaboyun, direnişe yönelik şu açıklamalarda bulundu:

"Bazı sol sendikaların Sütaş'a yönelik faaliyetlerini kınıyorum. Onlara Sütaş'ı yedirtmeyiz. Bu böyle bilinsin. OSB yönetimimiz de gerekli tedbirlerini aldı. Biz de olayı yakından takip ediyoruz. O sol sendikaların aylık 1000-1500 TL para vererek getirttiği ve orada bağırıtığı kişiler yüzünden Sütaş'ın Aksaray'dan kaçmasına kesinlikle müsaade etmeyiz. O sendikacılar sayesinde Sütaş'ın buradan gitmesi demek, hayvancılığın Aksaray'da ölmesi demek, süt üreticiliğinin ölmesi demek, yoncanın ölmesi demek.

Bakın bu sektörler başka illerde bu kadar canlı değil. Sütaş sayesinde Aksaray'da canlı. Biz hayvancılık noktasında Aksaray'da çok teşvik verdik fakat verilen teşvikler et üretiyorsunuz, süt üretiyorsun ama kullanılacak yerler yok. O zaman olmuyor. Bakın Sütaş hayvancılığı teşvik ediyor, süt üretimini artırıyor. Hem çalıştırdığı insanlar, hem süt soğutma zinciri ile nakliye yapanlar, hem de hayvancılık ve yonca ile birlikte 8-10 bin kişiyi ilgilendiren bir alanda 4 sendikacı gelecek bu yatırımcıyı kaçırarak. Biz buna müsaade etmeyiz. Biz hiçbir sendikal faaliyetlere karşı değiliz. Sendikal faaliyetleri destekleriz ama sendikal faaliyetlerin böyle kötüye kullanılmasına da müsaade etmeyiz. Çünkü onların sendikal hırsları, siyasal hırsları yüzünden burada 10 bin kişinin işsiz kalmasına biz izin vermeyiz. Türkiye genelinde binlerce fabrika var ama hiçbir fabrikanın önünde bu tür görüntüler yok. Sütaş özellikle bu amaçla seçilmiş ve Sütaş'ı yıpratmaya yönelik bir girişim var. Sütaş'ın yıpratılması demek OSB'de diğer firmalarında aynı sorunlarla yüz yüze gelmeleri demektir. Bugün sıkıntımız bu. Sütaş olayı Aksaray'daki hayvancılığı, tarımı, süt üretimini, çalışanları, komple etkileyecektir. Sütaş'ta çalışmıyorsan Aksaray'da çalışacak çok saha var. Bize geliyorlar iş için, iş buluyoruz çalışmıyorlar. Masa başı iş istiyorlar. Aksaray'da işsizlik sorunu yok. Çalışmak isteyen herkese iş çok. Biz Sütaş'ı feda etmeyiz."

Sütaş gerçeği

Sermayenin vekili Alaboyun Sütaş'taki işçi düşmanlığına tam destek verse de Sütaş'ın büyümesinin ardında sömürü ve kölelik yatıyor.

Sütaş 2007 yılında 60 bin metrekare (60 dönüm) bir alan üzerinde kuruldu. Alanında Türkiye'nin, Ortadoğu'nun ve Doğu Avrupa'nın en büyük tekeli konumunda. Şu ana kadar çalışma koşullarının zorluğu

nedeni ile Sütaş'a 7 bin işçi giriş çıkış yaptı ve fabrikada 2 vardiya halinde çalışılıyor.

Sütaş'ta tam anlamıyla esnek çalışma hüküm sürüyor. 3 vardiya çalışması gereken fabrika 2 vardiya uygulamasıyla aynı üretimi yapıyor. İşçiler günlük en az 10 saat çalışıyor ve sürekli 'iş kazaları' meydana geliyor. İşçiler asgari ücret ile çalışılıyor ve mesai ile birlikte 1000-1100 TL alıyorlar.

Tüm bu koşullar altında çalışan işçiler Tek Gıda-İş Sendikası'nda örgütlenme çalışmalarına başladılar. Bu örgütlenmeyi öğrenen patron, örgütlü işçileri işten çıkarttı. 2014 Nisan'ında başlayan işten çıkartma ve direniş süreci 9 aylık bir süreci geride bıraktı ve şu anda 68 işçi direnişte.

Sicili kirli sermaye uşağı

Sütaş patronunun işçi düşmanlığına arka çıkan AKP'li vekil Alaboyun'un sicili ise daha fazla söze gerek bırakmıyor.

Kapitalist emperyalist sermayenin uşaklığını yapan Alaboyun'u, devrimci ve sol güçler yakından tanınıyor. 13 Mayıs 2014 Soma katliamı ve yüzlerce işçinin ölümüyle ilgili kurulan TBMM Araştırma Komisyonu'nda başkanlık görevi verilen Alaboyun, katliamı aklamaya çalışmıştı.

Alaboyun, uluslararası kapitalist emperyalist patronlara hizmetleriyle de tanınıyor.

1) Luxemburg'da kurulu olan ETİMİNE AŞ'de yönetim kurulu üyeliği yaptı.

2) Türkiye'de kurulu bulunan AFS Boru Sanayii'nin genel müdürlüğünü yaptı.

3) 22. Dönem NATO'da TÜRK grubu NATO Parlamenter Asamblesi üyeliği yaptı. NATO-PA'da üyeliği halen devam ediyor.

Dayanışma gecesi üzerine...

Doğru politika, kolektif emek!

Gecenin en dikkate değer tarafı devrimci bir işçi etkinliği biçiminde gerçekleşmesiydi. Sınıf devrimciliği ile işçi sınıfının mücadele içerisinde olan kesimleri bu etkinlik vesilesiyle buluştu.

Bursa'da bir süredir hazırlıkları devam eden Direnişçi İşçilerle Dayanışma Gecesi geride kaldı. Sınırlı imkanlarla gerçekleştirilen gece hem teknik, hem içerik ve hem de katılım bakımından başarıyla tamamlandı. Politik olarak hedeflerine ulaşan bir etkinlik oldu. Bu başarının gerisinde ise her şeyden önce doğru bir politika ile bunu hayata geçirmek üzere seferber olan kolektif emek vardı. Bunun için sınırlı güçler, dar imkanlar ve üstüne de olumsuz hava şartlarına rağmen büyük bir işin üstesinden belli bir başarıyla gelinmiş olundu.

Yaygın ve yoğun hazırlık çalışması

Eldeki güç ve imkanların darlığına rağmen ön hazırlık çalışmalarının oldukça yaygın bir alana taşındığını belirtmek gerekir.

Çalışmalarda el ilanı, davetiye, stand, afiş, pankart gibi araçlar kullanılırken bu araçların bir kısmı ilin merkez ilçeleri dışında kalan taşradaki ilçe merkezlerine de taşınmış oldu. Karacabey, Mustafakemalpaşa, Mudanya, Yenişehir, İznik gibi ilçelerde gecenin duyuruları yapıldı. Böylelikle kentte bugüne kadar yürüttüğümüz çalışmalar içerisinde en yaygın gerçekleştirilmiş oldu.

Öte yandan ise merkezi ilçelerde ve özellikle kent merkezinde çalışma belli bir yoğunluk kazandı. Buralarda ana noktalara defalarca materyaller taşındı. Duvarlar ve duraklardan afişlerimiz eksik olmadı.

Kolektif emek

Sınırlı zaman, olumsuz hava şartları, dar güçlere karşın çalışmanın belli bir kapasiteyle örgütlenmesinin sırrı, çok sayıda insanın enerjisinin seferber edilmesiyle ortaya çıkan kolektif emektir. Dar örgütlü güçler dışında çeper-çevre güçleri, direnişçi işçiler ve direnişlerin yarattığı politik duyarlılığın harekete geçirdiği işçiler, gençler ve emek örgütleri şu ya da bu biçimde katkı sunmuşlardır.

Bu etkinliğin geniş kitlelere duyurulması ve katılımının sağlanması, bunun için hazırlık araçlarının kullanımı biçiminde olduğu gibi aynı zamanda programın içeriğinin oluşturulmasına katkı vermek biçiminde de olmuştur. Afiş asmaktan davetiye dağıtmaya, sanatçıların ayarlanmasından sinevizyonun hazırlanmasına kadar pek çok işin gerisinde bu tür katkılar vardır.

Sınıf ve devrimciliğin buluşması

Bu kolektif emek üzerinde yükselen gecenin en dikkate değer tarafı ise devrimci bir işçi etkinliği biçiminde gerçekleşmesiydi. Öyle ki sınıf devrimciliği ile işçi sınıfının mücadele içerisinde olan kesimleri bu etkinlik vesilesiyle buluştu.

Sınıf devrimcileri, devrimci gençlik ve direnişçi işçiler, etkinliğin bütünü içerisinde anlamlı bir kaynaşma ve bütünleşme örneği vermişlerdir. Hepsi de etkinliğin örgütleyicisi ve sorumlusuydular.

Gericiliğin ve bağınazlığın kol gezdiği bir taşra ortamından çıkarak direnmenin onurunu yaşayan işçiler, sınıfın ve devrimin sloganlarını birlikte haykırdılar, aynı safta duruyor olmanın duygusunu-gururunu ve heyecanını yaşadılar.

Tüm engellere rağmen kitlesel

Gece bir konser değil direnişçi işçilerle dayanışma etkinliğiydi. Elbette tanınmış sanatçıların varlığı büyük bir avantajdı. Fakat buna rağmen etkinlik çalışmalarında asıl öne çıkan direnen işçilerle dayanışma çağrısıydı. Etkinliğe hazırlık kapsamında yapılan çalışmalarda öne çıkarılan bu çağrı oldu. Sanatsal katkılar ise bunu tamamladı, elbette etkinliğin gücünü arttırdı ve katılımı kolaylaştırdı.

Böylelikle sanatçılarla politik-sınıfsal yönün dengeli bir biçimde birbirini tamamladığı bir etkinlik yaptık diyebiliriz. Bu katılıma ve bileşime yansıdı. Öyle ki sadece bir konser olsaydı katılacak çok sayıda insan bu etkinlik bir dayanışma etkinliği olduğu için gelmemeyi tercih edebilirdi. Ama diğer yandan da etkinliğe gelen çok sayıda işçi, emekçi ve genç, bu sadece bir konser olsaydı gelmeyecekti.

Etkinliğe katılım kitlesel oldu. Evet, 500 kişilik salon tıka basa dolmadıysa da büyük ölçüde doldu. Ama bu katılımın oldukça kötü hava şartları, yeterince bilinmeyen bir salon ile tam da tatil ve final arefesine gelmesi koşullarında gerçekleştiğini belirtmek gerekir. Öyle ki eğer sadece bu sonucusu olmasaydı,

çalışmalara aktif destek sunanların da içerisinde olduğu onlarca genç daha etkinliğe katılabilecekti.

Kent siyasetine sınıf eksenli müdahale

Etkinliğimizin en önemli başarılarından bir diğeri ise kentin siyasetine sınıf ekseninde yapılmış güçlü bir müdahale olmasıydı.

Bursa gibi, ülkede işçi sınıfının en büyük yoğunlaşmayı yaşadığı kentlerden birinde işçi sınıfı siyasal alanda pek az görünür. Oysa bu kentte yüzbinlerce işçi ve ailesi yaşıyor. Üstüne üstlük bu kentte şu an üç ayrı fabrikada direniş vardır. Kent, yakın zamanda da cam grevine sahne olmuştur.

İşte buna rağmen siyasal alan her türden burjuva ve küçük-burjuva siyasal akım tarafından doldurulmuştur. Bunların gündemi ya burjuvaların ekonomik gündemidir, ya da burjuva siyasetinin emek-sermaye çelişkisini perdeleyen kavgalarıdır.

İşte yaptığımız etkinlik bu biçimde doldurulan ve sınıf kavgasına kapatılmış alana mütevazı bir müdahale olduğu gibi başka bir siyasetin mümkün ve de gerekli olduğunu göstermiştir.

Sonuç olarak...

Elbette çalışmamızın ve etkinliğimizin önemli eksiklikleri vardır. Bunlar üzerinde duracak, gidermek için çaba göstereceğiz. Elde edilen maddi ve moral kazanımlara dayanarak daha güçlü ve etkili bir siyasal sınıf çalışmasını örnek sorumluluğumuzdur. Başaracağız...

Bursa'dan sınıf devrimcileri

Bursa'da direnişlerle dayanışma gecesi!

Bursa'da direnişlerini sürdüren Sütaş, Nestle ve Mepar işçileriyle dayanışmak için İşçilerin Birliği Derneği tarafından düzenlenen geceye direniş ve dayanışma kararlılığı hakimdi. Coşkulu gecede Sütaş, Nestle ve Mepar işçilerini Feniş ve Greif işçileri de yalnız bırakmadı.

Sütaş, Nestle, Mepar, Feniş ve Greif işçileri salonun bulunduğu binanın yakınında toplanarak sloganlarla yürüyerek giriş yaptılar. Salonunda bulunan emekçiler ve gençler de onları coşkulu sloganlarla karşıladılar.

Etkinliğe çeşitli sektörlerden işçiler, kamu emekçileri, mühendis ve mimarlar, gençler katılım gösterdi. Tek Gıda-İş ve TÜMTİS'ten yöneticiler etkinlikte yer aldı. Etkinliğe BDSP ve DGB'lilerin yanısıra Halk Cephesi, SYKP, HDP, BATIS-BAMIS, Partizan, DİP, İMD, ESP'den katılımlar oldu.

Adana Sanayi İşçileri Derneği de bir mesaj göndererek etkinliği selamladı.

Etkinlik üç işçi direnişini bölüm bölüm özlü biçimde anlatan sinevizyon gösterimiyle başladı.

Sinevizyon gösteriminin ardından etkinliğin sunuculuğunu üstlenen iki Sütaş direnişçisi, Yusuf Dağçal ve Mehtap Hız sahneye çıkarak katılımcıları selamladılar.

Saygı duruşunun ardından İşçilerin Birliği Derneği adına bir metal işçisi tarafından etkinliğin açılış konuşması yapıldı.

Açılış konuşmasının ardından direnişçi işçiler sahneye davet edildi. Salonunda yükselen alkışlar eşliğinde sahneye gelen işçiler el ele tutuşarak "Güzel günler göreceğiz" şarkısı eşliğinde salonu selamladı.

Coşkulu selamlamanın ardından söz direnişçi işçilere bırakıldı. Bir Sütaş işçisi, Nestle işçisi ve Mepar direnişçisinin yanısıra Greif direnişçisi Orhan Purhan ve bir Feniş direnişçisi de bu bölümde konuştu.

Etkinliğe ezgileriyle katkı sunan Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu'nun programının ardından verilen aradan sonra ikinci bölüm Devrimci Gençlik Birliği adına yapılan konuşma ile başladı. Ardından sahne İzmir Yenikapı Tiyatrosu'na bırakıldı. Tiyatro gösteriminin ardından İlkay Akkaya sahne aldı. Akkaya'ya Uludağ Üniversitesi Müzik Bölümü öğrencilerinden oluşan orkestra eşlik etti.

Çav Bella marşıyla programını sonlandıran Akkaya'nın ardından etkinliğin finalinde direnişçi işçiler ve etkinliğe katkı sunan tüm sanatçılar kürsüye davet edildi. Sanatçılar ve direnişçiler ile İBD'li dernek çalışanlarının çıktığı sahnede, bir kez daha "Güzel günler göreceğiz" şarkısı çalınırken etkinliğe katılan ve destek sunanlara karanfil dağıtıldı.

Kızıl Bayrak / Bursa

DEV TEKSTİL'den Esenyurt'ta işçi toplantısı

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası (DEV TEKSTİL), 4 Ocak Pazar günü Esenyurt'taki sendika binasında işçi toplantısı gerçekleştirdi.

Güvencesiz çalışma, taşeronluk ve düşük ücretler gündemleri üzerinden afiş ve bildirimlerle hazırlıkları sürdürülen toplantının çağrısı aynı zamanda sendikanın tanıtım faaliyetlerinin bir parçası olarak hayata geçirildi.

Toplantı, sendikanın tanıtım ve örgütlenme faaliyetleri hakkında bilgi verilmesiyle başladı. Ardından, toplantının da gündemini oluşturan sınıfa yönelik temel saldırılar hakkında kısa bir konuşmayla devam etti. İşçi sınıfının öne çıkan gündemlerinin yanı sıra örgütlenmenin önemi üzerinde duruldu. Greif Direnişi'nin ortaya çıkarttığı deneyimler ve sürecin DEV TEKSTİL'e evrimi başka bir konuşmacı tarafından ifade edilerek toplantının amaç ve hedefleri özetlendi.

Söyleşi ekseninde devam eden toplantıda, Greif deneyiminden DEV TEKSTİL'in ilke ve amaçlarına, işçi sınıfının yaşadığı temel sorun alanlarından tek tek fabrikalar özgülünde karşılaşılan sorunlara kadar bir dizi başlık üzerine anlamlı ve verimli tartışmalar yürütüldü. İşçilerin örgütlenme sorunu da toplantıda temel bir gündem olarak tartışıldı. Önümüzdeki dönem planlaması üzerine yapılan öneriler çerçevesinde somut kararlar alındı.

Bölge ölçeğinde işçilerin öne çıkan gündemleri ekseninde yaygın bir tanıtım ve örgütlenme kampanyası yürütmek, devam eden çalışmalarını bu temelde yaygınlaştırmak ve güçlendirmek üzerinde

duruldu. Greif Direnişi'nin ortaya çıkarttığı bakış ve mücadele hattı üzerinden bu faaliyetleri fabrikalar temelinde somut örgütlenme çabasına çevirme ihtiyacı vurgulandı.

8 Şubat'ta Greif işgalinin yıldönümü vesilesiyle gerçekleştirilecek olan "Kavel'den Greif'e... İşgal Grev Direniş Gecesi"nin örgütlenmesi ve hedefleri üzerinde duruldu ve gecenin önemini altı çizildi.

Greif Direnişi ile açığa çıkan ve DEV TEKSTİL'in de mücadele ilkelerini oluşturan sürecin olabildiğince geniş işçi ve emekçiye taşınması, mücadele anlayışı ve ilkelerinin aktarılması ve bu temelde DEV TEKSTİL'in tanıtımının yapılması ihtiyacı vurgulandı.

Son olarak sınıfın temel gündemleri ekseninde 8 Şubat'taki gecenin bütünlüklü bir çalışmaya konu edilmesi gerektiği vurgulanarak toplantı bitirildi.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası (DEV TEKSTİL) üyesi işçiler, direnişlerinin 31. gününde (7 Ocak) Maltepe Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi işçilerine dayanışma ziyareti gerçekleştirdi.

Direnişçi işçilerin hastanenin önündeki direniş çadırına "Yaşasın sınıf dayanışması" sloganlarıyla gelen DEV TEKSTİL üyesi işçileri direnişçi işçiler çadır önünde karşılayarak selamladı.

DEV TEKSTİL Sendikası adına söz alan Engin Yılgin, hastanede kadrolu çalışırken sendikalaştıkları için işten atılan ve güvencesiz bir şekilde taşeron işçi olarak çalıştırılmaya karşı direniş yolunu seçen işçileri selamladı, sınıf kardeşleri olarak yanlarında olduklarını dile getirdi.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu da direniş selamlayarak; taşeron çalışmanın yaygınlaştırıldığını, güvencesizliğin hüküm sürdüğünü, işçilerin anayasal haklarını kullandıklarında dahi işten çıkarıldıklarını belirtti. Bu noktada fiili-meşru mücadelenin önemine vurgu yaparak direnişlerin ancak diğer işçi bölükleriyle

DEV TEKSTİL'den hastane direnişine ziyaret

birleşik bir mücadele hattıyla başarıya ulaşabileceğini dile getirdi. BDSP konuşması 8 Şubat Pazar günü saat 16.00'da Şişli Kent Kültür Merkezi'nde gerçekleşecek "Kavel'den Greif'e işgal, grev, direniş" etkinliğine çağrıyla sonlandırıldı.

Ardından BDSP'nin asgari ücretle ilgili çıkarttığı bildirimler işçilere dağıtılmaya başlandı. Bildiri dağıtımına ise Dev-Sağlık İş Temsilcisi engellenmedi bulunarak, her siyasetinin işçiler yayın bırakması kararlarının olduğunu, dağıtımın yapılamayacağını öne sürdü.

Bunun üzerine işçilerden biri Dev-Sağlık İş temsilcisine tepki göstererek bu tutumun yanlış olduğunu söyledi. Direnişçi işçiler bu sırada DEV TEKSTİL üyelerini ve BDSP'yi çadıra davet ederek çadırın içinde sohbetler ettiler. İşçilere 8 Şubat'taki etkinliğe katılım çağrısı yapıldı ve işçiler etkinlikte olacaklarını dile getirdiler.

Kızıl Bayrak / Kartal

Proletarya ve sosyalizm

“Dünya pazarında 1870’lerdeki bunalımı izleyen uzun çöküntü dönemi aşılmış ve kapitalist ekonomi, yaklaşık on yıl kadar sürecek olan olağanüstü bir büyüme evresine girmişti. Öte yandan, dünya barışının bozulmadığı yirmi yıllık bir dönem boyunca insanlık modern Avrupa devlet sisteminin kan içinde vaftiz edildiği savaş dönemlerini hatırlayarak, derin bir soluk almıştı. İnsanlığın barışçı-kültürel bir gelişim yolunda ilerlemesi için engel yokmuş gibi görünüyordu; sosyalizmin safları içinde, emek ile sermaye arasında akılcı, barışçı bir tartışmanın yaşanabileceği umutları ve yanılısamarları filiz veriyordu. 1890’ların başlarına damgasını vuran, ‘iyi niyete elini uzatmak’ gibi önerilerdi.

1890’ların sonlarına damgasını vuran ise, ‘sosyalizme yavaş yavaş, adım adım ilerleme’ vaatleriydi. Bunalımların, savaşların ve devrimlerin geçmişte kaldığı, bunların modern toplumun doğum sancıları olduğu varsayılıyordu; parlamentarizm ve sendikalar, devlet ve fabrika içindeki demokrasi, yeni ve daha iyi bir düzenin kapılarını açacak sanılıyordu.

Olayların gelişimi, bütün bu hayalleri korkunç bir sınavdan geçirdi. 1890’ların sonunda, vaat edilen sessiz, sosyal reformlarla sağlanacak kültürel gelişme yerine, kapitalist çelişmeleri son derece keskinleştiren vahşi bir dönem başladı; toplumun temellerinde görülen bir fırtına ve gerilim, bir patlama ve çarpışma, bir sallantı ve sarsıntı. 1890’ları izleyen dönemde, on yıllık ekonomik refah döneminin karşılığı, dünya çapında yaşanan iki şiddetli bunalımla ödendi.”

(Rosa Luxemburg, 1 Mayıs Düşüncesi İlerliyor, 1913)

Yeni yüzyıl ve revizyonizmin keskin kokusu

Dünya tarihinde 1870’li yıllar kapitalizmin çökertici bir bunalım içinde olduğu yıllardır. Bunu kapitalist ekonominin yaklaşık on yıl sürecek olan olağanüstü büyüme dönemi izledi. Bunalımlardan ve yıkımlardan nefes alamaz hale gelen insanlık, bu gelişme ile derin bir soluk aldı. Kapitalizmin barışçıl gelişme dönemiydi ve her şey normal görünüyordu. Bu durumun kendisi, sosyalizmin, somut olarak da Alman- sosyal demokratlarının saflarında ciddi yanılısamarların ve sapsmaların zemini oldu.

Birden bire kapitalizmin bu barışçıl gelişme döneminin kalıcı ve bundan böyle emek-sermaye arasında bir barışın mümkün olduğu düşünceler ileri sürülmeye başlandı. SPD içinde bu düşüncelerin öncülüğünü ise, zamanında Engels’in sekreterliğini

yapmış Bernstein çekiyordu. Bernstein, ciddi ciddi *Komünist Manifesto*’nun üzerinden tam 50 yıl geçtiğini, kapitalizmin o günkü gelişmelerini açıklamakta yetersiz kaldığını ve bu gelişmeler karşısında kutuplar teorisinin çöktüğünü savunuyordu. Devamla bunalımlar, savaşlar ve devrimler döneminin geçmişte kaldığını, sosyalizmin de çok uzun bir geleceğin sorunu olduğu ve kapitalizmle barış içinde yavaş yavaş ona doğru gidilebileceğini dile getiriyordu. Tüm bunları, dönemin çatışma yerine sınıf işbirliği, sendikalar ve parlamentarizm dönemi olduğu şeklinde görüşler tamamlıyordu. Kısacası, Marks’ın teorisi baştan aşağı bir revizyondan geçiriliyordu.

Rosa Luxemburg bir dizi uğraşının ardından 1890’ların sonlarında Almanya’ya geçmişti. Kısa sürede Alman Sosyal-Demokrat Partisi ile bağ kurdu. Çok geçmeden 1900’lü yılların başında kendisini sosyalizmin saflarında ve Alman Sosyal-Demokrat Partisi’nin bünyesinde yoğun biçimde sürmekte olan bir kavganın içinde buldu. Daha önce Parvus, Bernstein’e dönük bir dizi makale yayınlamıştı. Ancak Parvus’un bu makaleleri yüzeyseldi. Herkes Bernstein’e Kautsky’nin cevap vermesini bekliyor ve istiyordu. Ne ki o tedirgindi ve bir süre bundan kaçındı. Sonradan yazdıkları ise en temel noktayı, devlet sorununu atlamıştı. Bu doğaldı zira, SPD pek çok konuda Bernstein’la aynı ruha sahipti.

Bernstein’la geniş çaplı kavgayı Rosa Luxemburg yürüttü. 1900’lü yıllar demek emperyalizme giriş demektir. Bir avuç güçlü devletin dünyanın yoksul ülkelerini sömürge ve yarı-sömürgeler halinde sömürmesi ve yağmalaması, buralardan elde ettiklerinin bir kısmını kırıntılar halinde ve sus payı olarak kendi ülkelerindeki işçi sınıfına vermesi, bir işçi aristokrasisi oluşturması demektir. Öte yandan bu dönemde sendikalar ve parlamenter mücadele oldukça öne çıkmıştı. Bernstein bunlardan güç alıyor ve tezlerin bu değişimlere dayandırılıyordu. Rosa Luxemburg, Parvus’un tersine Bernstein’a, onun revizyonist tezlerinin emperyalizmle bağını da kurarak, onun tüm temellerine vurarak, tüm bağlantılarını açıklayarak yanıt verdi. SPD önderliğini de tedirgin eden bu makaleler dizisi, sonradan “*Sosyal reform ya da devrim?*” başlığıyla kitaplaştırıldı. Rosa Luxemburg oportünizmle mücadeleye hızlı bir giriş yapmıştı.

SPD, Kautsky ve II. Enternasyonal oportünizmi

Bernstein’la yürüttüğü bu polemik onunla sınırlı kalmadı. Bu polemik aynı zamanda Rosa

Luxemburg’un Alman Sosyal-Demokrat Partisi ve Kautsky’nin gerçek niteliği konusunda tam bir açıklık sağlanmasına da vesile oldu.

Alman Sosyal Demokrat Partisi, Bebel’leriyle, Liebknecht’leriyle ve Kautsky’leriyle II. Enternasyonal’in en büyük partisiydi. 4 milyon aşkın oyu, 110 milletvekili, dev gibi sendikaları ve on binlerce üyeden oluşan örgütüyle herkesin gözünü kamaştırıyordu. Bu partiye, sadece bu gücünden dolayı değil, Marks ve Engels’in halefi sayılan Karl Kautsky’nin teorik düzeyinden dolayı da hayranlık duyuluyordu. Her konuda oturaklı bir partiydi. Gücü, o gün için tartışmasız olan saygınlığı ve otoritesi, tümü de parlamenter alanda sağlanmış başarıları onu kibirli bir parti haline getirmişti.

SPD’nin bu şaşaalı, oturaklı ve kibirli durumu, 1914 yılına, bu tarihte savaş bütçesini onaylayarak ve vatan savunması olarak kodlanan ihanetine dek tüm diğer ülkelerin sosyalistlerinin gözlerini boyamaya devam etti. Her geçen gün biraz daha vahim boyutlar kazanan teorik ve pratik koflaşmaya rağmen bu durumunu korudu. Şüphesiz ki bu bir yozlaşmaydı, ancak bu kendiliğinden de oluşmamıştı. Kapitalizmin yeni aşaması ile yani emperyalizmle dolaysız bağı vardı.

Rosa Luxemburg, daha 1900’lü yılların başlarında SPD’nin örgütsel alandaki şaşaalı halinin ve teorik alandaki kibirinin kofluğunu sezmiş ve buna uygun bir hazırlık içine girmişti. O, Kautsky’nin Marksizm’in tabanı üzerinde durmadığını, tam tersine boylu boyunca onun üzerine yattığını, sınıf mücadelesini bin bir kılıf uydurarak hasır altı ettiğini, partinin zaman içinde ve adım adım devrimci niteliğini yitirdiğini düşünüyordu. Bunu kaba biçimde ortaya koymak yerine temellerine inerek ve kanıtlayarak göstermek için harekete geçti. Bu durumun emperyalizmle bağını düşündüğünden, emperyalizm üzerine teorik bir incelemeye girişti. Bu dönemde işçi sınıfı hareketi saflarında ortaya çıkan reformcu ve sınıf işbirlikçisi eğilimlerin kaynağına indi ve teşhir etti.

Ne yazık ki, partinin sendikalardan, stratejinin günlük taktiklerden, devrimin reformlardan ve mücadeleciliğin oturaklıktan üstün olduğunu dile getirdiği tüm görüşler partinin yöneticileri için bir anlam ifade etmiyor, iyi niyetli militanlara ise çok soyut geliyordu.

Rosa Luxemburg az sayıdaki yoldaşının sınırlı katkı ve desteklerine, çoğu zaman yalnızlığına rağmen oportünizmle mücadeleden hiçbir zaman ve hiçbir koşulda vazgeçmedi. Bu konuda en yakındakiler de dahil, kendisini dizginlemeye dönük telkinleri

devriminin min iradesi

dinlemedi. Rosa, her vesileyle ve her platformda, parti kongrelerinde, yayın organlarında partinin yönetici kliğini hedef tahtasından indirmedi.

Emperyalizme ve savaşa karşı tutum

1890'lardan 1920'lere uzanan yaklaşık otuz yıllık dönem, dünya ölçüsünde bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemi olarak tarihe geçti.

20. yüzyılın hemen başında, ki bu emperyalizm çağına giriş demektir, çok yönlü bunalımlar ve bunlara eşlik eden savaşlar dizisi görüyoruz. Ekonomik ve mali bunalımlar, kudurgan bir militarizm, emperyalist güçler arasında süren çılgınlık derecesinde bir silahlanma yarışı, dünya sisteminde baş gösteren hegemonya bunalımı, siyasal ve diplomatik bunalımlar, yeni bir paylaşım savaşını hazırlayan sayısız anlaşmazlıklar ve daha o günden bunlara eşlik eden yerel savaşlar, dünyanın o günkü tablosunu bunlar oluşturuyordu. Hiç kuşkusuz tüm bunların eninde sonunda gidip bağlanacağı yer bir ilk emperyalist dünya savaşıdır. Daha o günden bunun ayak sesleri duyuluyordu.

Nitekim, uluslararası bunalımın derinleşmesi ve büyük bir emperyalist paylaşım savaşının ayak seslerinin duyulması üzerine, II. Enternasyonal 1912'de Basel'de olağanüstü bir kongre toplamak durumunda kaldı. Bu kongrenin yayınladığı temel önemdeki bildiri söze daha önceki iki kongrenin, 1907'deki Stuttgart Kongresi ile 1910'daki Kopenhag Kongresi'nin, bir emperyalist savaş tehlikesine karşı uluslararası proletarya için saptadığı tutumu özetleyerek başlıyordu. Buna göre; bütün ülkelerin işçi sınıfları, her yolla savaşı engellemeye çalışmak, ama buna rağmen savaş patlak verecek olursa eğer, bunun yarattığı ekonomik ve siyasal bunalımdan en iyi biçimde yararlanarak halk yığınlarını ayaklandırmak ve kapitalist egemenlik sistemini yıkmakla yükümlüydüler. Bunun anlamı, engellenemediği bir durumda savaşı iç savaşa çevirmek ve bunu proletarya devriminin zaferi ile taçlandırmaktır.

Rosa Luxemburg yine sahnededir ve yine SPD önderleriyle kıyasıya bir kavganın içindedir. Rosa ve kavga yoldaşı K. Liebknecht yılmadan-yorulmadan her yerde emperyalizmi ve onun tetiklediği savaşa karşı konuşmalar yapıyor, militarizmi teşhir ediyorlardı. Rosa Luxemburg, 1905 yılındaki Jena Kongresi'nde yaptığı bu çerçevedeki bir konuşmasından dolayı iki

ay hapis yattı. Çıkar çıkmaz da II. Enternasyonal'in Stuttgart'taki kongresine katıldı. Burada Lenin ve arkadaşlarıyla birlikte SPD'ye karşı şiddetli tartışmalar yürütüldü. Bebel, Kautsky ve SPD'nin diğer önderleri, farklı dilden konuşmalar da hepsi de oportünizme özgü bir biçimde içi boşaltılmış söz kalıplarına başvurdular. Rosa Luxemburg RSDİP adına söz aldı, kendisinin ve Lenin'in görüşlerini açıkladı. Rosa, Fransızların tavrını da yeterli görmüyor ve "sosyalistler savaşa yalnızca karşı çıkmakla yetinmezler, savaş ortamından kapitalizmin egemenliğinin yıkılışını hızlandırmak için de yararlanırlar" diyordu.

4 Ağustos'ta ipler iyice koptu. SPD'nin 110 milletvekili savaş bütçesine beyaz oy verdi. Aralıkta ise, Karl Liebknecht tek başına red oyu vermişti. Düşmana yeni savaş kredileri isteyenler "düşman içimizdedir, dışarıda değil" diye haykıracaktı. Yavaş yavaş partinin oportünist, orta yolcu ve devrimci kanatları oluşmaya başladı.

Rosa Luxemburg aralıksız biçimde militarizme ve savaşa karşı konuşmalar yaptı. Haliyle üzerindeki baskılar gün be gün arttı. Nihayet 1915 yılında tutuklandı ve savaşın sonuna dek sürecektir olan bir hapislik dönemi yaşadı.

Devrim yılları ve kaçırılan devrim fırsatı

Almanya'da birinci emperyalist savaşın başlangıcından dört sene sonrasına kadar, dizginlerinden boşalmış bir Alman şovenizmi hüküm sürmektedir. Alman Sosyal-Demokrat Partisi Rosa Luxemburg'un ünlü ifadesiyle "kokmuş bir ceset"e dönüşmüş ve utanç verici bir tutumla Alman emperyalizmi ile aynı safa girmiş, "anavatan savunması"nın borazanlığını yapmaktadır. Bununla da kalmamış işçi sınıfı ve kitleleri de ardından sürüklemiştir. Nedir ki, bu aynı topraklar sadece dört sene sonra, yani 1918 Kasım'ından itibaren, yıllar boyu bir dizi devrimci çalkantiya sahne olmuştur.

Ekseninde devrimci bir işçi hareketinin bulunduğu bu devrimci çalkantılar yıllarca sürdü ve ancak 1923'te yatışabildi. Ancak ne yazık ki, zafere ulaşamadı.

Bu aynı zaman dilimi içinde Almanya'da ve Çarlık Rusya'sında devrim var. İki ülkede de kitleler ayağa kalkmış ve sınıflar hareket halindedir. Rusya'da işçi, köylü ve asker Sovyetleri, Almanya'da işçi ve asker konseyleri kuruluyor. Farklılık şuradadır ki, ilkinde, yani Rusya'da devrimci parti var. İkincisinde,

Almanya'da devrimci parti yok. Birinde devrim patlak verirken parti var. Bu parti, yani Bolşevik Partisi uzun yılları bulan bir hazırlığın ürünüdür, devrime yön vermeye çalışıyor ve bunu başarıyor. Almanya'da ise devrim patlak verdiğinde parti henüz yok. Sosyal-demokrat parti var, ancak bu parti devrimin dalgakıranı ve karşı-devrimcidir. Rosa, Karl Liebknecht, Franz Mehring ve Joghies'lerin Spartakist Grubu var ama henüz parti değil. Devrimin sağladığı olanaklar içinde hızla partileşiyor ama bu devrime yön verebilmesine yetmiyor. Bunun için hem yeterli hazırlıktan yoksun hem de ifade uygunsuz fazlasıyla geç kalmış durumda. Hiç kuşku yok Rosa ve yoldaşlarının Kautsky başta olmak üzere SPD önderliğine dönük acımasız eleştirilerine ve şiddetli güvensizliklerine karşın, işçi sınıfının ana gövdesinden kopmamak adına mahkum oldukları bekleme tutum, bu gecikmede önemli rol oynamıştır.

Lenin'in hem de devrimden çok kısa önce büyük bir eksiklik ve talihsizlik olarak nitelediği bu durum, gerçekten de Almanya'da devrim fırsatının kaçırılmasında çok önemli bir rol oynadı. Devrim için devrimci sınıf, devrimin zaferi için devrimci parti olmazsa olmaz koşuldur. Alman devrimi gerçekleşmedi ama, tarihe ve gelecek kuşaklara bu paha biçilmez dersi armağan etti.

"Vardım, varım, varolacağım!"

Devrim yenilgiye uğratılmıştı. Nedir ki, bununla kalınmadı. Alman burjuvazisi sosyal demokratlarla işbirliği halinde bu kez Alman proletaryasının ve sosyalizmin iki seçkin önderini imhaya yöneldiler. Nitekim, Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht, tutuklandıkları günün akşamı alçakça katledildi.

Burjuvazi bu katliamla Berlin'de düzeni sağladıklarını sanıyorlardı. Devrimin kartalı Rosa'nın onlara cevabı gecikmedi:

"...Sizi budala zaptiyeler! Kum üzerine kurulu sizin düzeniniz. Devrim daha yarın olmadan zincir şakırtıları içinde yine doğrulacaktır ve sizleri dehşet içinde bırakıp, trampet sesleri arasında şunu bildirecektir: **Vardım, varım, varolacağım!**"

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht proletarya devriminin ve sosyalizmin iradesidir. Adları ve eserleri emperyalist saldırganlık ve savaşa, kapitalist sömürü ve barbarlığa karşı bir mücadele çağrısıdır ve hep öyle kalacaktır.

Kapitalizmin krizi, emperyalist savaşlar ve faşizm

Faşizm tehlikesi ve gerici savaşların, geri bırakılmış bağımlı kapitalist ülkelerin burjuva demokrasisini yeterince geliştirip kurumsallaştırmayı başaramamış olmalarına bağlanması, burjuva yazın dünyasında alıcısı da bol olan bir yalan olarak pazarlanıyor.

Tarihe yazılı vahşette sınır tanımayan Hitler faşizmi gibi bir ırkçılığın ve faşizmin emperyalist metropollerde bir daha asla zuhur etmeyeceği yanılgısı gerici propagandayla güçlendirilerek, burjuva demokrasisinin tek seçenek olduğu iddia edildi. Küreselleşen kapitalizmin, ekonomik büyüme ve refah artışını evrensel alanda gerçekleştirerek burjuva demokrasisini evrensel düzeyde kuracağı söylendi. Toplumların bu yalanlara inandırılması için propaganda makineleri çalıştırıldı. Her olanak bu amaç için kullanıma sunuldu. Kültür-sanat araçları da bu işe koşuldular.

'Ebedi barış' yalanı yerini yıkıcı savaşlara bırakıyor

ABD emperyalizmi önderliğinde kurulan emperyalist-kapitalist koalisyonların Yugoslavya'yı parçalaması "bölgeyi Slav şovenizminden kurtarmak(!)", Afganistan'ı işgal edip ülkeyi savaş alanına çevirmesi de "ülkeyi Taliban'dan kurtarmak" olarak sunuldu. Ülkelerin Batı burjuva demokrasisi seviyesine yükseltilerek medenileştirileceği propagandası yapıldı. Bunu "Irak'ın Saddam'ın vahşetinden kurtararak Kürtlerin özgürleştirileceği" yalanı izledi. Nijerya, Somali, Pakistan ve bölgemizi emperyalist haydutların döktüğü kanla beslenen dinci çetelerin kanlı talimgah alanları yaptılar. Libya, Mali, Suriye ve Ukrayna'da aynı "kutsal" amaçlar uğruna kılıç altına yatırıldılar. Filistin ve kara Afrika ülkelerinin kanıksanan, yüzlerce ölü haberleri olmadıkça haber değeri bile taşımayan ülkelerin insanların kitlesel göçlerle yaşadıkları alanları terk etmek zorunda bırakılmaları emperyalizmin utanç belgesi olarak hep canıyor. Kışkırtılan Ermenistan-Azerbaycan boğazlaşmasının piminin çekilmesi ise bir zaman sorunu olarak bölgenin gündemindeki yerini koruyor.

Emperyalist haydutlar savaş makinesi NATO aracılığıyla sürdürdükleri kanlı savaşlarının yanı

sıra, "yumuşak" ekonomik güçleri ve IMF, DB, AMB gibi finans soygun araçlarıyla da ülkeleri sınırsızca yağmaladılar. Yunanistan, Portekiz, İrlanda, İspanya, Tunus, Mısır, Kıbrıs, Slovenya, Macaristan, Arjantin gibi ülkeleri ortaklaşa boğazladılar. Orman kanunlarının geçerli olduğu kapitalist dünyada, altta kalan elbette yalnızca bağımlı ülkeler olmadı. Emperyalist rekabet savaşında başa güreşenlerden de yenilenler oldu. İtalya'yı Fransa'nın AB'deki rekabet savaşındaki yenilgisi izledi. AB'de ekonomik üstünlüğünü kuran Alman kapitalist tekelleri bu üstünlüklerine dayanarak dünyanın yeniden paylaşımı savaşını tekrarlamak isteyeceklerdi, öyle de oluyor.

Dış politikadaki militarizmi içerde faşizm tamamlıyor

Uluslararası alanda girilen kurlsız, dizginsiz, militarist rekabet savaşları, içeride milliyetçiliğin hortlatılmasıyla at başı ilerliyor. Yenilenler yenileri suçluyorlar.

Devletler, sınırsız kâr hedefinin yön verdiği kapitalist üretim sürecinin toplumsal, ekonomik ve ekolojik alanda yol açtığı yıkıntıların üzerini kapatmaya çalışıyor, derinleşerek yaşanan bu yıkımların sorumlusu olarak rakiplerini hedef gösteriyorlar. Burjuva bireyci, egoist ve tatminsizlik kültürünün yüzyıllardır yarattığı toplumsal çürümüşlüğe dayanarak ve çılgınlık düzeyine varan tüketim ihtiraslarını çeşitli propaganda araçlarıyla kışkırtarak kitleleri bu yalana inandırmaya çalışıyorlar.

Kapitalizmin toplumları ve doğayı sürüklediği geleceksizlik korkusu, burjuvazi tarafından milliyetçi-faşist ihtiraslarla bastırılıp emperyalist rekabet savaşların imkanına dönüştürülmeye çalışılıyor. İrkçi-milliyetçilik ve gerici savaşlar modernize edilmeyi bekleyen 'ilkel' ülkelerin kaderi(!) olmakla sınırlı kalmıyor artık. Kapitalist barbarlığın en sınırsız kanlı diktatörlüğü demek olan faşizm tehlikesi emperyalist metropollerinde temel sorunu olarak siyasal gündemdeki yerini artık almış bulunuyor. Boko Haram, IŞİD, Müslüman Kardeşler veya Taliban gibi köy toplumlarının nispeten ağırlıklarını korudukları İslam inancına sahip ülkelerinin karşılaştıkları dinci-

milliyetçi faşist saldırganlığı Fransa'da Marine Le Pen'in Ulusal Cephesi, İngiltere'de UKIP, Almanya'da AFD veya PEGIDA (Batı'nın Müslümanlaşmasına Karşı Yurtsever Avrupalılar), Yunanistan'da Altın Şafak gibi faşist partiler tamamıyorlar. Dinci-milliyetçi veya ırkçı-milliyetçi biçim altında çıkmaları, bu faşist partilerin buldukları ülke ve bölgeye göre aldıkları bir biçimlenmeden öte bir anlam ifade etmiyor.

Eşzamanlılık tesadüf mü?

Faşist partilerin eşzamanlı olarak ortaya çıkmaları tesadüf değildir. Kapitalist sistemin krizi bir yanıyla toplumsal dinamikleri aktifleştirerek kendisine karşı harekete geçirirken, diğer yandan kitleselleşerek derinleşen yoksullaşma ve sefaletin gerçek nedenini göremeyen, kapitalist rekabet kültürünün teslim aldığı örgütsüz yığınları milliyetçi faşist ideolojiyle zehirleyerek sistemlerini ayakta tutmaya çalışıyorlar.

Eşzamanlı olarak artan şovenizm ve faşist kudurganlık, yaygınlaşan emperyalist gerici savaşların, kapitalist sistemin krizinin ve bu krizin açığa çıkartarak daha da keskinleşmesine sebep olduğu kapitalist üretim sürecinin temel çelişme ve çatışması olan emek-sermaye çatışmasının sertleşmesinin sonuçlarıdır.

IŞİD, MHP, PEGIDA veya Le Pen farklı mı?

IŞİD veya PEGIDA bir madalyonun iki yüzüdürler. IŞİD'in saldırı ve katliamlarını dini motiflere dayandırması, PEGIDA'nın ise faşist-milliyetçi saldırganlığına İslam karşıtlığı üzerinden alan yaratmaya çalışması, burjuva ideolojisinin hakim ulus milliyetçiliğinin safkan biçimleri olarak karşımıza çıkıyor. IŞİD katilleri Ezidi toplumu hedef yapmasıyla, PEGIDA'nın toplumun en azınlık kesimini, dahası kapitalist metropollerde en altta sefil bir yaşama mahkum edilerek ve güvencesiz olarak en düşük ücretlerle çalıştırılan, toplum dışına itilmiş İslam inancına sahip ülkelerden gelmiş göçmen topluluğunu hedef yapması, saldırıların gerisindeki ortak karakteri göstermesi bakımından oldukça öğreticidir.

MHP, BBP veya AKP'li faşist-milliyetçi-dinci çetelerin Suriyeli sığınmacıların kaldıkları baraka, çadır ve evleri devlet gözetiminde yakıp talan ederken kullandığı faşist argümanlarla PEGIDA'nın göçmenlere karşı kullandığı faşist argümanlar aynıdır. 'Alman milliyetçiliği' 'Türk milliyetçiliği'yle yer değiştirmiştir. Almanya'daki 'İslam korkusu', yerini 'Kürt ve Suriyeli düşmanlığı'na bırakmıştır. Buna karşılık Fransa'daki Marine Le Pen'in Ulusal Cephesi göçmen ve İslam karşıtlığını AB'de hakimiyet kurarak Fransız tekelleri sofranın dışına iten Alman düşmanlığıyla birleştirmiştir. Ortak noktaları kapitalist sömürü sisteminin yol açtığı toplumsal ve sosyal yıkımların sorumlusu olarak, daha güçsüz kesimleri hedef yaparak, kapitalist tekel ve devletlerin saldırganlıklarına kitlesel destek sağlamaktır.

Faşizme karşı mücadele kapitalizme karşı mücadeleden kopartılamaz!

Faşizme karşı mücadelenin başarısı için, yığınları aldatmak için kullanılan ulusal, dinsel ve yerel soslu aldatmacalar teşhir edilmelidir. Faşist kudurganlık ile bölgesel emperyalist savaşların kapitalist sistem ve onun kriziyle olan bağları döne döne teşhir edilmeli, faşizme karşı mücadele kapitalizme karşı mücadeleyle enternasyonal temelde birleştirilmelidir.

Yunanistan'da siyasi kriz derinleşiyor

Bazı bağımsız milletvekilleri tarafından da desteklenen, hükümet ortakları Yeni Demokrasi Partisi ve PASOK'un adayı Stavros Dimas, 29 Aralık 2014'te yapılan üçüncü tur oylamada da yeterli sayıya (300 üyeli parlamentoda 180 milletvekili) ulaşamadı. Bunun üzerine Anayasa uyarınca 10 gün içinde meclisin feshedilmesi ve erken genel seçimler gündeme geldi. Hezimetin hemen ardından Troyka'nın (halihazırda Yunanistan'ı fiilen yönetmekte olan AB, IMF ve Avrupa Merkez Bankası üçlüsü) memuru olan Başbakan Samaras, erken genel seçimin 25 Ocak'ta yapılacağını açıkladı.

Batı cephesinde asıl endişe konusu, Radikal Sol Koalisyon'un (SYRIZA) seçimlerden güçlenmiş birinci parti olarak çıkması biçiminde lanse ediliyor.

SYRIZA'nın yükselişini sağlayan temel vaadi, "kurtarma paketlerine" karşılık olarak Troyka tarafından dayatılan ve bugüne dek harfiyen uygulanan kemer sıkma politikalarına son vermek ve kredi koşullarını yeniden müzakereye açmak idi.

SYRIZA Haziran 2012 seçimlerine "Anlaşmayı tanımayacağız, borçları ödemeyeceğiz, Euro'dan da çıkmayacağız" sloganıyla girmiş, %26 oy oranıyla 71 milletvekili çıkarıp ikinci sıraya yerleşmişti. O dönemdeki yükselişine rağmen ikinci parti olarak kalmasında, Troyka'nın Yunanistan kamuoyuna yönelik "AB'den çıkarılırız" şeklindeki şantajların etkisi olduğu belirtiliyor. Fakat emperyalist şeflerin denetiminde dayatılan yıkım politikalarının sürekliliği, SYRIZA'nın oy desteğini çoğaltmaya devam etti. Mayıs'ta yapılan Avrupa Parlamentosu seçimlerinde Samaras'ın partisine 4 puan fark atarak, %27 oyla birinci sıraya yerleşti.

Erken genel seçimlerin gündeme gelmesi üzerine koparılan yaygaranın aslında yanılısına yaratmaktan başka bir kıymeti yok. Zira SYRIZA, 2012 seçimlerindeki şiarını revize etmiş, özel sektör borçlarını ödemeyi,

Euro Bölgesi devlet alacakları üzerinde ise müzakere başlatılmasını programına almış bulunuyor. Nitekim batı basınının Avrupalı emperyalistlerin endişesinden dem vurduğu sırada, SYRIZA'nın Almanya ile gizli görüşmeler yaptığı bilgisi yayıldı.

SYRIZA'nın üst düzey yetkilileri ile Alman görevliler arasında süren bu görüşmelerden, Troyka'nın işini görecektir bir hükümet adayı çıkarsa hiç şaşmamak gerek. Nitekim daha şimdiden SYRIZA temsilcilerinden Niko Pappas, iktidara geldiklerinde tek taraflı hiçbir adım atmayacaklarını ilan etmiş bulunuyor.

Kaldı ki, Türkiye'deki liberal reformistlerde heyecan yaratan, feyz kaynağı olan SYRIZA'nın, şayet hükümet olursa Avrupalı efendilerinin dayatmalarını yumuşatmak dışında bir seçeneği de çizgisi de yok. Yıllardır krizin yıkıcı faturasını ödeyen işçi ve emekçi kitlelerde sık sık dışa vuran tepkilerin yarattığı sol dalgayı düzen içinde tutmanın ötesine geçmek gibi bir derdi de yok. Verili koşullarda kapitalist bunalımı onu yıkma mücadelesiyle karşılamayan herhangi bir siyasal akımın, yıpranana kadar burjuvazinin hizmetine koşulmak dışında bir seçeneği zaten bulunmuyor.

Böyle olduğu halde, AB emperyalistleri hem hiçbir esneme payı olmadığını göstermek, hem de Yunan işçi ve emekçilerinde düzeniçi bir seçeneksizlik duygusu yaratmamak için olsa gerek, SYRIZA üzerinden tehditler savurmayı elden bırakmıyorlar. Mesaj SYRIZA'ya değil, batık bankaların ve kapitalist ekonominin kurtarılması için sermayeye akıtılan 240 milyar Euro'nun faturasını ödemek zorunda bırakılan Yunan işçi sınıfı ve emekçilerinedir. Bugüne kadar bu dayatmaları sineye çekmediklerini defalarca gösteren işçi ve emekçi kitlelerin yatıştırılması ise öyle kolay değil. Burjuvaziye hizmete heves edenler, karşılarında giderek sertleşecek sınıf mücadelelerinden başka bir şey göremeyecekler.

Alman kapitalistleri mezarda emeklilik istiyor

Almanya'da mevcut haliyle 63 olan emekli yaşına tepki gösteren sermaye örgütleri, "artan kalifiye işgücü açığının 70 yaşında emekliliği öngören 'gönüllü modellerle' kapatılmasını" önerdi.

Almanya İş Kurumu Başkanı Frank-Jürgen Weise, hükümetin 63 yaşında emeklilik uygulaması başlattığını hatırlatarak, 'çalışma hayatının süresinin esnetilmesi' adı altında mezarda emeklilik önerisi getirdi.

Weise, "Çalışabilecek durumda olanların, istek halinde 70'ine kadar çalışabilmelerine izin verilmeli. Bu, istihdam piyasasına önemli katkı sağlayacaktır" ifadelerini kullandı.

Almanya'da 1 Temmuz'da yürürlüğe giren düzenleme, emeklilik sigortasına 45 yıl aıdat yatanların 63 yaşında emekli olabilmelerine imkân tanıyor. 63 yaşında emekliye ayrılmak için geçen yılın Kasım ayı sonu itibarıyla yaklaşık 186 bin kişi başvuruda bulunurken mevcut haliyle bile mezarda emeklilik anlamına gelen düzenleme kapitalistler tarafından yeterli bulunmuyor.

Alman İşverenler Konfederasyonu'ndan (BDA) Alexander Gunkel, "Rakamlar, erken emekliliğe talebin artarak devam edeceğini ortaya koyuyor" diyerek emeklilikteki 63 yaş sınırını eleştirdi. Gunkel, "istihdam piyasasının uygulamadan olumsuz etkilendiğini" iddia etti.

Leroy-Somer'de grev

Fransa'nın Angoulême kentinde kurulu Leroy-Somer (Rabion et Fonderie) fabrikasında işçiler 17 Aralık'tan beri grevdeler.

Leroy-Somer fabrikasında çalışan işçiler son derece düşük ücretle çalışıyor. Yoksulluk yaşamlarının ayrılmaz bir parçası haline gelmiş olup, her geçen gün daha da yakıcı boyutlar kazanıyor. İşçiler arasında hoşnutsuzluk artıyor. Yaşam koşulları gitgide kötüleşen işçiler çalışma ve yaşam koşullarının düzeltilmesini istiyorlar. Son olarak sene sonu kâr payı ikramiyesinin eşit olarak tüm çalışanlara 13. aylık olarak prim halinde ödenmesini talep ettiler. Leroy-Somer patronu bu talebi reddetti. Bunun yerine, Kasım ayının aylığı üzerinden brüt %20 ödeme teklifinde bulundu. İşçilerin buna cevabı ise grev oldu.

CGT Sendikası'nın çağrısıyla 60 işçi 17 Aralık günü greve başladı. Ardından, eylem sendikası ve sendikası 300 işçiyle işgale dönüştü. Grevci işçiler fabrika giriş-çıkışlarını kapatmış bulunuyorlar. Patron, işçilerin son derece makul olan taleplerini kabul etmek şöyle dursun, başta öncü işçiler olmak üzere tüm işçilerden davacı olduğunu belirterek işçileri tehdit ediyor. Leroy-Somer patronu blokajın kaldırılmasını ve öncü işçilerin yargılanmasını istiyor. Mahkeme de sermayeye hizmet ederek blokajın kaldırılması yönünde karar aldı. Ancak, işçiler eylemlerinde haklı ve karalı olduklarını belirterek, blokajı kısmen gevşettiler ve sadece kamyon girişlerine izin veriyorlar. Bu arada, eylemlerini Leroy-Somer grubunda bulunan diğer fabrikalara yaymakta da kararlılar.

Filistin'de direnişe karşı işgal diplomasisi

Gelinen yerde tekrar BMGK'ya sunulması düşünülen tasarı 'absürd'lüğün yanı sıra Filistin halkına ihanetten başka bir anlam taşımıyor.

Filistin Yönetimi, 30 Aralık 2014 tarihinde Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nde (BMGK) reddedilen Filistin devletinin kurulmasına ilişkin tasarısı bir kez daha BMGK oylamasına sunma kararı aldı. Filistin davasının, işgali meşrulaştıran bir şekilde BMGK'ya sunulması Filistin direniş grupları tarafından sert bir şekilde eleştirilmiştir. Buna karşın işbirlikçi Mahmud Abbas liderliğindeki yönetim tüm uyarılara karşın yüzünü direnişe değil, işgal rejimine zaman kazandırmaktan ve onu meşrulaştırmaya yarayan BMGK tasarısına döndü.

Mahmud Abbas, Ürdün'le BMGK'ya yeniden başvuruda bulunma konusunda görüşme yürüttüklerini açıkladı ve "Biz başarısız olmadık. Güvenlik Konseyi bizi başarısızlığa uğrattı. Yine Konsey'e gideceğiz. Neden olmasın? Belki bir hafta sonra" dedi. İsrail'in katliam ve gasplarına karşı en küçük bir yaptırım düşüncesi dahi bulunmayan Abbas, "Tasarıyı sunacağız. Belki üçüncü hatta dördüncü kez" diyerek kendiliğince işgale karşı bir 'direniş' yolu buldu.

Direniş gruplarından tepki

Filistin Yönetimi'nin bu kararı direniş grupları tarafından tepki ile karşılandı. Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC), taslakta bulunan terimlerin daha önceki uluslararası metinlerden dahi niteliksiz olduğuna ve mevcut müzakereler ile işgal edilen toprakların geri alınamayacağına dikkat çekti. Açıklamada, temel ilkeler çerçevesinde direnişin sürdürülmesi ve Filistin halkının bu plana karşı çıkması gerektiği kaydedildi.

Hamas da tasarıya ilişkin "Bu adımı, anlamsız, siyasi bir abes ve aldatmaca olarak nitelendiriyoruz" ifadelerini kullanırken İsrail'in de Abbas'ın girişimlerine yanıtı gecikmedi. Filistin Yönetimi'nin Uluslararası Ceza Mahkemesi'ne üye olmak için başvuru yapması üzerine siyonist rejim Filistinliler'den toplanan ve Filistin Yönetimi'ne verilmesi gereken 127 milyon dolarlık vergi gelirini dondurdu.

Abbas sürekli taviz veriyor

Geçtiğimiz yüzyılın başlarından itibaren gasp edilmeye başlanan ve Nakba ile kesinleşen işgalin açıkça meşrulaştırıldığı tasarinin içeriğinde 1967 sınırlarında bir Filistin devletinin kurulması dahi talep edilmedi. Batı Şeria ve Kudüs'te sayısız bölgenin işgal edilmesi dahi adeta 'zamanaşımı'na bırakıldı ve 1967 sınırları çerçevesinde 'müzakere'ler yapılabileceği dile getirildi. Çeşitli Filistinli yazarlar bu durumu şöyle yorumladı: "Batı Şeria'nın en değerli topraklarını çalan büyük yerleşim blokları yerinde kalacak ve buna karşın daha düşük değerli topraklarla mübadele edilecek."

Diğer 'skandal' maddelerden biri ise Kudüs'ün 'iki halkın başkenti' olarak tanımlanması idi. Bu şekilde Kudüs'ü 'Yahudi ulus devleti'nin başkenti olarak kabul ettirmeye çalışan siyonist yönetime bir kez daha kolaylıklar sunuldu. Abbas liderliğindeki Filistin Yönetimi, bununla da kalmadı ve Filistin devletinin kurulması için tarih olarak 2017 yılını gösterdi. Bu şekilde zaten yerleşim birimleri ile paramparça edilmiş Filistin topraklarının daha fazla yutulabilmesi için siyonist rejime iki yıl daha süre tanındı.

Tasarıya Fetih Hareketi'nin içerisinden dahi eleştiriler gelmesinin ardından maddeler üzerinde oynansa bile özünde herhangi bir değişim olmadı. Doğu Kudüs daha önceki metinlerde olduğu gibi Filistin devletinin başkenti olarak tanımlandı. Ki

bu değişikliğin de ABD'nin tasarısı kesinlikle veto edeceğini açıklamasının ardından yapıldığı belirtildi.

Gelinen yerde tekrar BMGK'ya sunulması düşünülen tasarı 'absürd'lüğün yanı sıra Filistin halkına ihanetten başka bir anlam taşımıyor. 'Barış' görüşmelerinin üzerinden 20 yıl geçmesine rağmen siyonist rejim oyalamadan ibaret olan masa başı görüşmelerini kullanarak sadece işgal ettiği alanı büyüttü. 20 yıl öncesine kadar 1967 sınırlarına dönülmesi 'tartışılabilir' iken artık Netanyahu, ABD'deki müttefikine bu fikir için 'imkansız' kelimelerini kullanıyor. Diğer yandan da 'barış' ve 'çözüm' ifadeleri kullanılmaya devam edilerek yeni toprak gasplarına imza atılıyor.

Halkı oyalama çabaları

Filistin Yönetimi'nin aciz diplomatik çabalarının öfkeli Filistin halkını oyalamaktan başka bir anlamı yok. Abbas yönetimi her ne kadar BMGK tasarısının geçmemesi halinde İsrail ile güvenlik koordinasyonunu durduracağını söylese de bunun hiçbir inandırıcılığı bulunmuyor. Abbas'ın tasarısı komik bir biçimde "üç hatta dört kez" sunacağını söylemesi de bu yüzden olsa gerek.

Netanyahu Hamas'tan da fazla Abbas'ı hedef alan söylemler kullansa da siyonist rejim Abbas'tan büyük memnuniyet duyuyor. Yıllardır İsrail'e çekilen restler, istifa tehditlerinin bir geçerliliğinin olmadığı bizzat İsraili komutanlar tarafından dahi dile getiriliyor. Yine de Filistin Yönetimi'nin 'restlerinde' kullandığı üzere Batı Şeria'daki sorumluluğunda vazgeçerek buradaki tüm sorumluluğu işgal güçlerine bırakması belki de Filistin halkı için daha hayırlı bir adım olabilir. 20 yıldır devam eden güvenlik koordinasyonu ile İsrail askerlerinin yapması gerekeni yapan Filistin polisinin halk ile İsrail devleti arasından çekilmesi bölgedeki statükoyu yerle bir edecektir.

Düzen cephesinin hangi adımları atacağı bilinmez ancak Filistin halkı gerek Gazze ve Kudüs'te gerekse de Batı Şeria'da sürdürdüğü direniş ile üçüncü bir intifadanın kaçınılmaz olduğunu gösterdi. Filistin Yönetimi ise ya halkın direniş isteğinin yanında olacak -ki bu seçeneğin gerçekleşme ihtimali çok düşük- ya da işgal rejimi ile birlikte Filistin halkının haklı öfkesinin hedefi haline gelecek.

Bahreyn'de Selman için eylemler

Bahreyn'in Şii bölgelerinde 3 Ocak günü sokaklara çıkan on binlerce kişi, El Vifak Genel Sekreteri Selman'ın bırakılmasını istedi.

Polis, eylemcilerin batı bölgesine ilerlemesini engellemek için barikatlar kurarken zaman zaman eylemcilere sert saldırılarda bulundu. Çeşitli bölgelerde gün boyu süren eylemlerde polis saldırıları sonucunda birçok kişi yaralandı.

Selman, gözaltına alınarak "rejimi devirmek" iddiası ile tutuklanmıştır.

Çoğunluğu Şii olmasına rağmen yüzyıllardır Sünni kökenli El Halife hanedanı tarafından yönetilen

Bahreyn'de Şiiler baskı altında tutuluyor. Ülke aynı zamanda ABD'nin Basra Körfezi'ndeki donanmasına da ev sahipliği yapıyor.

Selman'ın gözaltı süresinin 15 gün uzatılması eylemleri büyüttü.

Şiiler, bunun üzerine 6 Ocak günü bir kez daha sokaklara çıkarak Selman'ın serbest bırakılmasını istedi. Başkent Manama'da binlerce kişinin katıldığı eyleme saldıran polis, kitlenin üzerine gaz bombaları attı. Polis saldırısı sırasında çok sayıda kişi gözaltına alındı.

7 Ocak günü de polis bir kez daha eylemlere saldırarak yaralanmalara sebep oldu ve bazı eylemcileri gözaltına aldı.

Öte yandan Manama haricinde Sutra Adası ile batısındaki Buri, el-Malikiyye, Ebu Sabii ve ed-Derraz bölgelerinde de eylemler düzenlendiği bildirildi.

Avrupa'da DGB kampı coşkusu

Türkiye'de gençlik alanındaki devrimci boşluğu doldurma iddiasıyla başlayan ve hızla örgütlenerek bunu bir kurultayla taçlandıran DGB çalışmasına paralel olarak, başta Almanya'da olmak üzere bir dizi ülkedeki devrimci gençler Avrupa'da da faaliyetlere başlamıştı. Avrupa'nın çeşitli ülkelerini kapsayan Revolutionärer Jugendbund (Avrupa DGB) - Girişimi gençlik alanında örgütlenme çalışmalarını yoğunlaştırmış bulunuyor.

DGB Avrupa girişimi, örgütlenme çabalarını Noel tatilinde planladığı beş günlük bir kampla devam ettirdi.

27 Aralık'ta Köln yakınlarındaki bir gençlik evinde gerçekleştirilen kampa 40'ın üzerinde genç katıldı. Kampa katılımın ağırlıklı kesimi Almanya'dan olurken, İsviçre'den de bir grup genç kampa katıldı.

Olumsuz hava koşullarından kaynaklı ulaşımda yaşanan tüm zorluklara rağmen tüm katılımcılar eksiksiz olarak kamp yerine ulaştılar.

Aralarında Türkiyelilerin dışında, Alman ve diğer uluslardan gençlerin de bulunduğu kampta program ağırlıklı olarak, ortak dil olan Almanca olarak sunuldu.

Bu kamp, örgütlenmesinden programına kadar tamamen gençler tarafından yapıldı, bu yönüyle tamamen gençliğin inisiyatifi ve özgünlüğünün yansıdığı bir kamp olması itibarıyla kendinden öncekilerden apayrı bir yerde durdu.

1. gün

Kampın ilk günü gençlerin öğlen saatlerinde kamp yerine ulaşmalarının ardından, odalara yerleşilmesi ve kamp programının da deklare edildiği tanışma toplantısıyla devam etti.

Akşam saatlerinde ise kampın ilk semineri olan 'RJ ve Gençlik Hareketleri' konusu ele alındı.

Gençlik hareketleri başlığı altında, Türkiye, Şili ve Meksika başta olmak üzere çeşitli ülkelerdeki gençlik hareketleri tartışılırken, başta Türkiye olmak üzere, değişik coğrafyalardan devrimci gençlik önderlerinin yaşamlarından örnekler verilerek, gençliğin sınıflar mücadelesinde tuttuğu role ve öneme işaret edildi.

Kampın ilk günü "Sosyal medya ve sorumluluklarımız" başlığının tartışılmasıyla sona erdi. Son derece güncel ve ilgi çekici olan bu konuda canlı ve verimli tartışmalar yapıldı.

2. gün

Revolutionärer Jugendbund (Avrupa DGB) Girişimi Gençlik Kampı'nın ikinci günü saat 08.00-08.30 arası yapılan kahvaltı ile başladı. Kahvaltının ardından günün ilk başlığı olan "Emperyalizm" konulu seminer gerçekleştirildi.

Seminer dia gösterimi, resimler ve soru-cevaptan oluşan oldukça yaratıcı bir yöntemle sunuldu.

Konu ilgi ile dinlendi ve canlı tartışmalar yürütüldü. Sık sık söz alıp soru ve görüş belirterek tartışmalara dahil olanlarla seminer güçlendi. Gerek seminer

konusunun oldukça kapsamlı olmasından gerekse de gördüğü yüksek ilgiden dolayı, bu konuyla bağlantılı olarak, hemen peşinden işlenmesi düşünülen faşizm konusu öğle yemeğinin sonrasına ertelendi.

Öğle yemeğinin hep beraber yenmesinin ardından faşizm konusuna geçildi.

Seminerlerin ardından günün önemli bir kesitini oluşturan kültürel-sanatsal faaliyetlere geçildi. İlgi alanlarına göre müzik, folklor, tiyatro ve Kamp TV gibi gruplara ayrılan katılımcılar, kolektif bir şekilde düşündükleri ve planladıkları faaliyetleri gerçekleştirmek üzere çalışmalara başladılar. Bu gruplarda hazırlanan ürünler kampın final gününde gerçekleştirilecek etkinlikte sergilenecek.

Spor ve serbest çalışma saatlerinin ardından akşam yemeği yendi. Yemekten sonra akşam sunumları bölümünde Küba üzerine bir bilgilendirme yapıldı. Kampın ikinci günü hep birlikte oynanan eğlenceli oyunların ardından sona erdi.

3. gün

Kampın üçüncü gününde kahvaltının ardından, kampın en önemli ve en güncel başlıklarından biri olan "Ortadoğu" konulu seminerin sunumuna geçildi.

Kültür-sanat faaliyetleri bölümünde gençler yer aldıkları gruplarda çalışmalarına devam ettiler. Çalışmalar esnasında devrimci kolektif çalışmanın yaratıcı örnekleri sergilendi.

Akşam yemeğinin ardından, akşam seminerleri bölümünde üç konuşmacı, kadın sorununu farklı açılardan anlattılar.

Kadın sorunu seminerine de gençler yoğun ilgi gösterdiler ve sık sık söz alarak canlı tartışmalar yürüttüler. Sonuçta en temel toplumsal sorunlardan olan kadın sorununun sınıfsal niteliğine vurgu yapıldı, feminizm ile Marksizm arasındaki açık farka işaret edildi.

Saat 18.00'de yenen akşam yemeğinin ardından, tiyatro grubunun hazırladığı "İnternet ve facebook" konulu oyun izlendi. İnternet ve facebook bağımlılığını mizah yoluyla anlatan oyun beğeniyle izlendi.

Kampın üçüncü günü, çekilen halaylar ve oynanan oyunların ardından sona erdi.

4. gün

Kampın dördüncü günü de diğer günler gibi yoğun bir programa sahipti. Kahvaltının ardından günün ilk semineri olan "sınıf mücadelesi" başlıklı sunum gerçekleştirildi. Ardından Taksim 1 Mayıs'ını yansıtan görüntüler izlendi. Greif Direnişi ayrıntılı olarak ele alındı. İşgal fabrikasında kalan bir genç, hepsi de birbirinden ilginç ve öğretici olan gözlemlerini anlattı.

Öğle yemeği, kültür-sanat ve sportif faaliyetler gibi rutin işlerin ardından, kampın gidişatıyla ilgili bir ara değerlendirme yapıldı. Burada gençler, gerek seminerlerin işleniş tarzı gerekse de organizasyona ilişkin eleştiri, beğeni ve önerilerini dile getirdiler.

Bu kısa değerlendirmenin ardından, akşam semineri olan "Diyalektik ve tarihsel materyalizm" konusuna geçildi.

Akşam yemeğinin ardından, Kamp TV'nin, içerisinde eski kamp görüntülerinin de yer aldığı, kampı yansıtan çeşitli sahneler ile mizah yönü öne çıkan bazı çekimlerinden oluşan bir program sunuldu. Her zamanki gibi beğeni ve ilgi ile izlenen Kamp TV'nin ardından hep beraber kolektif oyunlar oynandı.

Final

Beş günlük kampın aynı zamanda son günü olan beşinci gün, her zamanki gibi kahvaltı ile başladı.

Ardından kampın son semineri olan "eğitim sistemi" konusu sunuldu.

Seminerin ve öğlen yemeğinin ardından ise akşam yapılacak, aynı zamanda yılbaşına da denk gelen "final gecesi" programının hazırlıklarına başlandı. Burada gençler, yer aldıkları kültür-sanat gruplarında akşam sunacakları ürünlerin olgunlaştırılması için uğraştılar.

Bir yandan da alışveriş ve akşam kamp yerine gelecek ailelerin gelişi organize edildi.

Hazırlıkların ardından, akşam saat 20.00'de "final gecesi" programı başladı. Türkiye'nin farklı yörelerine ait oyunların oynandığı folklor gösterisi; İspanyolca, Almanca ve Türkçe okunan türkü ve marşların yer aldığı müzik dinletisi; tiyatro grubunun sunduğu kısa bir oyun; yoksulluk ve çocuklar konulu bir şiir dinletisi ve son olarak da Kamp TV gösterildi.

Bu arada DGB'nin kampa gönderdiği, kampı ve yeni yılı selamlayan ve tüm gençliği 2015 yılında kavgayı büyütmeye çağıran mesajı okundu.

Gece programı gençler ve misafirler tarafından büyük bir beğeni ile karşılandı ve alkışlandı.

Programın ardından, kampa gelen ailelerin de sağladığı katkı ile kurulan ortak sofrada hep beraber yemekler yendi.

Yeni yıla yaklaşılırken dışarı çıkan gençler, yeni yılı havai fişekler, değişik dillerde söylenen devrimci marşlar ve halaylarla karşıladılar.

Yeni yıla girilmesinin ardından gecenin geç saatlerine kadar süren şiirli, türkölü ve halaylı kutlamalar devam etti.

Yeni yılın ilk gününde ise kahvaltı ve temizliğin ardından veda toplantısı yapıldı. Toplantıda Avrupa DGB adına kısa bir kapanış konuşması yapıldı. DGB temsilcisi, tüm katılımcıları DGB'nin yerellerdeki çalışmalarına katılmaya, örgütlü gücünü büyütmeye çağırdı.

Konuşmanın ardından ilk kez bir kampa katılmış gençler duygu ve düşüncelerini paylaştılar. Nihayet kamp yeri bir dahaki kampta buluşmak üzere terk edildi.

Bu kamp, her aşamasında gerçek anlamda gençliğin inisiyatifi ve emeğinin damgasını vurduğu, özgün, nitelikli ve devrimci bir kamp oldu.

Ölümcül Ebola ve emperyalizm

Eylem Güneş

Ebola'nın yayılmasının sorumlusu, insanları sınıflara bölen, milyarlarca insanı yoksulluğa, açlığa mahkum eden, kemer sıkma politikaları ile sağlık altyapısını çökerten, kâr getirmeyen alan olduğu için insanları ölüme terk eden kapitalizmdir.

Ebola salgınının başlamasının üzerinden bir yıl geçmesine rağmen önlenemeyen salgın Afrika'da can almaya devam ediyor. Dünya Sağlık Örgütü'nün 24 Aralık 2014'te yaptığı açıklamalara göre 19 bin 497 kişi Ebola virüsü taşıyor. Bu hastaların 19 bin 463'üne Gine (2597), Liberya (7862) ve Sierra Leone'de (9004) rastlandı. Mart ayından bu yana Ebola virüsünden yaşamını yitirenlerin sayısı 7 bin 588 kişi. Sadece Sierra Leone'de ölenlerin sayısı 2 bin 500 e ulaştı.

Yine Dünya Sağlık Örgütü istatistiklerine göre gönüllü yardım için gelen doktor ve hemşirelerin 666'sı virüse yakalandı. Bunların 367'si Liberya'dan, 139'u Gine ve 143'ü Sierra Leone'den, biri İspanya ve 3'ü de ABD'den. Doktor ve hemşirelerin 359'u, yani %50'si yaşamını yitirdi.

Ebola virüsünden en fazla etkilenen üç ülkede, Liberya, Sierra Leone ve Gine'de salgın nedeniyle Noel ve yılbaşı kutlamaları yasaklandı. Bar ve restoranlar kapatıldı. Sierra Leone'de ülkenin kuzeyi 5 gün boyunca tamamen karantina altına alındı, sokağa çıkma yasağı uygulandı, iş ve pazar yerleri kapatıldı, ulaşımına izin verilmedi.

Bu üç ülkede kendi imkanları ile açılan tedavi merkezlerinde teknik ekip yetersizliği, medikal malzemenin eksikliği ve ödenmeyen maaşlar çalışanları zor durumda bırakıyor.

Ebola karşısında iki farklı tutum

Küba, Afrika kıtasında halihazırda görev yapan 4000 civarında doktor ve sağlık çalışanının sayısını arttırdı. Venezüelalı doktorlar da Afrika'ya gitmek için Küba'da eğitiliyor. Bölgede Sınır Tanımayan Doktorlar Örgütü'nden doktorlar gönüllü görev yapıyor.

Emperyalist devletlerin hiçbir zaman salgınla gerçekten mücadele etmek ve tümüyle ortadan kaldırmak gibi bir kaygıları yok. Onların tüm derdi salgını çıktığı yerde sınırlamak ve kendi ülkelerine sokmamak. Emperyalist ülkelerin havaalanlarında aldıkları önlemler bunun bir göstergesidir.

Emperyalistler yaşanan krizi fırsata çevirmek için Afrika'ya daha çok asker yığma hesabı yapıyor. ABD emperyalizminin başkanı Obama, Ebola virüsü ile mücadele için ilaç ve doktor yerine bölgeye "güvenliği sağlamak" için 3 bin asker gönderileceğini açıkladı.

ABD emperyalizminin tüm tasası, Liberya'da ücretleri ödenmediği için doktorların greve gitmesini engellemek, sağlık sisteminin yetersizliğine karşı halkın gelişebilecek isyanını bastırmak, ama her şeyden önemlisi de bölgede ABD ile işbirliği içindeki bölge hükümetlerinin istikrarını bozacak ve emperyalist tekellerin çıkarlarını tehdit edecek olasılıklara karşı önden önlem almaktan ibaret.

Şimdiye kadar emperyalist ülkelere yapılan yardımların toplamı 1 milyar doların biraz üstünde. Vaat edilen bu rakam, 2013 yılında ABD emperyalistlerinin askeri harcamalar için ayırdığı 640 milyar dolar, emperyalistlerin Libya, Irak ve Afganistan'daki savaşlarda harcadıkları yüz milyarlar, 2008 krizinde bankaların ya da diğer mali kurumların

kurtarılması için ödenen trilyonlar, Suriye'de ve Irak'ta bir savaş için harcanan milyarlar düşünüldüğünde çok gülünç kalıyor.

Ebola nedir ve bu kadar nasıl ilerleyebildi?

Ebola virüsünü meyve yarasası ve antilop gibi memelilerin taşıdığı tahmin ediliyor. Bu yabancı hayvanın ısırtığı ile memeli hayvanlara (örneğin maymuna) geçen hastalık, o hayvanın etinin yenmesiyle de insanlara bulaşıyor.

Hastalık, bu virüsü taşıyan hastanın ter, kan, sperm, salya, gözyaşı gibi vücut sıvılarına temas ile bulaşıyor. Hastalığın belirtileri baş, boğaz ağrısı ve halsizlik ile beraber yüksek ateş. Bunun ardından bulantı ve kusma ishale yol açıyor, hastalık ilerledikçe kan pıhtılaşması bozulmaya başlıyor ve karaciğer, böbrek yetmezliğinin ardından, birçok organın iflas etmesi ölüme götürüyor.

Adını Kongo'daki bir nehirden alan Ebola Virüs hastalığı ilk olarak 1976 yılında Sudan ve Kongo'da meydana gelen salgınlarda tespit edilmişti. Bu daha sonra kayboldu. Virüs burada küçük kabilelerde görülmüş ve büyük oranda ölümle sonuçlanmıştı. Bu kabilelerin dış dünya ile sınırlı ilişkileri ise virüsün yayılmasını kendiliğinden sınırlamıştı.

Tropik yağmur ormanlarının yakınında kurulan köylerde rastlanan bu virüs, 2012 yılına kadar 20'yi aşkın küçük salgına neden oldu ve 2387 kişide görüldü. En şiddetlisi 2000 yılında Uganda'da yaşandı ve 425 kişi hastalandı. Tüm bu süreçte 1590 kişi (yani hastaların 2/3'si) yaşamını yitirdi.

İnsanlar arasında, hatta bu üç ülke arasındaki ulaşımın gelişmesi, emperyalist sömürü ve müdahaleler şimdiki sağlık felaketinin koşullarını yarattı.

Ebola ve emperyalizm

Ebola'nın bu kadar hızlı yayılmasının ana nedeni,

salgının yayıldığı bölgede sağlık sistemlerinin zayıf olmasıdır.

1980'lerde başlayan ve çeşitli ülkelere dayatılan IMF'nin yapısal uyum programları, bu ülkelerin sosyal altyapılarını, özellikle de sağlık sistemini zayıflattı. IMF'nin Sierra Leone, Gine ve Liberya gibi ülkelere dayattığı kemer sıkma politikaları nedeniyle bu ülkeler kamu harcamalarında kesintilere zorlanmış, sağlık ve medikal alanlarındaki bütçe kesintileri ve özelleştirme politikaları nedeniyle sağlık sistemleri çöktürülmüştü. Hastanelere yeterince kaynak ayrılmamış, hastanelerde, personel azlığı ve materyal donanımsızlığı nedeniyle yeterince hizmet verilememişti. Bu ise salgın hastalıkların yayılmasını kolaylaştırdı.

2008 yılında emperyalist-kapitalist kriz ve bölgesel savaşların yol açtığı yıkım ise süreci daha da hızlandırdı.

Henüz kontrol altına alınamayan son Ebola salgını Aralık 2013'te Gine'de kırsal alanda başladı. Daha sonra üç ülkenin sınırlarının bir araya geldiği yağmur ormanlarından çıkış yolu buldu ve hızla Liberya, Nijerya ve Sierra Leone'ye ve ilk kez kentlere sıçradı. Liberya'nın başkenti Monrovia'ya ulaştı. ABD ve AB ülkelerinde de vakalar görülmeye başlanınca hastalık bir anda dünya gündemine girdi.

Üç ülkenin hepsinde, zaten bozuk olan yerel sağlık sistemi salgının etkisiyle çöktü. Zaten sınırlı sayıda olan hastaneler, salgın nedeniyle kapatılmak zorunda kalındı, hastaların bakımı evlerinde aileleri tarafından yapıldı. Bu ise salgının ayrıca yayılmasına neden oldu.

Ebola 2 bin yıl sonra sağlık sorunu haline geliyor

Ebola hastalığının ortaya çıkmasının nedeni Ebola virüsünün varlığıdır. Araştırmalarda Ebola virüsünün gezegenimizde 2 bin yıldır var olabileceği söyleniyor. Mikropların varlığı hastalıkların oluşması için

gereklidir ama tek başına yeterli değildir. Bunun için yeterli koşulların oluşması gerekir. Yani Ebola virüsünün 2 bin yıldır var olmasına rağmen bugüne kadar bir sağlık sorunu haline gelmemesi, bu hastalığın ortaya çıkması için yeterli şartların oluşmamış olduğunu gösteriyor. Ebola virüsünün insanlar için bir sağlık sorunu haline gelmesinin yeterli şartları son 40 yıldır oluşmuştur.

Şöyle ki: Ebola virüsü yarasaların bedenlerinde, bu hayvanları hasta etmeden yaşar. Virüsün başka canlılara geçebilmesi, başka canlıların virüsü barındıran yarasa türleriyle yakın ilişki kurmasıyla mümkündür. Tarih boyunca insanların, ormanlarda ve mağaralarda yaşayan yarasalarla yok denecek kadar az bir temas içinde olması, bu virüsün insanlara geçmesini önlemiştir.

Kapitalizmin kâr hırsı ve kâr için doğayı sonuna kadar sömürmesi, ormanların yok edilmesini, doğanın acımasızca tahrip edilmesini beraberinde getiriyor. Bu ise birçok canlıda olduğu gibi, yarasaların da yaşam alanlarında değişikliklere yol açıyor. Yaşam alanları yok olan ve yerlerinden edilen yarasalar ve yabani hayvanlar kendilerine yeni yaşam alanları bulmaya, yeni alanlara uyum göstermeye zorlanıyor. Bu da yaban hayvanlarını insanlarla daha sık karşı karşıya getiriyor.

Diğer taraftan kapitalizmin, hammadde gereksinimini karşılayabilmek için insanları madencilik ve ormancılık gibi alanlara sokması ise; insanları yaban hayvanların doğal yaşam alanlarına taşıdı. Buralarda insanları bu hayvanlarla yakın temas içine soktu.

Emperyalizmin amansız sömürüsü ile yoksullaşan ve açlığa mahkum edilen insanlar karınlarını doyurabilmek için giderek daha çok yaban hayvanlarla beslenmek zorunda kalıyor. Bu yabani hayvanlar adaptasyona hazır virüsler taşıyabiliyor.

Yine bu ülkelerde, emperyalizmin doğrudan müdahaleleri ve kışkırttığı savaşlar nedeniyle sağlık altyapıları zarar görmekte, suya erişmesi engellenmekte, savaş alanlarından kaçan büyük insan kitleleri, salgınlara açık ortamlarda yaşamak zorunda bırakılmakta.

Böylece 2 bin yıl boyunca insanlara geçebilme olanağı bulamayan virüs, kolayca insanlara bulaşabilme ve hastalık yapabilme şansı yakalamış oluyor.

Son yarım yüzyılda karşılaştığımız hastalıkların çoğu, yukarıda anlatılana benzer süreçlerle ortaya çıkmış hastalıklardır. AIDS de bunlardan biridir. AIDS ile Ebola, her iki hastalık da sadece alt Sahra Afrika'sından kaynaklanmakla kalmıyor, bulaşma biçimi de birbirine benziyor. Ebola gibi AIDS de vücut sıvılarının teması aracılığıyla, çoğunlukla kan yoluyla geçiyor.

Emperyalizm için bölgenin önemi nedir?

Emperyalistler açısından Afrika kıtasının değeri, yeraltındaki mineral zenginliğinde yatmaktadır. Emperyalizm doğal kaynakları, zenginlikleri talan edip,

halkları acımasızca sömürürken, onları yoksulluğa ve sefaletle iter. Bu da yoksul halkları hastalıklar karşısında güçsüz kılar.

Emperyalizmin sömürgeci altında iliklerine kadar sömürülmüş ülkeler arasında bulunan Sierra Leone, Gine ve Liberya dünyanın en yoksul ülkeleri arasındadır. 185 ülkenin yer aldığı sıralamada Sierra Leone 161., Gine 176. ve Liberya 181. sırada yer alıyor. Üç ülkenin toplam sağlık harcaması, sadece 900 milyon dolardır ki bu, kişi başına sadece 45 dolara denk gelmektedir.

Liberya, zengin demir cevheri ve palmye yağı kaynaklarına sahip. Bridgestone tekeli dünyanın en büyük lastik tesisini, 1926'dan bu yana burada işletmektedir.

Sierra Leone, titanyum bazlı cevher kaynaklarına sahip ve dünyanın ilk on elmas üreticisi arasında.

Gine, demir cevherine, elmasa, uranyuma, altına ve alüminyum elde edilmesinde kullanılan dünya boksit rezervinin yarısına sahiptir.

Geçtiğimiz otuz yıl içinde, bu ülkelerin egemen sınıfları, batılı kapitalist tekellere satılacak hammadde kaynaklarını kontrol etmek için emperyalistlerin desteğiyle, iç savaşlar, darbeler ve etnik katliamlarla ülkeleri harabeye çevirdi.

Emperyalistler ise müdahale gerekçesiyle bölgeye yerleşti. İngiltere ve BM birlikleri Sierra Leone'yi, ABD emperyalistleri ise deniz kuvvetleri ile Liberya'yı işgal etti.

Ebola aşısı ve kapitalizm

Ebola 40 yıla yakın bir süredir biliniyor olmasına karşın ilaç tekelleri Ebola aşısı üretmiş değil. Çünkü Ebola için bir tedavi geliştirmenin maliyeti yüksek, buna karşın tedaviden elde edilecek gelir, yani kâr çok düşüktür. Ve kapitalist üretimde amaç, üretilen mal ve hizmetler üzerinden kapitalistlere sağladığı kazançtır.

Ebola salgınının 1976'dan beri dönem dönem ortaya çıkıyor olması ve son 40 yıldaki salgınlarda Batı Afrika'da 20 bin kişinin hastalıktan etkilenmesi, kapitalist tekellerce kârlı bir alan olmadığı için ilaç geliştirmede yeterli görülüyor. Salgından etkilenen insanların dünyanın en yoksul ülkelerinden olması ve bunların aşığı satın alacak güce zaten sahip olamaması da ayrıca bir etken.

Kapitalist ilaç tekelleri, sürekli satın alınmak zorunda kalınan astım ilacı ve insülin gibi ilaçları üretmek varken, bütün yaşam boyunca yalnızca birkaç kez satın alınması gereken aşılardan üzerine araştırmayı ve aşı üretmeyi uzun yıllar önce terk ettiler.

Kısacası Ebola virüs hastalığının yayılmasının sorumlusu, insanları sınıflara bölen, milyarlarca insanı yoksulluğa, açlığa mahkum eden, kemer sıkma politikaları ile sağlık altyapısını çökerten, kâr getirmeyen alan olduğu için insanları ölüme terk eden, savaşlar çıkaran, doğayı acımasızca tahrip eden kapitalizmdir.

Binler Pegida'ya 'dur' dedi

Almanya'da ırkçı ve İslam karşıtı Pegida'nın Köln ve Berlin'de gerçekleştirmek istediği gösteriler başarısızlıkla sonuçlandı. Pegida'ya karşı sokağa çıkan binlerce kişi, yükselen ırkçılığa tepki gösterirken Köln'deki ırkçı eylem iptal edildi.

Almanya'da haftalardır İslam karşıtlığının yanı sıra göçmenleri hedef alan gösteriler düzenleyen Pegida, 5 Ocak günü Berlin, Köln, Stuttgart ve Dresden'de bir kez daha sokağa çıktı. Kendisini "Batı'nın İslamlaştırılmasına Karşı Yurtsever Avrupalılar" olarak tanımlayan ırkçı oluşumun Köln'deki adı ile Kögida, Deutz Semti'ndeki Otto Meydanı'nda toplandı. Çeşitli kaynaklara göre sayıları 300 ila 500 arasında gösterilen Kögida, bir süre Avrupa'nın İslamlaşmasını durduralım" yazılı pankart açtı.

İrkçilerin Köln hezimetini

Kögida'ya karşı toplanan 5 bini aşkın kişi ise ırkçılığı kınayan sloganları ile diğer eylemi bloke etti. Eylemde "Köln renkli kalacak", "Çeşitlilik güçtür" ve "İrkçiliğe ve şiddete hayır" yazılı pankartlar taşındı, "Naziler dışarı!" sloganları atıldı.

Alman polisi, iki eylemi de çembere alırken Kögida, ilerleyen dakikalarda gösterisini iptal etmek zorunda kaldı. WDR isimli radyodaki duyuruda, ırkçıların kendilerine karşı toplanan grubun sayısal üstünlüğü sebebiyle eylemlerini iptal ettiği açıklandı.

Kögida gösterisi nedeniyle Köln'deki tarihi Dom katedrali de ışıklarını kapadı.

Köln ile eş zamanlı olarak Berlin ve Stuttgart'ta da ırkçılara karşı eylemler düzenlendi.

Berlin'de binler ırkçı eylemi durdurdu

Berlin'de Belediye Sarayı önünde toplanan "Baergida" isimli ırkçı grubun sayısı 300 civarında kaldı. İrkçilere karşıysa 5 bin kişi sokağa çıktı. Brandenburg Kapısı'na yürümeyi planlayan ırkçıların karşıt eylemciler tarafından durdurulduğu ve yürüyüşü gerçekleştiremedikleri belirtildi.

Stuttgart ve Dresden

Stuttgart'ta da binlerce kişi, Pegida'ya karşı düzenlenen eyleme katılarak, Stuttgart'ta göçmenlere ayrımcılık yapanların yerinin olmadığına dikkat çekti.

Pegida oluşumunun ortaya çıktığı Dresden'de ise binlerce ırkçı bir kez daha göçmen karşıtı eylem düzenledi. Kentte haftalar öncesinde az sayıda kişinin katıldığı eylemlerle başlayan ırkçı gösteriler en son 17 bin kişiye kadar varmıştı.

Mücadele ve kazanımlarla anılacak bir yıl için görev başına!

2014 yılını geride bıraktık. Yolsuzluk operasyonlarının sarsıcı etkisi altında açılan 2014 yılı, tapeler, internet yasakları, gözaltı ve tutuklama furyaları, yargı ve emniyet kurumlarına dönük müdahaleler vb. ile düzen içi rant ve iktidar savaşının sürdürüldüğü bir yıl oldu. AKP şefi Cumhurbaşkanlığı koltuğuna otururken, 2013 Haziran'ında patlak veren halk hareketinin yarattığı korkunun, Suriye politikasında yaşanan çöküş ve Kobanê halkının IŞİD karşısında gösterdiği destansı direnişin sarsıcı etkilerini bastırabilmek amacıyla polis devleti uygulamalarına hız verildi. İç iktidar dalaşında ve Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde başarı elde etse de, bu başarılar, sermaye düzeninin derinleşen açmazlarının yarattığı kaygılar nedeniyle, AKP iktidarının derin bir nefes almasına yetmedi. Berkin Elvan'ın cenazesinin milyonlar tarafından sahiplenilmesi, Soma maden katliamı sonrası gelişen kitlesel eylemler ve serhıldanı andıran 6-8 Ekim Kobanê eylemleri; bir yandan Haziran Direnişi'ne kaynaklık eden toplumsal dinamiklerin yerli yerinde durduğunu, öte yandan da "çözüm" aldatmacasının Kürt halkının mücadele ruhunun dizginlenmesine yetmediğini ortaya koymuştur. AKP iktidarı, tüm bu patlama dinamiklerini bastırmak adına polis ve yargı terörünü tırmandırırken, öte yandan da devletin en küçük biriminde dahi kadrolaşmaya yönelmekte ve dinin etkisi altında kalan emekçi yığınları yedeğinde tutma çabası içerisinde gericileştirme politikalarına hız vermektedir.

Geride bıraktığımız yıl, işçi sınıfı cephesinde de mücadele dinamiklerinin geliştiği, çok sayıda lokal işçi direnişlerinin yanı sıra grev yasaklarının ve sendikal bürokrasinin ihanetlerinin de yaşandığı bir yıl oldu.

Taşeron köleliğine başkaldıran Greif işçilerinin fabrika işgali, denebilir ki dönemin en ileri mücadele deneyimi oldu. Bu aynı direniş, sendikal bürokrasinin işçilerin mücadelecisi bir tutum geliştirmesi karşısında nasıl bir uğursuz rol oynayabileceklerini de tüm çıplaklığı ile gözler önüne serdi. Yüzlerce çevik kuvvet polisi ile işgal fabrikasına yapılan operasyon ile karşılanan bu direniş, çıktıkları kürsülerde bol bol nutuklar çeken sendika ağalarının, işçilerin militan bir mücadeleye giriştikleri bir durumda nasıl da sermayenin yanında saf tuttuklarının da açık göstergesi oldu. Daha fabrikanın işçilerin kararı ile işgal edildiği gün yaptıkları açıklama ile sermayenin yanında ve direnişin karşısında saf tutan DİSK/Tekstil bürokratları, her adımda türlü türlü ayak oyunları ile direnişin güçten düşmesi için azami çaba gösterdiler ve en nihayetinde polis gücüyle direnişin bastırılmasına davetiye çıkartan tutumlar geliştirdiler.

Daha farklı biçimlerde olsa da benzer bir ihaneti, grevleri yasaklanan Şişecam işçileri ve özelleştirmeye karşı bir buçuk yılı aşkın bir süre direnen Yatağan işçileri de yaşadılar. Metal işkolu grup toplu sözleşmelerinde ise Türk Metal bilindik ihanetçiliğini yine hayata geçirdi ve metal işçileri bir kez daha ihanete uğradılar. Tüm bu ihanetlere ve sendikalara duyulan güvensizliğe rağmen 2014 yılı lokal direnişlerin yaygınlaştığı ve işçi sınıfının mücadele

2014'te, tüm "başarı" görünümüne rağmen düzenin açmazları derinleşmiş, sermaye iktidarı gerek iç ve gerekse de dış politikada yaşadığı handikaplar karşısında polis devleti uygulamalarına ve dinsel gericiliğe sarılmaktan başka çözüm üretmez duruma gelmiştir.

dinamiklerinin geliştiği bir yıl oldu. Soma'da yaşanan madenci katliamı ise toplum düzeyinde sarsıcı bir etki yarattı ve yaygın eylemlerin konusu oldu. Burada sayamadığımız ve kimileri kazanımla sonuçlanan çok sayıda direniş yaşandı 2014 yılında.

Bu direnişlerin önemli bir bölümü sendika ağalarının açık veya örtülü ihanetleri ile karşılaştı ve tutarlı bir önderlikten ve taban iradesine dayanan bir örgütlülüğün yoksun oldukları ölçüde biriken tepkiye rağmen sendikal bürokrasiyi aşma iradesi gösteremediler. Yarattıkları taban örgütlülükleri ile sendikal bürokrasiyi aşmayı önemli ölçüde başaran Greif Direnişi ise yeterli bir sınıf dayanışmasından yoksun kalarak patron-sendika-polis işbirliği ile ezildi.

Kısacası 2014'te, tüm "başarı" görünümüne rağmen düzenin açmazları derinleşmiş, sermaye iktidarı gerek iç ve gerekse de dış politikada yaşadığı handikaplar karşısında polis devleti uygulamalarına ve dinsel gericiliğe sarılmaktan başka çözüm üretmez duruma gelmiştir. Kadın ve çocuk cinayetleri artış gösterirken, iş cinayetleri ve çevre katliamları yılın gündemden düşmeyen başlıkları olmuştur. IŞİD çetesinin Kobanê halkının üstüne salınmasında birincil derecede rolü olan AKP iktidarı, Kürt sorununda uzun yıllardır sürdürdüğü oyalama politikalarını hayata geçirmekte zorlanır hale gelmiş, denebilir ki "çözüm" aldatmacasını, Kürt hareketinin gösterdiği 'tolerans'

sayesinde sürdürebilmiştir. İktisadi yaşamda ise taşeronluk düzeni yaygınlaştırılırken, işsizlik, düşük ücret, güvensizlik ve özelleştirmelerle işçi ve emekçilerin yaşadıkları yaşamsal sorunlar katlanılmaz boyutlara ulaşmıştır.

Birleşik ve militan bir kamu emekçileri hareketi yaratmak için bugünden hazırlanmalıyız!

Kamu emekçileri açısından ise 2014, kaybedilmiş bir yıl oldu. Kamu emekçileri hareketinin yaşadığı tıkanma derinleşmeye devam etti. KESK ve bağlı sendikalara hakim ve sınıf mücadelesi perspektifinden yoksun bürokratik-icazetçi çizgi, kamu emekçilerinin gündemlerinden ve taleplerinden uzaklaşmak olarak kendisini göstermeye devam etti. Gününbirlik ve yasak savma türünden eylemsellikleri bir yana bırakırsak, denebilir ki, programsız geçirilen bir yılı daha geride bıraktık. Kamu emekçileri hareketinin yaşadığı tıkanmanın nedenlerini gerek bültenimizde ve gerekse de çıkardığımız bir dizi broşürde dile getirmiş, öteki etmenlerin yanı sıra bu tıkanmada başat rolü reformist sol gruplar tarafından harekete taşınan icazetçi-bürokratik çizginin oynadığını ortaya koymuş ve tüm bir tıkanmayı önderlik boşluğu olarak

tanımlamıştık. Bürokratik-icazetçi çizgi aşılmadan kamu emekçileri hareketinin ilerletilemeyeceğini, ancak bu çizginin aşılmasının da şu veya bu grubun yönetimlere gelmesiyle değil tabanın iradesini açığa çıkartacak taban örgütlenmeleri ile mümkün olacağını söylemiştik. Sınıfsal bir perspektifle bir mücadele programı ortaya koyamayan, parlamentarist bir bakış ile düzenin siyasal çalkantılarından medet uman reformist çizginin harekette ilerletici değil geriletici bir rol oynadığı, yılların mücadele deneyimi ile daha görünür hale gelmiştir.

Düzenin her cepheden açmazlarının derinleştiği bir dönemde, kamu emekçilerinin programlı ve hedefli bir mücadele içerisine çekilmesi bugünün ertelenemez görevi olarak durmaktadır. 2015 yılı kamu emekçileri açısından toplu sözleşme yılı olması nedeniyle de hayati bir önem taşımaktadır. KESK'in ve bağlı sendikaların, bu yılı programlı bir mücadele ile karşılamaları büyük önem taşımaktadır. Ne var ki, grev eksenli ve kazanıma odaklanmış bir mücadele programının oluşturulması sendika bürokratlarından beklenemez. Dahası üstten oluşturulan ve bir irade birliğine dayanmayan bir programın bırakın kamu emekçilerini harekete geçirmesini, kadroları dahi harekete geçirme gücü olamaz. Böyle bir program ancak taban basıncı ve iradesini açığa çıkartacak, aşağıdan örgütlenen süreçler işletilerek mümkün olabilir. Bu aynı zamanda bürokratik-icazetçi hakim çizginin, gelişen taban dinamiklerini günübürlük-yasak savma türünden eylemler içerisinde tüketmesinin önüne geçmenin de tek yoludur. Kuşkusuz böyle bir sürecin işletilmesinin sağlanması, öncü kadroların inisiyatifler, platformlar, forumlar gibi araçlar yaratması ve bu türden taban örgütlerinde bir araya gelmeleri ile mümkündür. 2015 yılını kazanımlarla anılan bir yıl haline getirmek ve birleşik-militan bir kamu emekçileri hareketi yaratmak için kısa vadede aşağıdaki hedefleri önümüze koymalı ve bu hedefler doğrultusunda taban örgütlerini yaratmalıyız:

✓ *Grev hakkı için mücadele yeniden gündemleştirilmeli, Anayasa Mahkemesi'nin grev hakkını tanıyan kararı, her sendikanın kendi üyesi adına toplu sözleşme yaptığı grevli bir toplu sözleşme düzeninin sağlanması için verilecek fiili bir mücadelenin dayanaklarından biri olarak ele alınmalı, "Grev hakkı için 1 milyon imza" gibi kamu emekçilerini harekete geçiren ve fiili grevlerle hayata geçirilecek kampanyalar örgütlenmelidir.*

✓ *2015 toplu sözleşmelerini de içerecek biçimde, grev eksenli ve hak alıcı kapsamlı bir mücadele programının oluşturulması amacıyla, üstten dayatmacı "eylem takvimi" anlayışından vazgeçilmeli, işyerlerinden başlayacak tartışma süreçleri örgütlenmeli ve vakit kaybetmeksizin bölge toplantıları, program kurultayları vb. gerçekleştirilmelidir.*

✓ *Kamu emekçilerinin insanca yaşanabilir ücret, ücret adaleti, ek ödemelerin emekli keseneğine esas kazanca dahil edilmesi, parasız eğitim-parasız sağlık, taşeron, sözleşmeli vb. adlar altında çalışan kamu çalışanlarının kadroya alınması gibi temel talepleri, mücadele programının ana hedefleri içerisinde tanımlanmalı, bu talepler uğruna kazanıma odaklı bir mücadele çizgisi benimsenmelidir.*

Sosyalist Kamu Emekçileri

(Kamu Emekçileri Bülteni'nin Ocak-Şubat 2015 tarihli 48. sayısından alınmıştır...)

3. Eğitimciler Forumu gerçekleştirildi

Eğitimciler Forumu 3. forumunu 27 Aralık'ta gerçekleştirdi. Forumu, ilk iki forumda tartışılan konuların ve alınan kararların bilgilendirilmesi ile başladı. Yeni moderatör seçimi yapılarak işleyiş dair planlamalar yapıldı.

İki oturum olarak planlanan forumda, tartışma başlıklarından 13 Aralık miting değerlendirmesi ve 2015 toplu sözleşme bir arada ele alındı. Bu oturumda sık sık KESK'e hakim anlayışlar ve bunların sendikal mücadele pratikleri gündeme geldi.

İkinci oturumda ise 19. Milli Eğitim Şurası tartışıldı. Şurada ve şura sonrasında Eğitim Sen'in tutumuna çubuk büküldü. 8 Şubat Alevi örgütlerinin almış olduğu miting kararına değinildi. Forumun iç

işleyişini sağlamak amacıyla forum bileşeni olan her şubeden bir temsilcinin olduğu bir koordinasyon oluşturuldu.

Canlı ve verimli tartışmaların yapıldığı forumda bir dizi kararlar alındı.

Bu kararlar şöyle: Forumun temel ilkelerinin tartışılacağı 4. forumun 17 Ocak'ta yapılması, anasınıflarında ve diğer tüm okullarda okutulacak olan değerler eğitime karşı Eğitim Sen'i "Değerler eğitimi reddediyoruz! Eğitim Senli öğretmenler olarak derslerimizde işlemeyeceğiz" tutumunu şubelere taşımak ve Eğitim Sen Genel Merkezi'ni tutum almaya çağırın bir deklarasyon yayınlamak.

Sosyalist Kamu Emekçileri

BES'ten TÜİK'teki 4/C köleliğine karşı eylem

Büro Emekçileri Sendikası (BES) İstanbul Şubeleri TÜİK'teki 4/C'li çalışanların yeni sözleşme dönemi için, Beşiktaş'ta bulunan TÜİK İstanbul Bölge Müdürlüğü önünde 5 Ocak günü basın açıklaması gerçekleştirdi.

Açıklamadan önce TÜİK'teki çalışma ortamına dikkat çekilerek, burada çalışan kamu emekçilerinin %65'inin kadrosuz olduğu söylendi.

Eylemde basın açıklamasını yapan BES İstanbul 2 No'lu Şube Sekreteri Mehmet Emin Beşirici, TÜİK çalışanı 4/C'lilerin 11 ay 28 günlük sözleşme imzalamak durumunda bırakıldıklarına dikkat çekerek "Bu bildiriye okuyan kişi 9 yıldır TÜİK'te 'geçici' olarak çalışmaktadır. 20 yıl çalışıp 'geçici' olmak hangi akla ve mantığa uymaktadır?" dedi.

TÜİK'te çalışan personelin ucuz işgücü olarak görüldüğünü ve yoğun emek sömürüsüyle karşı karşıya kaldığını ifade eden Beşirici, en düşük kamu emekçisi maaşını bile alamadıklarını belirtti.

Sermayeye değil emekçiye bütçe için taleplerini aktaran Beşirici, kadrolu istihdamın sağlanması, 4/C'lilere verilmeyen ek ödemelerin temel ücrete yansıtılması ve emeklilik hesaplanmasına eklenmesi gerektiğini vurguladı. Her fırsatta patronların vergi,

prim ve faiz borçlarını silen hükümetin, ağır borç yükü altındaki emekçilerin borç faizlerini tamamen silmesi de taleplerin arasında yer aldı.

Beşirici, sürekli artan iş cinayetlerini durduracak tedbirler alınması gerektiğini, işçi sağlığı ve güvenliği önlemleri almayanlara ağır yaptırım uygulanması gerektiğine de değindi.

Açıklamanın ardından, Anadolu yakasındaki 45 TÜİK çalışanı 4/C'linin eyleme katılmasına izin vermeyen müdür protesto edilerek hakkında suç duyurusunda bulunulacağı söylendi.

Kızı Bayrak / İstanbul

Emekçi Kadın Çalıştayı'ndan baharı örgütlemeye!

21 Aralık 2014 tarihinde, farklı illerde çalışma yürüten Emekçi Kadın Komisyonları tarafından kadın sorunu, emekçi kadın çalışmasının sorunları ve ihtiyaçlarının tartışıldığı ve önümüzdeki dönem politikalarının belirlendiği bir çalıştay gerçekleştirildi.

Kuşkusuz ki her etkinlik, bir ihtiyacın ürünü olarak ortaya çıkar ve geleceğe dair sonuçlar bırakır. Emekçi Kadın Komisyonu çalışanları ile gerçekleşen çalıştay ise, Devrimci Kadın Kurultayı sürecinin ardından belli bir süreklilik eğilimi gösteren emekçi kadın çalışmasının sorunlarını ve hedeflerini daha net tanımlamak ihtiyacından kaynaklanıyordu. Çalıştayda gerçekleşen sunumlar ve bu temelde yapılan tartışmalar, çalışmadaki sorun alanlarına dair bir bilinç açıklığı sağlarken, emekçi kadın çalışmasında bugüne kadar istenen mesafenin alınamamasının gerisinde sınıf çalışmasındaki zayıflığın bir parçası olarak emekçi kadınlara yönelik özgül çalışmanın ve somut politika üretmekteki zorlanmanın var olması gerçeğini gösterdi. Çalıştaydaki sunum ve tartışmalarda en belirgin şekilde öne çıkan bu tablo oldu.

Sınıf çalışmasıyla bağı ekseninde ele aldığımız emekçi kadın çalışmasının gerek önemini gerekse de gerçek rolünü Devrimci Kadın Kurultayı'nın ardından yaşanan iki gelişme bize somut olarak göstermiş oldu.

Birincisi, Haziran Direnişi idi. Çok yönlü birikmiş sorunlar üzerinden patlayan Haziran Direnişi, aynı zamanda AKP'nin kadınları aşağılayan, yok sayan dinci-gerici politika ve söylemlerine karşı da tepkiyi açığa çıkarmış, kadınların bu direniş içinde kitlesel olarak yer almalarında izlenen bu politikaların özel bir payı olmuştur. Ancak direniş süreci ve sonrasında görüldüğü gibi, Haziran Direnişi, kadınların uyanışına, toplumsal-sosyal sorunlara karşı daha duyarlı bir hale gelmesine yol açmıştır.

İkincisi ise, işçi sınıfının devrimci geleceğinin ifadesi olan Greif Direnişi ve bu direnişte açığa çıkan kadın işçi inisiyatifidir. Kadınların yer aldığı bir dizi direnişte olduğu gibi, kadınlar çifte baskı ve ezilmişlikten kaynaklı biriken öfke ve tepkilerini ifade edecek zemin bulduklarında açığa çıkan devrimci enerji hem kadın işçilerde büyük bir değişim yaratmış hem de direnişlerin tümüne büyük bir itilim kazandırmıştır.

Yakın süreçte bir başka gelişme olan Kobanê direnişi ise, kadınların taşıdığı devrimci enerjinin

gücünü bir kez daha göstermektedir.

Özetle, Haziran Direnişi'nin yerel çalışma alanlarında emekçi kadın çalışmasını tetikleyen bir rol oynadığını söylemek mümkündür.

Çalıştayı gösterdikleri...

Dışarıdan katılımlara açık olmakla birlikte, asıl olarak Emekçi Kadın Komisyonları bileşenleri ile gerçekleşen çalıştayımız, tüm güne yayılan işlevsel sunumları, canlı tartışmaları ve katılımcıların kadın sorunu ile faaliyetin sorunlarına ilgisinin de bir göstergesiydi. Kadın sorunu konusunda ideolojik mücadele başlığını tartışma ihtiyacının kendini daha fazla hissettirmesi, bu konudaki ilginin ve aynı zamanda bilinç açıklığı ihtiyacının somut göstergesiydi. Ancak çalışmanın sorunları ve deneyimleri konusunda canlı tartışmalar yapılmakla birlikte, mevcut durum çalışmanın zayıflığının da bir ifadesi idi.

Kuşkusuz ki tüm gün süren tartışmalarda EKK bileşenlerinin vardığı birkaç temel sonuç var. Birincisi, farklı yönleriyle kadın sorununda ideolojik mücadelenin vazgeçilmez önemi. İkincisi, kadın çalışmasının sınıf çalışmamızın ayrılmaz bir parçası olduğu gerçeği. Bu açıdan bugüne kadar yaşanan kesintilerin nedenlerini ise öncelikle olarak sınıf çalışmamızın sorunlarıyla birlikte değerlendirme ihtiyacı olduğu açıktır.

Her bir başlık ayrı yazı konuları olduğu için ayrıntılarına girmiyoruz. Ancak çalıştayımız, kendi hedefleri çerçevesinde çalışmanın sorunları konusunda

cinayetlerinde ciddi bir sayıyı ifade ettiği belirtildi ve şunlar aktarıldı: "Çocuk yaşta evliliklerin önünün açılmasıyla 14'ünde Kaderlerin öldürüldüğü bir yılı geride bıraktık. AKP tarafından 'masumane' bulunan bu evlilikler nedeniyle öldürülen kadınların çok ciddi bir rakamı genç kadınlardan oluşuyor."

2014 yılında öldürülen 294 kadının yüzde 25'inin, 25 yaş altındaki genç kadınlar olduğu belirtildi.

"Somut verilere bakıldığında kadınların kendi yaşamlarına dair karar almak istediğinde öldürüldüğünü gördük" denilerek AKP gericiliğinin kadınların hayatına yön verme çabaları da teşhir edildi.

güçlerimizde tam bir bilinç açıklığı yaratılmasına hizmet ettiği için, aynı zamanda hem öncesinde hem de çalıştay esnasında katılımcıları tartışma sürecinin bir parçası haline getirerek kendi işlevini yerine getirmiştir.

Direnişi yükseltme çağrısı...

Emekçi kadın çalışması, gündelik siyasal sınıf çalışmamızın doğrudan bir parçasıdır. Sınıf çalışmamızın gündemleri ne ise, aynı gündemler kadın çalışmamızın kadınları kesen özgül boyutuyla da gündemimizdir. Sınıf çalışması kapsamında yöneldiğimiz fabrikalar, aynı zamanda emekçi kadın komisyonlarımızın da hedefidir. Zira, kadın işçilerin varlığı, bu açıdan alana/fabrikaya özgül bir çalışmayı zorunlu kılmakla birlikte, kadın işçilerin yokluğu dahi bu alanlara kadın sorunu konusunda bilinçlendirme, aydınlatma ve erkek işçileri bu temelde eğitime ihtiyacını ortadan kaldırmamaktadır.

Emekçi kadın çalışmamıza dair tüm bu temel esaslarla birlikte, içine girdiğimiz bahar sürecinin kendine özgü yüklenme alanları, aynı zamanda emekçi kadın komisyonlarımızın da gündemini oluşturmaktadır. Greif etkinliği ile başlayan, 1 Mayıs ve seçimlere kadar uzanan dönem aynı zamanda sınıf zemininde kadınlara direnme ve örgütlenme çağrısının yükseltileceği bir faaliyet olarak örgütlenecektir.

8 Şubat günü gerçekleşecek olan Greif Direnişi'nin 1. yıldönümü etkinliği, kendi içinde bir etkinlik çalışması olmanın ötesinde yeni Greifler yaratma ve bu temelde örgütlenme faaliyetinin güçlendirildiği bir çalışma olarak ele alınmalıdır. Keza, birbirinden koparılamaz şekilde iç içe işletilmesi gereken bir diğer gündem ise 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'dür. Son yıllarda daha çok kendi zeminimizde kutlamak durumunda kaldığımız 8 Martlar, yine, Greif direnişinin yol göstericiliğinde kadın işçilere dönük direnme ve örgütlenme çağrısının yükseltilmesi hedefiyle hareket edilmelidir.

"Güne yükleniyor, geleceğe yürüyoruz" diyen Emekçi Kadın Komisyonları, önümüzdeki süreci işçi sınıfının baharına çevirmek için kendi üzerine düşen sorumlulukları omuzlayacaktır.

Emekçi Kadın Komisyonları

2014'te

294 kadın katledildi

Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu, 2 Ocak günü 2014 yılında gerçekleşen kadın cinayetlerine dair hazırladığı raporu açıkladı. Raporda Türkiye'de 2014 yılında 294 kadının öldürüldüğü belirtilirken, öldürülen kadınların yüzde 47'sinin kendi hayatlarına dair karar almak isterken katledildiği ortaya konuldu.

Raporda AKP'nin kadına yönelik politikaları teşhir edilirken, çocuk yaşta evlendirilen kadınların kadın

“Zorbalığa karşı mücadelemizi sürdüreceğiz!”

“Cellat uyandı yatağında bir gece
‘Tanrım’ dedi bu ne zor bilmece:
Öldürdükçe çoğalıyor adamlar
Ben tükenmekteyim öldürdükçe...”

Şairin de dediği gibi öldürdükçe, hapse attıkça, yeni yargı paketleri, yeni yasalar yürürlüğe koydukça bitmiyor, çoğalıyorlar. İşçiler, emekçiler, öğrenciler, hepsini öldürdüm ama öldürdükçe, zulmettikçe çoğalıyor daha güçlü geliyorlar. İşte kapitalist sistem kendi mezarını giderek daha derine doğru kazmakta. Psikolojisi de bu yönde ilerleyip daha da katletmek için en son “İç Güvenlik Paketi” adında yeni bir paketle çıktı direnenlerin karşısına.

Eylemlerde daha çok gaz atmak, silah sıkmak için polisin yetkisi arttırılırken eylem yapanlar buna karşı tepki göstermek şöyle dursun yüzlerini dahi örtse “maske” statüsünde görülüp “terörist” olarak yargı karşısına çıkarılmakla tehdit ediliyor. Eğer karşılık verirse tam yetkili olan polis yeniden “destan” yazabilecek. Yetkisi tam olan sistemin korumaları istedikleri gibi insanların üstlerini, ev/işyeri gibi mekânları da rahatça arayabilecekler. Polis terörü de yetmezmiş gibi bir de esnaflar devletin korumalıklarını üstlenebilecek. Bu da artık sokaklarda bizlere dönük eli palalı-sopalı daha nice yandaşların ortaya çıkacağı ve bunların da “resmi” sayılacağına göstergesidir. Eylem için sokağa çıkmak suç olduğu gibi sokağa çıkmayı düşünmek dahi suç sayılacak. Sanal ortamlarda fikir paylaşımları eğer sistem karşıtı olarak tespit edilirse “nefret söylemi” sayılıp yine bir yargılama sürecine girilecek. Sanki telefon dinlemeleri yapılmıyormuş gibi bir de dinlemeler izinsiz-yasadışı bir şekilde yapılmasına meşruluk getirildi. Eylemlerde doğacak hasarlar eylemde yer alan kişilere kesilecek. Zaten zulüm altında kölelik koşullarında günde 12 saat çalışan işçi ve emekçilere, onların çocuklarına hiçbir yük yokmuş gibi bir de bu şekilde bir yük getirildi.

Devletin korumalarına artık istediği kişiyi günlerce gözaltında tutabilecek eğer yetersiz görürse bu süreyi uzatabilecek yetki verildi.

Bu tarz engelleme yasaları sadece Türkiye’ye özgü bir tavır değil. Koltukları sallanan kapitalist sistemlerin hemen hepsinde görülmekte. “Özgürlükler ülkesi” olan Amerika’da da polisin eylemcilere yönelik uyguladığı şiddet devlet tarafından meşru karşılanmakta. Hatta insanları sırf siyahi oldukları için vahşice katledilmekte. Bunun benzerini Haziran Direnişi’nde yaşadık. Ali İsmail Korkmaz ve Ethem Sarısülük’ü vahşice katleden devlet kendi korumalarını kollamış ve suçsuz bulmuştur. Bir benzer yasa da İspanya’da uygulamaya sokuldu. Mariano Rajoy hükümeti tarafından çıkarılan “Tasma Yasası”yla artık “izinsiz” olarak yapılan eylemlere katılan kişilere 1000 avro para cezası kesilebilecek. Tıpkı Türkiye’de olduğu gibi sosyal alanlar üzerinden eylemlere çağrı yapmak, devletin şiddetini teşhir etmek de suç sayılacak. Eğer çağrı yapılan gösteride polise karşı bir tavır sergilenirse çağrı yapan kişi veya kuruma 30 bin avro ceza kesilecek.

Düşman bize saldırıyorsa demek ki huzursuz ediyor, rahatını bozuyoruz ve doğru yolda ilerliyoruz anlamına gelmektedir. Şimdiye kadarki grevlerde, eylemlerde, basın açıklamalarında barbarca saldırıyordu, sistem karşıtı her tür söylemi engellemeye çalışıyordu. Ancak “öldürdükçe çoğalıyor” zulme karşı çıkarılır. Bu paketle birlikte yapmak istedikleri katletme fiilini yasal bir hale getirmektir. Ancak bizler işçiler, emekçiler, gençler bundan önce nasıl ki bu kapitalist sistemi yıkmak için mücadele ediyordusak ve bu yolda karşımıza çıkan tüm engellemelere karşı direndiysek, yeni “paketlere” de gelecek olanlara karşı da örgütlü mücadelemizi kararlılıkla sürdüreceğiz.

Trakya’dan bir Ekim Gençliği okuru

‘Temel derslane’ kayıtları başladı!

Uğur ve Kültür gibi, derslane sektörünün önde gelen şirketleri yeni “okul” kayıtlarına başladı. AKP’nin sözde eşitsizliğe karşı derslaneleri kapatma iddiasının ardından derslanelerin özel eğitim kurumu olarak yoluna devam etmesinde böylece ilk adım atıldı.

Uğur, temel lise yerine “Hazırlık Lisesi” adını kullansa da sonuç değişmiyor. Kampanya reklamlarında da vurgulandığı gibi, formül hem okul hem derslane anlamına geliyor. Derslanelerin kapatılması şöyle dursun, artık derslaneye gitmek için devlet okulu yerine bu öze eğitim kurumlarına kayıt gerekecek. Bu da eşitsizliğe karşı yapıldığı iddia edilen kapatmaların aslında eğitimin özel sektöre pazar olarak daha geniş açılmasının dışında bir şey getirmeyecek. İşçi ve emekçi çocuklarının karşısınaysa sınavlara hazırlıkta yine aynı zorluklar çıkarılacak.

İsim değişti mantık aynı

Sınav isimlerindeki harf değişimleri gibi derslaneler de isim değiştirerek aynı pratiği uygulamaya devam ediyor. Derslaneler de temel lise olmasına karşın “sınavlara hazırlar” şiarıyla çalışıyor. Eğitimi eleme sınavlarına hazırlamak olarak gören bir düşüncenin hakim olduğu lisenin ne yapacağı ortadadır.

Özel lise statüsü kazanan bu derslaneler öğrencileri yarış atı gibi görmeye, sınavda derece çıkartma hırsıyla hareket etmeye devam edecektir. Bu da sermaye hükümetinin dünden bugüne iddia ettiği eğitim sistemindeki değişikliklerin aldatmaca olduğunu bir kez daha gösteriyor.

Kültür Eğitim Kurumları Kurucu Temsilcisi ve Genel Müdürü Ahmet Sait Yurtseven “eğitimde dönüşüm” için şunları ifade etti: “Biz bu dönüşüm süreciyle birlikte derslanelerin itibar kazanacağına inanıyoruz. Kültür Derslaneleri olarak dönüşüm için ilk başvuran kurumuz. Hem derslane hem okul bir arada stratejisiyle, öğrencilerimize daha faydalı eğitim sunacağımıza inanıyoruz.”

Yurtseven’in dediği gibi; dönüşüm, derslaneleri mağdur etmek bir yana itibar kazandırarak kârlarını büyütüyor.

Bakanlıktan fişleme emri

İçişleri Bakanlığı’nın Kasım 2014 tarihinde 81 ilin valiliğine İnceleme ve Tespit Komisyonu’ başlıklı gizli ibareli bir talimat göndererek öğrencilerin kaldığı evlerin, apartların vb. izlenerek öğrencilerin fişlenmesini istedi.

Talimatta Milli Eğitim, Emniyet, Defterdarlık, SGK, Aile ve Sosyal Politikalar il müdürlükleri ile belediyelerden birer personelin fişlemede görevlendirilmesi istenirken, yapılan fişlemelerin bilgisi aylık olarak valiliklere iletilecek. Ayrıca bu fişleme bilgileri düzenlenerek İçişleri Bakanlığı’na iletilecek. Bakanlık bünyesinde oluşturulacak 5 kişilik ekip bu fişleme sisteminin merkezinde duracak. Fişleme komisyonunda yer alacakların listesinin 5 Aralık 2014 tarihine kadar bildirilmesi istendi.

Balık, böcek ve kuş imgeleriyle yabancılaşmadan özgürlüğe

*“Cihân-ârâ cihân içindedür arayı bilmezler
O mâhiler ki deryâ içredür deryâyı bilmezler”**
Hayâlî

İnsanlık bin yıllardır kendini tanımanın mücadelesini veriyor. Kim olduğunu, nereden gelip nereye gideceğini tatmini olmayan bir merak duygusuyla sorguluyor. Kimi toplumlar ölü bedenleri yakarak küllerini doğaya savururken kimileri ise toprağın altına gömülerek dirilecekleri günü bekliyor. Tarihten bu yana mitler, dinler ve bilim bu soruların yanıtlarını arıyor ve her biri kendi yöntemiyle sonuca ulaşmaya çalışıyor. Hayâlî'nin yukarıdaki beytinde dile getirdiği gibi derya içre olup deryayı bilmeyen balıklardan da tuhaf insan soyu içinde bulunduğu koşulları ön yargılarından, geleneklerinden, dini inançlarından sıyrılarak irdeleyemiyor ve sonuç olarak adeta bir kısır döngü gibi her defasında evrenin keşfine çıkıyor. Bu uzun ve zorlu yolda Kaf Dağı'na uçan kuşlar misali yorulanlar, kaçanlar, telef olanlar olurken, inanç dolu yürekleriyle Bilgi Ağacı'na konup Simurg'un evini tutuşturanlar ise küllerinden yeniden doğarak hakikat düşlerini omuzluyor. Rengârenk kanatlarına gerçeğin tozlarını yükleyip geriye dönen otuz kuşun hikâyesi de çok da uzağında olmadığımız topraklarda yüzyıllardır anlatılıyor.

Simurg, kuşlar ülkesinde bir efsanedir. Kanadında dünyanın bütün renklerini saklayan ve Kaf Dağı'nın yücesine kök salan Bilgi Ağacı'nda yaşayan bir kuştur Simurg, başka bir deyişle Zümrüd-ü Anka. Yalnızca onu gerçekten görmek isteyenlere görünür ve bedel ödemekten çekinenlerin asla ulaşamayacakları dağın doruklarında gizlenir. Daha önce onu aramaya çıkan hiçbir kuş geriye dönmemiştir. Ancak efsane bu ya bu kez yalnız çıkılmaz yola. Gönüllü kuşlardan oluşan kalabalık bir kabile oluşturulur ve bu kabile bilge kuşun öncülüğünde zorlu yollara koyulur. Neler öğrenmez ki Simurg'u görmeye ant içmiş kuşlar bitmek bilmeyen o uzun yolda? Her geçen gün sayılarının azalmasına rağmen yola devam etmekteki ısrarları buradan gelir. Korkuyu, yılgınlığı, ihaneti görürler, tanırırlar. Ve her defasında arınırlar, yollarına devam ederler. Her birinden bir iz taşıyan ama benzersiz olmayı başaran, ömrünün sonuna geldiğinde tünediği Bilgi Ağacı'yla birlikte kendini ateşe veren ve kül olana kadar kavrulan, sonra küllerin arasından yeniden doğan Simurg beklemektedir bu gerçeğin peşine düşen inatçı kardeşlerini.

Ama Kaf Dağı'na ulaşmak ve Simurg'u görmek o kadar kolay değildir. Çünkü daha önce bu düşün peşine nice kuş düşmüş ve bir tanesi dahi geriye dönmemiştir. Ama günün birinde o düş gerçekleşecekse, onu gerçek kılanlar elbette yola düşenler olacaktır. Nitekim kafileden geriye kalan yalnızca otuz kuş erişir dağın doruklarına. Sonsuz bir itikatla taptıkları ve görebilmek için uçsuz bucaksız gökyüzünü arşınladıkları Simurg, otuz(si) kuş(murg)'dan başkası değildir ve olamaz. Dallarına kondukları Bilgi ağacının bir anda alev alır ve renk renk kıvılcıklar saçarak yok oluş ve yeniden doğuş

devinimini otuz kuşun benliğiyle tekrarlar. Simurg ölür ve Kaf Dağı'nın ölümsüz bekçisi Simurg küllerinden yeniden doğar. Yine hiçbir kuş dönemez kuşlar ülkesine, gördüklerini, bildiklerini anlatamazlar. Oysaki Simurg her bir kuşun bedeninde gizlidir. Bu gerçeğe inanamayanların ve kendi gücünün farkına varamayanların bilincinin en derinlerine sakladığı bir hazinedir. Ama ne yazık ki o hazineye sahip olmak isteyenlerin zorlukları göze alamadığı, bu cüreti gösterenlerin ise idrak ettikleri gerçeği anlatamadığı bir efsane olarak söylenegelir.

Simurg efsanesiyle alegorik bir tarzla ifade edilen insanın yabancılaşmasından başka bir şey değildir. Kendi özüne ve doğaya yabancılaşan insan dünyayı yaratanın kendi elleri olduğu gerçeğini göremez ve duyumsaymadığı bir yaratıcının peşine düşer. Gerçeğe ulaştığı anda ise adeta bir katharsis yaşar. Katharsis bireyin içinde bulunduğu koşullara dair yabancılaşmasının ortadan kalkması, arınması ve böylelikle özgürlüğe kavuşmasıdır. Tam da burada varoluş tamamlanır ve marksist özgürlük tanımı ortaya çıkar. Zira Marks'a göre “özel mülkiyetin ortadan kalkmasıyla birlikte varoluş (being) ve varlığın birliği gerçekleşecektir.” Simurg efsanesinde anlatılan da bencilliklerinden arınan kuş kafilesinin bu varoluşudur. Özüne ve doğaya karşı zorunluluklarını kavrayan kuşların özgürleşmesinin hikâyesidir. Zira yine Marks'a göre özgürlük insanın topluma ve doğaya karşı zorunluluklarını kavraması ve böylece varoluşunu gerçekleştirmesidir.

“Gregor Samsa bir sabah bunaltıcı düşlerden uyandığında, kendini yatağında dev bir böceğe dönüşmüş olarak bulur.” Ama bu Simurg efsanesinde yaşananların aksine özgürleşme değil tam tersine bir yok oluştur. Samsa'nın başka bir canlılığın vücuduna hapsolan kimliğinin süpürge yardımıyla çöplüğe gönderilmesidir. Kapitalist sistemde yabancılaşmayı betimleyen Kafka, mutlu sonun kapılarını aralamaz.

Zira Samsa'yı böceğe dönüştüren sistem var olduğu müddetçe kurtuluş umudu yoktur. Samsa, bu sistemde yaşayan milyonlarca insan gibi sırt üstü düştüğü yerde debelenip durur, doğrulmaya gücü yetmez, kendisini kurtaracak bir elin uzanmasını bekler. Çünkü bir böcektir o, değiştirmeye kudreti yetmez. Ya da bir balıktır Hayâlî'nin gazelindeki gibi, derya içinde olup deryayı görmez. Yabancılaşan ve yalnızlaşan insanın da kendi etrafında ördüğü duvarlar vardır. Bu duvarların ötesini görmek şöyle dursun, her geçen gün kendi karanlığına daha fazla hapsolür. Ama kendini telkin yolundan da hiç vazgeçmez.

Değiştirme iradesi gösteremeyen kimse rüzgârın savurduğu yana sürüklenip durur. Rüzgârdan korunmak için kendilerine barınak yapanlar ise o barınağın tutsağı olur. Kendi kapısını çalmayan açlıktan, zulümden ve katliamlardan bihaber olarak yaşayanlar bir sabah uyandıklarında dönüştükleri yaratığın duygu, düşünce ve eylemlerini kontrol edebilme gücünü dahi gösteremezler. Balık, böcek ya da kuş olarak sembolize edilebilir bu hal... Kimi zaman süpürge ve kürek yardımıyla çöplüğe atıldığına anlaşılır ama iş işten geçmiş olur. Kimi zaman ise var olmayan bir zaman ve ülkede sonu olmayan bir döngüde kanat çırpmanın hikâyesi olur. Gerçeğin sırrına erişmek ve bu sırrı güce dönüştürmek ise ancak insan kalarak mümkündür. Çünkü ‘insan tarihin öznesidir. Değişir, değiştirir.’

Z. Eylül

Dipnot ve kaynaklar

* *Dünyayı süsleyen (yaratan) dünyanın içindedir aramayı bilmezler. Tıpkı denizin içinde olup da denizi bilmeyen balıklar gibidirler.*

1- Ecehan Balta, “Marksizm: İnsanın Özgürleşmesinin Felsefesi”, *Praksis I*, 2001, 82-91

2- Franz Kafka, *Dönüşüm*, İstanbul, 2001, *Can Yayınları*

Hasta tutsak Mehmet Yamaç'a sürgün

Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde Sosyalistên Şoreşgerên Kurdistan / Kürdistan Devrimci Sosyalistleri davasından tutuklu bulunan hasta tutsak **Mehmet Yamaç (Azad)**, yaklaşık iki yıldır kaldığı yerin "nemli ve rutubetli" olmasından dolayı yaşadığı ağır sağlık sorunları nedeniyle başka bir yere naklini istedi.

Mehmet Yamaç'ın başka hapishaneye nakil edilmesi gerektiğine yönelik raporu olmasına rağmen sevki yapılmıyor. Tedavi için götürüldüğü Trakya Üniversitesi Hastanesi'ne her gittiğinde faşist, ırkçı uygulamalara maruz kalan Yamaç, bu nedenle buradaki tedaviyi reddetmişti.

Bütün bunlara karşın Van'a sevkini isteyen Yamaç, cezalandırılmak amacıyla Edirne Cezaevi'ne sürüldü.

Mehmet Yamaç, yaşananlarla ilgili olarak gazetemize gönderdiği mektubunda şöyle dedi:

"...Tam bir hukuk skandalıyla karşı karşıyayım. Ben rahatsız olduğum için ve buranın havası nemli ve rutubetli olduğundan dolayı beni çok olumsuz etkiliyor. Bu iki yıla yakındır. Edirne Trakya Hastanesi'ne gidip geliyorum ama doktorların mesleki ahlak ilkelerine aykırı hareket ettikleri için tedaviyi kabul etmiyorum. Doktorlar ırkçı faşist tutumların içine giriyorlar. Onun için vasım olan Uğur Sayan arkadaşına tedavimin Van'da yapılması için Van F tipine sevkimi iste demiştim. Uğur Adalet Bakanlığı'na Van'a gitmem için dilekçe göndermişti. Adalet Bakanlığı Tetkik Hakimi Hüseyin Patırman tarafından buraya yazı gönderilmişti. 18/06/2012 tarihli ve 151 sayılı genelgenin ikinci bölüm "Hastalık Nedeniyle Nakil" alt başlıklı 9. maddesinin 6. fıkrasının 'Hükümlü ve tutuklunun sağlık nedeniyle bulunduğu kurumda kalmasının

uygun olmadığı kurum hekiminin önerisi ve en üst amirinin isteği üzerine alınacak sağlık kurulu raporuyla belirlendiği taktirde başka kurumlara nakilleri yapılabilecektir' diye belirtiyordu. Ben de hastane sağlık kurulundan rahatsızlığımdan dolayı başka infaz kurumlarına nakli uygundur diye rapor aldım. Ve sevk dilekçesini yazdım sağlık kurulu raporuyla birlikte Adalet Bakanlığı'na gönderdim. Dilekçemde Edirne'de bana yaşattıkları zulmü hepsini anlattım ve hiçbir koşul altında Edirne'de tedaviyi kabul etmediğimi de bildirdim. Ben sevkimi Van F tipi ve M tipi hapishanelerine istemiştim, ama Adalet Bakanlığı hiç talep etmediğim halde sanki benim talebimmiş gibi sevkimi Edirne'ye çıkartmış. Benim bilinçli bir şekilde ölümüne terk edilmem anlamına geliyor. Bu hastalığımı daha da derinleştirmekten başka bir şey değildir. Şu ana kadar tüm sevk taleplerimi sudan bahanelerle

reddediyorlardı. Eğer hastalık nedeniyle Van'a gitmek istiyorsan sağlık raporu al seni gönderelim diyorlardı. Ama raporu aldığım halde böyle vurdum duymaz da yaklaşımlarının altındaki neden bu 14 yıldır bilinçli olarak nasıl tedavi hakkımı gasp ettiklerinin en güzel göstergesidir. Bu sevk iptali ve yanışın düzeltilmesi için Cumhuriyet Başsavcılığına dilekçe yazdım ve sağlık raporuyla birlikte uzun bir dilekçe yazıp Adalet Bakanlığı'na APS ile gönderdim bu tam bir skandaldır ve zulümdür. Ben insanım diyen tüm insanları bu zulme karşı duyarlı olmaya çağırıyorum. Bu bir insan hakkı ihlalidir. Bu insanlığa karşı suçtur. Düşünebiliyor musun bunlar kendi yayınladıkları genelgelerinde bile bir işkence aracı olarak kullanıyorlar. Biz devrimci tutsaklar hiç bir zaman bu tür zulme karşı boyun eğmemişiz ve eğmeyiz. Ben Veli Ağbaba ve Ertuğrul Kürkçü' ye de faks yazdım..."

Önce saldırı sonra soruşturma

İzmir Aliğa'daki Şakran Kadın Kapalı Cezaevi, bir kez daha tutsaklara yönelik saldırı ve hak ihlalleriyle gündeme geldi.

Geçtiğimiz yıllarda çocuklara yapılan taciz ve tecavüzlerle, Haziran Direnişi sürecinde kadın tutsaklara yapılan ince ve çıplak aramalarla gündeme gelen cezaevi, tutsaklara yönelik hak ihlalleriyle gündemdeki yerini koruyor.

Şakran Kadın Kapalı Cezaevi'nde hücrelerde yapılan aylık rutin aramalar kapsamında, 2014 Aralık'ının sonunda aniden gelen gardiyanlar PKK'li tutsaklara ince arama dayatmasında bulundular. Dayatmayı kabul etmeyen PKK'li tutsaklar ve gardiyanlar arasında arbede çıktı.

TKİP dava tutsağı Evrim Erdoğan'ın da bulunduğu hücrelerde kalan tutsaklar, PKK'li tutsaklara dönük saldırıya karşı hücre kapılarını dövüp slogan atmaya başladılar. Tepkinin büyümesi üzerine cezaevi müdürü gelerek olayları yatıştırmaya çalıştı.

Bir PKK'li tutsağın parmağının kırıldığı arbede nedeniyle cezaevi yönetiminin 23 tutsak hakkında soruşturma açtığı belirtilirken, yılbaşı nedeniyle yapılan ve normalde bir saat süren açık görüş de yarım saate indirilerek hayata geçirildi.

Kızıl Bayrak / İzmir

"Dayanışmanın sürdürülmesi umuduyla..."

Merhaba Değerli Kızıl Bayrak Gazetesi emekçileri, Sizleri sımsıkı kucaklıyor, devrimci coşkumuzla selamlıyoruz. İyi olmanızı umud ederiz.

19 Aralık Katliamı'nın 14. yıldönümünü geride bıraktığımız bugünlerde, faşist Türk Devleti yeni bir tecrit politikasını yaşamsallaştırmayı amaçladı. Bu politikalar bizler kadar sizleri de yakından ilgilendirmekteydi. Siz değerli devrimci dostlarımızın, zor şartlarla bizlere ulaştırdığı gazeteler ve diğer yayınların yasaklanması amaçlandı. Bir ay kadar hapishane özgünlüğünde bu politika sürdürülmüş olsa da yenilgiye uğratılmış oldu. Siz değerli basın emekçilerinin öncülüğünde, duyarlı halkımızın dışardan ve bizlerin içeriden devrimci dayanışması sonucu bu politika da boşa çıkarılmıştır. Bu direniş değerli bir başarıdır. F Tipi tecrit politikalarının bir devamı niteliğinde olan sansür, yasak tecrite karşı direnişin, kahramanlığın yıldönümüne yakın günlerde bertaraf edilmesi başka bir anlam taşımaktadır. Bulduğumuz hapishane özgünlüğünde bu politika

kırılmıştır. Duyularımız net olmasa da bu durumun diğer hapishanelere de yansıtacağı yönündedir.

"Çözüm", "barış süreci" aldatmacaları hasta tutsaklarımızın acil olarak tahliye edilmeleri gerekirken, faşizmin kimliğini sergilemesi bizleri şaşırtmıyor. Tutsakları teslim alma amaçlı politikaları nasıl 19 Aralık Direnişi'ni dün yarattı ise, bugün de aynı zihniyetin devamcılarını direnişle cevap verilmiştir. 19 Aralık Katliamı'nın yıldönümünde bu tecrit politikasının bertaraf edilmesi, bizler için anlamlı ve moral değeri olan bir başarı olmalıdır. Şehitlerimizin her bir direniş mevsisinde varlığının, bir anlamda kanıtı niteliği taşımaktadır.

Siz değerli Kızıl Bayrak ve Ekim Gençliği çalışan emekçileri dostlarımızın dün nasıl bizlerle yayınlarınız üzerinden dayanışma ağını ördüyseniz, bugün bu ağın değeri, daha da sağlam örülmesi gerektiği ispatlanmıştır. Bu dayanışmanın sürdürülmesi umuduyla, gazete ve dergilerinizin yeni sayılarını beklediğimizi belirtiriz. Çalışmalarınızda devrimci başarılar umud ederiz.

MKP Dava Tutsakları

Ekin Sabur
E Tipi Hapishane B-12
Elbistan / K.Maraş

Devrimci tutsaklardan yeni yıl mesajları...

Merhabalar,

2014 yılı zalimlerin zulmünün devam ettiği bir yıl oldu. "Güvenlik Paketi"yle de sokak infazlarının devam edeceğini beyan ettiler.

2015 yılının zalimlerin zulmüne, haksızlıklarına ve adaletsizliklerine karşı ezilenlerin direnişinin ve dayanışmasının gelişeceği ve tüm dünyaya ilan edeceği bir yıl olması dileğiyle yeni yılınızı kutluyor mücadelenizde başarılar diliyoruz.

(Süleyman, Murat, Rauf, Cihat)

Rauf Erdem

F Tipi Hapishanesi

C-7 Kırıkkale

Şimdi zamanıdır

çıkma gerek

Sarı karanfil bezeli

çocuklar için...

Merhabalar değerli dostlar,

Zaman, güç yetmez sular gibi akıp gidiyor elbet.

Sanki içimize dolar gibi besleyip büyütüyor özlemleri.

Bir mavi sevda gibi duldasında bekliyoruz, yıldızların ışığı ve konuşmalara esen rüzgarın serinliğiyle...

Yeni yılda özenene biraz daha yakın... Biraz daha çok gülerek!

Sersala we piroz be! Selam, sevgiler...

Naki Demir

1 No'lu F Tipi Hapishane

C-8-91 Sincan /Ankara

Sevgili dostlar,

Öncelikle siz Kızıl Bayrak gazetesi-Eksen

çalışanlarının yeni mücadele yılını en içten devrimci duygularla kutluyor ve selamlıyorum.

2015 yılının, başta Şengal ve Kobanê olmak üzere tüm Ortadoğu ve dünyada, kapitalizme, emperyalizme, sömürgecilğe, siyonizme ve şovenizme karşı mücadele veren işçi sınıfının ve ezilen halkların başarı ve zaferine vesile olmasını diliyor, bu mücadele safalarında yer alacak tüm yoldaşların yeni yılını kutluyor ve selamlıyorum.

Devrimci selam ve sevgilerle...

Ali Şimşek

1 No'lu F Tipi Hapishane

B-2-60 Sincan /Ankara

İnsanlarda tek sıcak kanun,

Üzümünden şarap yapmaları,

Kömürden ateş yapmaları,

Öpücüklerden insan yapmalarıdır.

Paul Eluard

Merhaba,

Zaman sonsuz devinimini gerçekleştirirken bizler, tutkulu kalp atışlarıyla ve gelecek düşleriyle özgürce kendimizi biçimlendirmeye, bütün esaret prangalarını kırmaya devam edeceğiz.

Yeni yılınızı kutluyor, yaşamınızda ve mücadelenizde başarılar diliyoruz.

MKP dava tutsakları

Özgür Çelik

F Tipi Hapishane

B1- 49 Edirne

Dostlar, merhabalar...

Kızıl Bayrak dergisi çalışan ve okurlarına selamlarımı, sevgilerimi yolluyorum. Biz içeride ve bütün halklarımız dışarıda yeni bir yıla giriyor.

Sözümüz hep mücadeleye dairdir. "Kaülü Beladan Ben" sürüp giden ezen-ezilen savaşına dairdir.

Yeni bir yıla girerken ezilen, sömürülen emekçilerin, kadınların, gençlerin ve bir bütün insanlığın eşitlik, özgürlük ve sosyalizm mücadelesinde varolanlarımızın yeni yılını kutluyorum.

Gezi-Haziran isyanı, Soma maden katliamı, Kobanê isyanı ve ardından gelen Şengal'in İŞİD'in elinden kurtarılması ve Amerika'da siyahi isyan hali ve dünyayı kasıp kavuracak ezilenlerin ezenlere sermaye sınıfına karşı amansız uzun soluklu savaşı... 21. yy tamamen

"eskiye" yani 20. yy dönüştür bir bakıma. Geçmişten geleceğe bakıyoruz.

Sosyalist dergiler, Kızıl Bayrak da dahil engelsiz alabilmekteyiz. Bu konuda da tepkilerini koyup, bu haksızlığa karşı duranları selamlıyorum.

Sevgilerimle

Sadık Sabancılar

F Tipi Hapishane

Hacılar/ Kırıkkale

Merhaba...

2014 yılını geride bırakırken 2015 yılına Rojava'da, Şengal'de ve Kobanê'de vuruşan Kürt ulusu, azınlık milliyet, emekçi halklar başta olmak üzere baskıya, sömürüye başkaldıran, yaşamın her alanında öfkelerini kuşanarak alanlara akan, işçi sınıfı başta olmak üzere tüm halklarımızı en içten devrimci coşkumuzla zindanlarda selamlıyoruz. Yüreğimiziz, bilincimiz vuruşan direnenlerin yanında. Aynı duyguları yaşadığımızı, paylaştığımızı haykırıyor, vuruşarak ölümsüzleşenlerin anıları önünde saygıyla eğiliyor, onların direnişi ve mücadele azmini kavgamızda yaşatacağımıza söz veriyoruz.

Bu anlamıyla siz Kızıl Bayrak emekçilerinin 2015 mücadele yılını, çalışma ve mücadelenizde başarılar diliyor, sevgi-selamlarımızı gönderiyoruz.

Erdi Sidal-Zeynel Karabulut-Gökhan Kalkan

Erdi Sidal

F Tipi Hapishane

C-19 Hacılar/ Kırıkkale

Oğuz yoldaşa...

“Kazanacağız, mutlaka kazanacağız!”

Oğuz yoldaş emekçi bir kimliğin yansımasıdır. Hayata geldiğinden beri emekçilik ona zorunluluk olarak dayatılmıştır. İlkokula giderken Yenikent'in, Ayaş'ın köylerinde çobanlık yapmıştı. Daha sonra ailesinin baskıcı tavırlarına dayanamayarak 13-14 yaşlarında Mardin'i terkederek tek başına Sincan-Yenikent'e yerleşti. Sohbetlerimizde ara ara bunlara değinirdik. Çok derinlemesine bahsetmezdi ama anlatırken ne kadar sıkıntı çektiği anlaşılırdı. Sokakta kalmaları, geceleri camide yatmaları vb. bunun gibi birçok şey yaşamıştı. Fakat o bunların nerdeyse tamamını tek başına aşabilmişti. O'nun güçlü, emekçi kişiliği buradan geliyordu. Birçok işte çalışmıştı. Çok yürekliydi. Eğer bir şeye coşku ya da öfke duymuşsa kabına sığmazdı. Eylemlerde bunu görebilirdiniz. O haksızlığa gelemezdi. Örneğin okulda iki kişi tartışsın; biri güçsüz ve haklı olsun diğeri de arkasını racon diyebileceğimiz kişilere yaslasın. O gene de güçsüzün ve haklının yanında olurdu. Evinde misafir kalan bilir; bir tane yastık varsa onu mutlaka misafire verirdi. Pratik çalışmalarda fedakardı, yorulmak bilmezdi.

Çok da insani bir kişiliği vardı Oğuz'un. Sokakta kalmış, lisede, ilkokulda, memleketinde, çalıştığı yerlerde hep kavga içinde büyümüş bir insan düşünün. Bu sert ortama rağmen hiç kimseyi ezmeye, küçük düşürmeye, üstünlük taslamaya çalışmazdı. O kadar güzel ve temiz gülüşü vardı ki insanın ona saatlerce sarılası gelirdi. Acı çekmenin insanı olgunlaştırdığını iyi

bilir ve söylerdi.

Oğuz'un kimliğinden öğrenmeyi bilmeliyiz. Bir yandan da onun mücadelesini sürdürmeliyiz. Onu öldürenler bugün halkları katletmeye devam ediyor. Bugün “çözüm süreci”nin bir tarafında oturan devlet, Cizre'de, Hakkari'de, 6-8 Eylül Kobanê eylemlerinde Kürdistan'ın ve Türkiye'nin her yerinde onlarca insanı katlediyor. Rojava'nın, Şengal'in, Telafer'in ve Musul'un her bir karış toprağında Türk sermaye devletinin, AKP'nin, onların arkasındaki patronlar sınıfının ve ABD'nin parmağı vardır. O halde Oğuz yoldaşı anmak bu güçlere karşı savaştan geçiyor.

Devletin bize karşı açtığı savaşı görüyoruz. Yapmamız gereken savaşa hazırlanmaktır.

Gün bizleri basın açıklamasına hapsedip, yürüyüşlerimize izin vermeyenlerin üzerine yürüme günüdür.

Gün devrimci bilgi ile donanma günüdür.

Gün kapitalizmin en temel hücresi ve düşmanın kalbi olan fabrikalarda örgütlenme günüdür.

Gün devrimci örgütümüzü büyütme günüdür.

Gün ezilen ama direniş yolundan sapmayan Kürt halkının yanında olma günüdür.

Gün Yılmaz Güney'in inançla dediği gibi “kazanacağız, mutlaka kazanacağız” ruhuyla mücadeleyi büyütme günüdür.

Sincan'dan bir sınıf devrimcisi

Oğuz Saruhan anıldı

Kobanê'de YPG saflarında mücadele eden MLKP'li Oğuz Saruhan, 30 Aralık günü çetelerin intihar saldırısında yaşamını yitirdi.

MLKP militanı Oğuz Saruhan (Algan Zafir), Kobanê'nin doğu cephesindeki çatışmalar sırasında şehit düştü.

Saruhan uğurlandı

Saruhan için Kobanê'de bir tören düzenlenirken Saruhan'ın cenazesi törenin ardından memleketi Mardin'in Derik ilçesine gönderilmek üzere Kuzey Kürdistan'a uğurlandı. Derik'te Saruhan için düzenlenen cenaze törenine ise binlerce kişi katıldı. Törende ESP Genel Başkanı Sultan Ulusoy ve HDP Milletvekili Gülser Yıldırım da söz aldılar.

İstanbul'da Saruhan için HDP Esenler İlçe Örgütü binasında taziye açılırken ESP Adana İl Örgütü de Saruhan için anma etkinliği düzenledi.

3 Ocak'ta HDP'nin çağrısıyla Mersin'de gerçekleştirilen eylem Özgür Çocuk Parkı'nda yapıldı. Eylemde, Saruhan'ın yaşamı ve mücadelesi hakkında bilgiler verildi.

Ankara'da anma

Ankara'da bir araya gelen devrimci ve ilerici güçler, Oğuz Saruhan'ı andı. 3 Ocak'ta Sakarya Caddesi'nde bir araya gelen ilerici ve devrimci güçler, Oğuz Saruhan'ın resminin olduğu flamalar ve kızıl bayraklarla sloganlar eşliğinde bir süre bekleyişlerini sürdürdüler. Burada yapılan açılış konuşmasının ardından Saruhan şahsında başta Kobanê'de şehit düşenler olmak üzere, tüm devrim ve sosyalizm şehitleri anısına saygı duruşu yapıldı.

HDP ve ESP adına yapılan konuşmalarda Saruhan'ın devrimci kimliği ve yaşamı, emekçi karakteri, azmi, fedakarlığı, militanlığı gibi özelliklerine vurgu yapıldı. Ardından Kobanê'de şehit düşen Suphi Nejat Ağırnaslı'nın babası Hikmet Acun konuşma yaptı.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2015/01 * 9 Ocak 2015 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Cd. Kodaman Sk. No: 111/15 Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad.
Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

“Sıkı durun! Kaçmadık. Yenilmedik... Çünkü Spartaküs ateş ve ruh demektir, yürek ve can demektir, proleter devrimin iradesi ve eylemi demektir. Çünkü Spartaküs zafer özlemini, sınıf bilinçli proletaryanın mücadele azmini temsil etmektedir... Bunlar elde edildiği zaman, biz ister yaşayalım, ister yaşamayalım, programımız yaşayacaktır ve kurtulan halkların dünyasına egemen olacaktır. Her şeye rağmen!”
KARL LIEBKNECHT

“Berlin’de düzen hüküm sürüyor!’ Sizi budala zaptiyeler! Kum üzerine kurulu sizin ‘düzeniniz’.

Devrim daha yarın olmadan, ‘zincir şakırtıları içinde yeniden doğrulacaktır!’ ve sizleri dehşet içinde bırakıp, trampet sesleri arasında şunu bildirecektir:

“Vardım, varım, varolacağım!”
ROSA LUXEMBURG

**ANILARI ÖNÜNDE
 SAYGIYLA EĞİLİYORUZ...**